

КЕЙ ХУПЪР ОГЛЕДАЛОТО НА ЛОРА

Превод от английски: Валентина Атанасова, 1999

chitanka.info

ПРОЛОГ

24.12.1954

Тя внимателно постави огледалото на масичката и несъзнателно прокара пръсти по сложните извивки на лъскавата метална рамка. Очите ѝ, които срещнаха погледа му, бяха широко отворени и тревожни.

— Защо ми казваш това? — Гласът ѝ затрепери.

— Защото трябва да знаеш. — Той пристъпи към нея и щом долови явното ѝ смущение, лицето му доби напрегнат израз.

— Не разбираш ли какво означава това? Нима не можеш да го проумееш?

— Не вярвам.

— Катрин...

Тя нервно поклати глава:

— Не. Това не е истина. Как бих могла да го повярвам? Ти ме молиш да се отрека от всичко, на което са ме учили през целия ми живот.

Едва сега осъзна, че беше сгрешил, като ѝ каза. Тя бе твърде религиозна, вярата ѝ бе толкова силна, че не би ѝ позволила да приеме подобно твърдение дори изречено от него. Прикова поглед в тревожното ѝ лице и почувства хладна тръпка на неудобство.

— Всичко е наред, скъпа — опита се да я успокои той. — Това беше просто една моя налудничава идея. Обичам те толкова много, че ми се струва...

— Не. — Тя го гледаше така, сякаш бе непознат човек със странни разбирания. — Не. Ти наистина мислиш така.

Изпита желание да стори нещо, с което да прогони уплашения израз от лицето ѝ и ужасения ѝ поглед. Но тя бе права — той вярваше в това, което бе казал. А познаваше себе си твърде добре, за да му хрумне, че би могъл да излъже някого — особено нея.

Опита повторно да се справи с положението:

— Нима това е толкова важно, Катрин? Има и други неща, за които не сме на едно мнение, други въпроси, по които не сме съгласни. Защо?

Лицето ѝ стана съвсем бледо.

— Искаш да кажеш... че през цялото време си ме придружавал до църквата, без да вярваш? Нима нямаш никаква вяра? Ти... ти си ме лъгал?

— Не. Не съм те лъгал. Просто споделям друго тълкувание на Божието слово. Различно обяснение за...

Но Катрин се отдръпна от него и в очите ѝ се долови отчаяние.

— Аз съвсем не съм те познавала — промълви тя. — Как бих могла да се омъжа за човек, когото дори не познавам?

— Катрин...

Протегна ръце към нея, но тя се обърна, леко залитна и се втурна навън от стаята. Той остана там още няколко мига, изпълнен с тревога и уверен, че е направил най-голямата грешка в живота си. Тогава чу приглушения шум на стария ѝ, очукан автомобил и със свито сърце се затича към вратата. Навън валеше силен дъжд, пътищата бяха хлъзгави, а тя не бе особено добър шофьор...

Задните светлини на нейната кола се загубиха в края на пътеката, когато той се качи в своята и трескаво завъртя ключа. Знаеше къде би могла да отиде. В църквата, където отнасяше всичките си проблеми. А тя се намираше на другия край на града и до нея се стигаше през множество резки завой и стръмни възвишения. Проливният дъжд и високата скорост увеличаваха риска.

Навярно не бе много далеч от нея, но гюрукът му пречеше да вижда пътя добре и трябваше да намали. Изруга наум. Усети, че гумите се подхлъзнаха и въпреки намалената скорост, едва овладя колата. Студените вълни, които го обливаха, сякаш избликнаха като леден порой.

„Тя ще бъде в безопасност. Трябва. Бог ще се погрижи за нея.“

Стигна до върха на едно от множеството коварни възвишения и фаровете на автомобила му осветиха счупените колове на старата ограда. Обзет от ужас, той натисна спирачките и рязко отвори вратата, крещейки името ѝ. Докато отчаяно се мъчеше да достигне до пролуката, дъждовните струи обливаха тялото му, заслепяваха очите му и той едва не се препъна в гредите.

Изтри с ръка лицето си и погледна през завесата от капки. Блесна светкавица и за миг пред него се разкри ужасяваща гледка. Колата ѝ бе преобърната, а червеникавият оттенък на повърхността под нея го накара да потръпне. Продължи напред през калта с единствената мисъл да стигне до нея.

Бе едва на няколко крачки, когато до него отекна гръм и експлозията хвърли колата във въздуха. Горещата вълна го отблъсна назад и преди да успее да се опомни, пламъците я обгърнаха.

Вцепенен от ужас, под жестоката огнена светлина видя ръката на Катрин. Висеше през прозореца на шофьорската седалка, незасегната от парчетата стъкла около нея. А диамантът на пръстена, който ѝ бе подарил, хвърляше ярки сурови отблясъци.

ПЪРВА ГЛАВА

— Само два часа утре сутринта, обещавам. Хайде, Лора, ще бъде забавно.

Лора Съдърленд премести слънчевите очила ниско над носа си и погледна своята приятелка, присвивайки очи от силното следобедно слънце, чиито лъчи пробягваха по синята повърхност на водата в кварталния басейн.

— Забавно, но за кого? Кас, мразя антиките. Знаеш, че ги мразя.

Касиди Бърк, която се бе излегнала на няколко крачки от чадъра на приятелката си, втри още лосион в матовата кожа на бедрото си и въздъхна с раздразнение.

— Няма да бъдат само антики, Лора. Доколкото зная, ще има всякакви неща и мебели във всеки стил. Освен това нали винаги си искала да проникнеш в имението Килбърн?

— Не особено.

Лора погледна със завист постигнатия без усилия приятен загар на Касиди и се придвижи леко встрани, за да не изложи рамото си на слънчевите лъчи. Животът е нечестен. Със своите светлоруси коси и сини очи в дни като този Касиди би трябвало да изгаря до болка. А така ли беше? Не, напротив. Тя добиваше чудесен златистокафяв загар. Докато Лора не само не можеше да направи тен без усилия, а изобщо не почерняваше; за свое голямо съжаление тя имаше изключително светла кожа, която или изгаряше, или по нея се появяваха множество петънца. Сега бе бледа като призрак. А в Атланта приближаваше краят на още едно дълго и горещо лято.

— Как е възможно да не си любопитна? — попита Касиди. — Фамилия Килбърн съществува много преди похода на Шърмън и цели поколения журналисти са се занимавали с интригите, свързани с нея. Знаеш ли, говори се, че Амелия Килбърн е убила собствения си съпруг. А синът ѝ е загинал при мистериозни обстоятелства, това е известно на всички. Когато двамата му сина били още хлапета...

— Касиди — Лора намести очилата си и поклати глава, — дори ако предположим, че част от това, което „се говори“ или „е известно на всички“, е истина, нима очакваш да видиш или чуеш нещо интересно на тази разпродажба? Ако някой от фамилията присъства, той само ще наблюдава, скрит зад сатенените пердета на някоя стая, далеч от хорските очи. Бъди сигурна.

Този път Касиди изгледа Лора над слънчевите си очила и в ярките ѝ сини очи се изписа явен интерес.

— Всъщност цялата къща ще бъде далеч от хорските очи. Търгът ще се състои в страничния двор. Доколкото разбрах, след завръщането си у дома блудният син е станал отмъстителен и е взел твърдо решение да не допуска непознати хора в коридорите на фамилното жилище, въпреки желанието си да продаде незначителна част от имуществото.

— Блудният син? — неволно попита Лора.

— Хм. Дениъл Килбърн. Най-големият внук на Амелия. Прекарал е известно време на север, с цел да умножи семейното богатство. Навярно е особено вещ във финансовите операции. Както и да е, Амелия си е втъпила, че препълнените тавани и мазета на къщата се нуждаят от прочистване и затова организира тази разпродажба. Дениъл успя да уреди всичко за нула време.

— Има ли нещо, за което журналистите от онези твои вестници не знаят?

Касиди се засмя, отпусна се на шезлонга и повдигна очилата.

— Не много. Например, че докато майката на момчетата, Мадлин, се прави на кротка, любезна, напълно доволна от живота си в дома на Амелия, двамата ѝ сина се измъкват безнаказано, след като са извършили убийство — защото Дениъл винаги постъпва както си иска, въпреки волята на старата дама, а Питър успява да я омае и да я накара да го остави на мира.

— Прекрасно семейство — сухо отбеляза Лора.

— Не си чула и половината от историята. Честна дума, Лора, прилича на съзлив сериал! Старицата все още държи под контрол по-голямата част от спестяванията на фамилията, но се носи слух, че Дениъл води жесток двубой с Амелия. Трябва да бъде невероятно упорит. Според някаква поправка в завещанието на съпруга на Амелия, която той направил малко преди да се удави в собствения си басейн, Дениъл щял да наследи цялото му имущество след смъртта на жена му.

Цялото. Останалите ще трябва или да бъдат изключително любезни с него, или когато старата дама се спомине, да напуснат имението и да си потърсят работа. Както знаеш, в къщата живеят доста негови роднини. Едната от тях е Джоузи Килбърн, мисля, че е съпруга на негов братовчед. Тя не се разбира добре с внучката на Амелия, Ан — нейната майка, дъщеря на Амелия, също е загинала мистериозно. Освен тях...

Лора махна с ръка:

— Достатъчно, Кас, това ме отегчава.

— Дори не споменах за Кери, съпругата на Питър — невинно продължи Касиди. — Не искаш ли да чуеш за нея и за шофьора ѝ?

— Господи, няма ли поне един нормален и скучен Килбърн?

— Ще се увериш, че няма. Казвам ти, ще бъде като ново посещение в Пейтън Плейс.

Лора поклати глава.

— Тази разпродажба наистина не ме интересува, Кас. Нито пък фамилията Килбърн. Бих могла да прекарам съботната утрин и по приятен начин, благодаря.

Касиди леко се усмихна и без да погледне приятелката си, промълви:

— Знаеш ли, обзалагам се, че ще има огледала. Без съмнение — в такава голяма къща. Само си помисли — огледала. Бог знае колко стари. Огледала, които не би могла да видиш никъде другаде...

След дълга пауза Лора каза:

— Ужасна си.

Касиди извърна глава и се усмихна на своята събеседничка.

— Аз ще карам. А, би ли ми дала назаем синята си блуза?

Страстта на Лора към огледалата съществуваше, откакто се помни. Като дете близките ѝ се бяха шегували с нейната суетност, но те не разбираха, че това, което наблюдаваше така съсредоточено, не бе собственото ѝ отражение, а нещо друго. И сама не можеше да обясни какво.

С течение на времето Лора се научи да прикрива своята слабост, както и множеството необясними чувства, които я правеха различна от останалите. Стана колекционер. Събираше малки огледала с дръжки. Някои намираха това за странно хоби, но не я смятаха за луда. Много хора имаха необичайни колекции.

Понякога онези, сред които живееше, все още се шегуваха с нея, но близките ѝ приятелки старателно търсеха интересни огледала винаги когато имаха повод да ѝ подарят нещо. Така ѝ доставяха невъобразима радост.

Но никой, дори родителите и най-близката ѝ приятелка — Касиди, не знаеха колко непреодолима бе нейната страст. Не знаеха, че тя се взираше във всяко огледало, покрай което мине, не за да види как изглеждат косите и гримът ѝ, а в търсене на нещо загадъчно, което не би могла да назове. Не знаеха, че нейната колекция съдържа много повече огледала от тридесетте, които показваше в жилището си.

В малката втора спалня, която използваше за хранилище, имаше безброй кутии със стотици огледала. Естествено не купуваше всяко огледало, което види. Някои ѝ се струваха твърде големи или малки, твърде сложно изработени или прекалено обикновени, или материалът, от който бяха направени рамките им, не ѝ допаднаше. Не си бе съставила списък от критерии за избор, но от пръв поглед разбираше, когато някое огледало не бе „подходящо“ за нея. Все пак след всяка покупка чувстваше необяснимо разочарование, независимо колко развълнувана бе в първия момент.

Неведнъж ѝ беше хрумвало, че може би търси едно определено огледало, но нямаше представа каква би могла да бъде причината за това. Или какво означаваше то за нея. В съзнанието ѝ дори нямаше ясен образ, а само инстинктивни усещания и мисълта за събраното през годините. Когато разглеждаше своята колекция, се убеждаваше, че търси сравнително малко огледало с метална рамка и сложно гравирани дръжка и гръб.

Но защо ли така всеотдайно търсеше нещо подобно и защо толкова държеше да го намери — Лора не можеше да си обясни. Знаеше само, че за нищо на света не би пропуснала възможността да се сдобие с ново изящно огледало.

Имението Килбърн се намирало в едно от красивите стари предградия на Атланта, далеч от пътя, заобиколено с ограда от червени тухли и ковано желязо. Къщата се издигаше сред вековни дъбове, а около тях се простираха тридесет акра грижливо поддържана зелена площ. Множество списания и исторически организации бяха нарекли имението най-красивото в Атланта. Славата му не бе избледняла през

годините и едва наскоро журналистите бяха насочили интереса си към други имена.

Самата къща представляваше характерно за стила на Юга здание, което по-скоро напомняше за плантациите край реката в Луизиана. Двуетажните галерии с по шест колони на всяко ниво пресичаха цялата дължина на къщата, а от двете им страни се намираха обширни крила с помещения. Архитектурата на замъка бе смесица от елементи, типични за различни периоди — от класическите дорийски колони до пропорциите и симетрията, които напомняха за възродения интерес към гръцката култура, и неповторимите барокови линии.

Лора се влюби в къщата още щом я зърна, което бе изненадващо за самата нея. Никога не бе изпитвала привързаност към някое място и въпреки изтънчения си усет, никоя друга сграда не бе карала пръстите ѝ да изтръпват от желание да я нарисува. Испита неудържим порив да се втурне в нея и да изследва безбройните ѝ тайни.

Но и двете неща бяха неосъществими. Никой не бе рисувал къщата от 1840-а година, а по време на днешната разпродажба интериорът ѝ бе недостъпен почти за всички, освен за собствените ѝ обитатели. Наоколо обикаляха униформени пазачи, които не допускаха никого дори във великолепните градини на имението.

— Наистина добре са се погрижили да държат непознатите на разстояние, навярно защото и без това семейните им грижи вече са обществена тайна — тихо сподели Лора с Касиди.

Касиди кимна и очите ѝ заблестяха от любопитство.

— Няма шега. Мисля, че е най-добре кротко да спазваме знаците, а?

— Права си.

От мястото, където им бяха казали да паркират на голямата алея пред портите на къщата, до задния двор се стигаше по широка маркирана пътека, която заобикаляше северното крило.

Колите бяха извадени от огромния гараж, за да има достатъчно място за мебелите и останалите вещи, приготвени за разпродажба. Вратите на гаража бяха широко отворени, а до тях бяха поставени няколко дълги маси, за да могат посетителите да разгледат предметите преди търга.

Като всички други, Лора и Касиди трябваше първо да спрат до масата за регистрация и да представят валидни документи за

самоличност, за да получат право на участие и номера.

След тази процедура продължиха към гаража, където вече имаше около двадесет души, въпреки че търгът започваше едва след два часа.

— Изглежда, всички по-големи мебели са в този край — отбеляза Касиди, след като огледа мястото. — Навярно по-дребните предмети са в онзи далечен ъгъл. Слушай, щом аз търся масичка за спалнята си, а ти — огледало, защо не се разделим? Можем да се срещнем отново тук малко преди началото на търга.

Лора, която бе доловила блясъка на лъскава повърхност, кимна разсеяно и си проправи път към средната врата на гаража. Помещението бе светло и понеже утринта беше доста хладна, стори ѝ се дори уютно. Покрай отсрещната стена бяха наредени сковани набързо рафтове, върху които бяха изложени малките предмети. Именно те привлякоха вниманието на Лора.

Застана пред тях съвсем сама, понеже повечето посетители бяха започнали обиколката си от другия край и все още не бяха стигнали до този участък. Беше почти тихо. Участниците в търга бяха съсредоточени върху издирването на предмети, за които биха могли да сключат изгодна сделка, и почти шептяха.

Лора забеляза няколко стенни огледала и естествено се съсредоточи върху тях. Разгледа ги внимателно, но не бе особено впечатлена от изящните им позлатени и гравирани рамки. Погледът ѝ бе привлечен от гладката огледална повърхност. Постоя по една минута пред всяко от тях, наблюдавайки отражението на помещението зад себе си. Винаги бе така. Не обръщаше внимание на собствения си образ, а внимателно изучаваше предметите зад себе си.

Но това, което се надяваше да види, ѝ убягваше. Разочарована както винаги, Лора въздъхна, обърна се и се устреми към най-близката редица рафтове. Предметите върху тях бяха такива, каквито бе предполагала, че ще открие след прочистването на захвърлените в мазето и на тавана мебели — стари вази и статуетки, декоративни порцеланови съдове, свещници, две красиви бронзови подпорки за книги, механични часовници и купища стари томчета.

Вървеше бавно. Неволно забеляза, че пред някои от предметите бяха поставили етикети, вероятно за да предупредят аукционерите, че не биха приели по-ниска цена от началната. Други имаха само номера

и щяха да бъдат продадени на този, който предложи най-голяма сума, дори ако тя е само няколко долара.

Лора видя два предмета, които събудиха любопитството ѝ, но не се спря на нищо, докато не стигна до последните рафтове. Върху полицата пред нея на средния ред стоеше едно-единствено огледало.

Беше дълго около тридесет сантиметра и рамката навярно бе от месинг, но металът беше така окислен, че бе трудно да се каже със сигурност. Върху дръжката се забелязваха няколко сложни спираловидни линии, издълбани дълбоко в материала и от двете страни, а огледалното стъкло с почти сърцевидна форма бе обградено с още по-изкусно гравирани рамка. Без да погледне гърба, Лора бе сигурна, че върху него имаше същите спирали. Не си спомни да ги бе виждала някъде, но изпита странното чувство, че са ѝ познати.

Внезапно почувства непоколебима увереност, че именно това е огледалото, което е търсила цял живот. Осъзна го. Инстинктивно го усети.

Сърцето ѝ подскочи и тя видя, че ръката ѝ затрепери, когато бавно я протегна към огледалото и го докосна. Плахо допря пръст до рамката и проследи сложните линии, издълбани в метала. След това, със странното чувство, че всяко движение е съдбоносно, обви пръстите си около дръжката и повдигна тежкото огледало.

Задържа го пред лицето си и едва тогава осъзна, че е затворила очи. Страхуваше се да ги отвори. Боеше се от това, което щеше — или нямаше — да види, когато погледне. Боеше се, че изведнъж ще открие обяснението за своята загадъчна пристрастеност.

Най-сетне Лора си пое дълбоко дъх и отвори очи.

Видя себе си. Своите червени коси и зелени очи. Необикновено бледото лице. Но сякаш съвсем не бе очаквала да зърне това лице. А зад нея бяха само рафтовете, отрупани с различни предмети, и отворените врати на гаража, през които нахлуваше светлина.

Нищо повече.

Значи тайната бе разгадана само наполовина. Точно това е огледалото — Лора бе сигурна. Но все още нямаше представа какво е очаквала да открие отвъд собственото си отражение. Както и дали някога щеше да го види.

След няколко мига Лора внимателно върна огледалото на мястото му върху полицата. Но не се отдалечи, а остана там, приковала поглед

в него, и още няколко пъти протегна ръка да го докосне, преди да обявят началото на търга.

— Грозно е — каза Касиди, когато за миг откъсна поглед от пътя и погледна огледалото, което Лора крепеше в скута си. — Купила си го за пет долара? Как може да струва толкова много?

— Няма да бъде грозно, след като го излъскам — каза Лора. — Знаеш не по-зле от мен, че търговете са най-подходящите места за добрите сделки. Това огледало е старо, Кас. Много старо.

— Но не и красиво.

— Просто си ядосана, защото онзи тип ти отмъкна масата, която искаше да купиш.

— Беше моята маса — гневно каза Касиди. Властната ѝ, войнствена натура не можеше да понесе загубата.

Лора не успя да сдържи усмивката си, но не обърна особено внимание на думите на Касиди. Не можеше да свали очи от огледалото в скута си. Все още бе така развълнувана, както в първия миг, когато го видя, и нямаше търпение да се прибере и да изтрие пласта, който покриваше рамката. Искеше да види метала под него, да изследва сложните линии и да узнае всичко за огледалото. Пръстите ѝ усетиха, че между спиралите на гърба бяха издълбани някакви цифри или надпис, който не се четеше под тъмния слой.

От едната страна на дръжката имаше малка драскотина, навярно от удар с остър предмет. На друго място гравюрата бе изтъркана от многократния допир на пръсти през годините. Лора бе сигурна, че самото огледално стъкло е сменено след счупване.

Безспорно това огледало би могло да разкаже нещо, помисли си Лора.

— Пак не ме слушаш, както винаги, сякаш говоря на себе си.

— О, извинявай.

— Няма нищо. — Касиди поклати глава с унило изражение. — Вече сме си у дома.

Тя завъртя волана на своята двегодишна „Мазда“ към паркинга на квартала, в който живееха.

— Искрено съжалявам, че загуби масата, Кас.

— О, остави тази проклетата маса. Предполагам, че цял следобед ще си губиш времето със своето огледало и няма да имаш желание за разговори.

— Никога не си губя времето — тихо възрази Лора. — Но наистина смятам да прекарам останалата част от деня у дома.

Не сподели с Касиди желанието си да се уедини с огледалото, защото знаеше, че не би я разбрала. „За бога, дори самата аз не мога да разбера себе си!“

Двете жени влязоха във фоайето на сградата, махнаха на портиера и тръгнаха към асансьора. Касиди слезе на третия етаж, за да се прибере в апартамента си, и все още с унил тон заяви, че ще поръча пица за обяд и ще прекара следобеда до басейна. Лора продължи към четвъртия етаж, където бе жилището ѝ.

И двете живееха в тази сграда от пет години. Бяха се запознали в пералното помещение и бързо се сприятелиха. И двете произхождаха от големи семейства, от които бяха далеч, и за пръв път разполагаха с достатъчно време и пространство за себе си. Затова никой от тях не бързаше да се обвързва със съпруг и деца. Касиди работеше в банка и смяташе професията на Лора — рекламен дизайнер — за много по-интересна от своята. Лора завиждаше на Касиди за нейната общителност и уменията ѝ да флиртува.

Лора предпочиташе да бъде сама. Беше изключително чувствителна, навярно защото е творец, и избягваше мимолетните връзки. Имаше приятели, но повечето от тях бяха просто познати, с които се срещаше рядко, е изключение на Касиди.

А що се отнася до мъжете, като студентка бе излизала с двама младежи. И при двете връзки чувствата ѝ бяха силни и бе имала намерението да покани приятеля си в своя дом за Коледа и да го запознае с родителите си. Но никой от двамата мъже не бе посещавал малкия крайбрежен град в Джорджия, в който бе отраснала. Отношенията им се влошиха още преди празничните светлини да обсипят центъра на Атланта. Лора обвиняваше себе си за раздялата и с двамата, защото знаеше, че винаги когато приближаваха празници, ставаше нервна и мрачна, но хранеше надежда, че някога ще срещне човек, който би разбрал странните ѝ капризи и настроения.

А днес желаше единствено да бъде сама с огледалото.

Влезе в своя апартамент в ъгъла. Беше светъл и просторен — благодарение на множеството прозорци и югоизточното изложение, което бе избрала. Малкият бокс бе отделен от много по-широката всекидневна с плот и две високи табуретки, които ѝ служеха за маса и

столове. Имаше достатъчно място за маса, но то бе заето от художническите ѝ принадлежности.

Сега там бе поставен статив с недовършена картина, която представляваше поредният ѝ опит да разбере дали наистина би могла да се издържа, като продава картини, вместо да изработва рекламни карета. Преди два дни Лора с тъга стигна до извода, че отговорът е „не“. Липсваше ѝ искрата, която вдъхновява душата на твореца. Поне засега. Но тя не желаше да се откаже. Някой ден...

На дясната стена на всекидневната, до вратата към малкото преддверие и двете спални в апартамента, бе подредена колекцията ѝ от огледала. Някои от тях бяха поставени на полици, а други — старателно окачени над тях. Всички бяха различни. Имаше огледала с месингови, сребърни, посребрени, медни или калаени рамки, както и две с лакирана дърворезба. Някои бяха колкото длан, а други — с дължина около петдесет сантиметра. Всяко огледало бе с характерна форма. Дори имаше едно триъгълно с рамка от ковано желязо.

Лора не погледна към тях.

Влезе във всекидневната, остави дамската си чанта на удобния фотьойл с мека тапицерия и побърза да постави огледалото върху лакираната масичка, преди да потърси това, от което се нуждаеше, за да почисти своя трофей.

Малко след пет часа следобед се обади портиерът, за да съобщи на Лора, че има посетител.

— Кой е, Лари?

— Мистър Питър Килбърн, мис Съдърленд — отвърна той, не съзнавайки колко изненадващо бе това за нея. — Казва, че ви търси във връзка с огледалото, което сте купили днес.

За миг Лора бе обзета от импулсивно желание да грабне огледалото и да избяга. Не можеше да си обясни защо, но ужасът, който изпита, бе така осезаем, че я полазиха ледени тръпки. За щастие това бе само моментна реакция, която провокира съзнанието ѝ да потърси обяснение за странното чувство за заплахата. Все пак бе купила огледалото съвсем законно и никой нямаше право да ѝ го отнеме. Дори Питър Килбърн.

Опита да се отърси от смущението и каза:

— Благодаря, Лари. Кажете му да се качи, ако обичаш.

Тя намери обувките си, нахлузи ги и вяло приглади няколко кичура, които се бяха измъкнали от дългата плитка. Но не се замисли дали изглежда добре. Просто изчака неканения посетител, застанала до дивана, с поглед, прикован в огледалото върху вестниците на масичката.

Сега, след няколкочасовите ѝ усилия, то изглеждаше съвсем различно. Топлият червеникав цвят на метала вече блестеше, а малко по-тъмните сложни шарки се виждаха ясно. Бяха необикновени. Не изобразяваха цветя, както гравюрите върху рамките на повечето огледала, а причудливи преплетени спирали, които всъщност бяха разклонения на една и съща линия. Напомняха за лабиринт. В центъра му Лора откри цифрите и надписа, издълбан в месинга, но все още не бе успяла да почисти напълно гърба и не знаеше какво означават.

Едно тихо почукване на вратата ѝ припомни, че трябва мислено да се подготви за срещата със своя гост. Нямахше представа как би могъл да изглежда Питър Килбърн, но едва ли очакваше, че когато отвори вратата, ще види своя идеал за мъжка красота.

Щом го зърна, почувства физически шок. Навярно би изпитала същото удивление, ако някоя съвършено изваяна статуя на мъж внезапно си поеме дъх и ѝ се усмихне. Той бе висок, тъмнокос, красив... и много повече. Имаше черни коси, светлосини очи и ослепителна усмивка. Съвършени черти. Чарът му бе почти осезаем дори преди да заговори е плътния си топъл глас:

— Мис Съдърленд? Аз съм Питър Килбърн.

Покоряващ тембър.

Лора положи усилие да възвърне самообладанието си, направи крачка назад и го покани да влезе. Навярно бе на нейната възраст, може би с година-две по-голям.

Той влезе във всекидневната, изучавайки бързо, но внимателно обстановката. Веднага забеляза огледалото на масичката. Може би в погледа му се изписа известно учудване, когато видя колекцията от огледала, но Лора не беше сигурна. Когато се обърна с лице към нея, невероятно чаровната му усмивка все още не бе изчезнала.

Въздействието на неговия магнетизъм бе непреодолимо и смуцаващо. Лора никога не бе предполагала, че мъжкият чар би могъл да я направи толкова уязвима, но сега бе сигурна, че ще бъде изключително трудно да се противопостави на този мъж — каквото и

да искаше той от нея. Почувства се неловко и едва успя да му предложи стол. Надяваше се да приеме плахата ѝ усмивка като израз на учтивост.

Ако Питър Килбърн я бе сметнал за нелюбезна, поне не го показва. Посочи към масичката и каза:

— Виждам, че доста сте се потрудили, мис Съдърленд.

Тя колебливо сви рамене.

— Беше много окислено. Исках да видя ясно шарките.

Той кимна и за миг отмести поглед към колекцията от огледала до вратата.

— Забележително. Отдавна ли... ги колекционирате?

Въпросът ѝ се стори някак странен, защото долови в тона му известна неувереност, а в погледа — изненада. Лора отвърна искрено, въпреки смущението си:

— Всъщност — от дете. Навярно разбирате защо купих това днес на търга.

— Да. — Той плъзна ръце в джобовете на тъмните си панталони и при това движение реверите на сакото му се разтвориха. Жестът бе по-скоро отрепетиран, отколкото небрежен. — Мис Съдърленд... бихте ли имали нещо против, ако ви наричам Лора?

— Не, разбира се.

— Благодаря. — Той кимна мрачно и в очите му проблесна лека насмешка. Бе доловил неохотата в гласа ѝ. — Аз съм Питър.

Тя мълчаливо кимна.

— Лора, бихте ли се съгласили да ми продадете обратно огледалото? На по-висока цена естествено.

— Съжалявам. — Поклати глава, преди да добави: — Не желая да го продавам.

— Ще ви дам сто долара за него.

Лора примигна учудено, но отново поклати глава.

— Не търся изгода, мистър Килбърн...

— Питър.

С известно раздражение тя каза:

— Добре... Питър. Не желая да продавам огледалото. Купих го напълно законно.

— Никой не твърди друго, Лора — успокои я той. — Естествено вие не сте виновна за моята грешка. Разбирате ли, истината е, че това

огледало не биваше да бъде изложено на търга. То принадлежи на семейството ми от много години и бихме искали да си го върнем. Петстотин.

„Невероятно изгодна сделка.“ Тя си пое дъх и спокойно отвърна:

— Не. Искрено съжалявам, но... отдавна търся това... подобно огледало. За колекцията си. Не се стремя към финансова изгода, затова, ако обичате, не си правете труда да предлагате по-висока цена. Не бих се съгласила дори за петстотин долара.

Той леко присви очи и лицето му доби съсредоточен израз. След това се усмихна с мрачна увереност.

— Разбирам. Не се безпокойте, Лора... Няма да се опитам да ви го отнема със сила.

— Дори не ми е хрумвала подобна мисъл — излъга тя.

Той се засмя.

— Напротив. Боя се, че ви смутих, а нямах такова намерение. Бихте ли приели една покана за вечеря като извинение за неудобството?

„Този мъж е опасен.“

— Не е необходимо — отвърна тя.

— Настоявам.

Лора погледна към красивото му лице с чаровна усмивка и отново въздъхна дълбоко.

— А съпругата ви ще дойде ли? — попита тя със спокоен тон.

— Тя е в града естествено.

В погледа му нямаше и следа от угризение.

„Много опасен.“ Лора поклати глава.

— Благодаря, но не е необходимо да се извинявате. Предложихте твърде висока цена за огледалото, аз отказах. Това е всичко.

Тя се обърна встрани и направи лек жест към вратата — да го покани да напусне жилището ѝ.

Красивите устни на Питър се свиха в недоволна гримаса, но той се подчини и я последва. Когато Лора отвори вратата и се отдръпна, за да му стори път, той посегна към вътрешния си джоб и извади визитна картичка.

— Обадете ми се, ако промените решението си. За огледалото имам предвид.

„Или за нещо друго“, недвусмислено ѝ подсказа усмивката му.

— Обещавам — учтиво отвърна тя и взе визитката.

— Радвам се, че се запознах с вас, Лора.

— Благодаря. Аз също — промълви тя.

Той ѝ се усмихна чаровно на раздяла, махна с артистичен жест и излезе от апартамента.

Лора затвори вратата и се облегна на нея за момент, чувствайки облекчение, но все още смутена. Не знаеше защо Питър Килбърн бе поискал обратно огледалото и бе готов да плати за него петстотин долара, но инстинктивно разбра, че въпросът съвсем не е уреден.

Той не бе казал последната си дума.

Едва в неделя, малко преди обяд, Лора успя да прочете надписа, скрит сред лабиринта от линии на гърба на огледалото. Беше почти неразличим. Изработката бе толкова изкусна, че на пръв поглед изглеждаше част от самата гравюра. В средата на лабиринта бе издълбано малко сърце. През него минаваше една извивка на линията, която го разделяше на половина, и от двете ѝ страни се четяха буквите „S“ и „B“.

Под сърцето имаше дата: 1778.

Отначало Лора помисли, че това бе годината, в която е направено огледалото, което означаваше, че е на повече от два века. Но откри и друг надпис върху гърба на дръжката, в долната част: 1800.

Ако втората дата отразяваше годината на изработката, значи бе почти на двеста, само с две по-малко.

Двеста години.

Все пак, помисли си Лора, възможно бе и двата надписа да не означават дати. Може би бяха някакви знаци на гравюра, дори съществувахе вероятност някой да ги е издълбал, за да заблуди ценителите, че огледалото е по-старо, отколкото е в действителност.

Това ѝ подсказваше здравият разум. Но щом докосна и проследи линиите на гравюрата, Лора „почувства“, че наистина е старинно. Остана на дивана още известно време. Докато лъскаше огледалото, мислите ѝ се въртяха около двете букви в сърцето. Не можеше да има съмнение, че това бяха инициали на влюбени. Огледалото бе подарък от мъжа за неговата любима, а датата, издълбана под сърцето, навярно представляваше година на женитба, раждане или може би на тяхното запознанство.

Лора все още не можеше да си обясни защо проявяваше толкова голям интерес към едно огледало, което вероятно е на двеста години. Не преставаше да се пита дали имаше начин да узнае неговата история. Бе сигурна, че ще намери нещо в нея, което би ѝ подсказало обяснението за нейния интерес към предмета.

Чу, че някой почука на вратата ѝ и предположи, че е Касиди. Остави огледалото на масичката и побърза да отвори. Но за своя изненада видя пред прага на жилището си двама прилично облечени мъже на средна възраст. Преди да успее да си зададе въпроса защо Лари не бе съобщил за посетителите, единият от тях разтвори портфейла си и ѝ показа значка.

— Мис Съдърленд? Аз съм инспектор Бриджис, а това е инспектор Шоу, от полицията на Атланта. Може ли да влезем и да поговорим с вас?

„За бога, не е възможно да се е обадил в полицията, за да каже, че съм откраднала огледалото!“

— Относно какво? — попита тя, осъзнавайки, че е издала безпокойството си.

Никой от двамата инспектори не изглеждаше изненадан от това, че тя не ги покани да влязат. Инспектор Бриджис попита учтиво:

— Къде бяхте снощи, мис Съдърленд? Да кажем, между осем и дванадесет часа?

„Значи не е заради огледалото.“ Изпита огромно облекчение.

— Тук — каза тя.

— Сама ли? — попита инспектор Шоу.

Подозрителният му поглед я смути.

— Да. Защо?

Отново заговори инспектор Бриджис, със същия учтив тон и привидно дружелюбно изражение:

— Може ли някой да потвърди това, мис Съдърленд?

Тя смръщи вежди:

— Сградата се охранява; в преддверието винаги стои пазач, а през задния вход може да се влезе или излезе само с кодова карта. Ако бях напускала сградата, портиерът щеше да отбележи това в компютъра... Впрочем защо той не ми събщи за посещението ви?

— Ние го помолихме, мис Съдърленд — отвърна Бриджис с неизменната си учтивост.

По-нетърпеливият инспектор Шоу попита заядливо:

— А как можем да бъдем сигурни, че не сте излезли през задния вход?

Смущението на Лора прерасна в истинско безпокойство. Каква ли е причината за това? Тя бавно отговори:

— Всеки път, когато някой използва карта, компютърът отчита чия е. Проверете при Лари, портиера. Моята карта не е била използвана снощи.

— Бихте могли да ползвате нечия друга — предизвикателно отбеляза Шоу.

— Може би, но не съм го направила — рязко отвърна Лора. — Впрочем за какво е всичко това?

Бриджис отново се усмихна.

— Предполагам, че познавате Питър Килбърн, мис Съдърленд?

— Не. Всъщност запознах се с него. Вчера. Но не бих казала, че го познавам. Защо?

— Идвам е тук вчера следобед?

— Да.

— Защо?

Лора стисна зъби и мислено си обеща това да бъде последният въпрос, на който щеше да отговори, преди да получи отговор на своя.

— Вчера купих едно огледало от търга във фамиленото му имение. Той дойде няколко часа по-късно и каза, че предметът е бил изложен по погрешка. Искаше да го откупи обратно. Е, какво, за бога, става?

Навярно Бриджис бе усетил, че тя няма намерение да им съдейства повече. Или може би просто знаеше кой е най-подходящият момент да направи своето изявление така, че да постигне максимално шокиращ ефект. Най-сетне реши да отговори:

— Питър Килбърн е бил убит снощи. Доколкото успяхме да разберем, вие сте между последните хора, които са го видели жив.

— Освен това — намеси се Шоу с поразяващо задоволство — малко по-късно той е отседнал в един мотел на три преки оттук... в компанията на червенокоса жена.

ВТОРА ГЛАВА

— Те не ми повярваха.

Лора подскочи от фотъйола си, потна и обзета от уплаха.

— Не разполагат с никакви улики, защото ти не си го извършила — успокой я Касиди.

— Но не мога да докажа, че не съм напускала сградата снощи, както твърдяха, въпреки че портиерът не ме е виждал да излизам и кодовата ми карта не е била използвана, казват, че бих могла да ползвам нечия друга. Според регистъра между осем и дванадесет часа снощи от сградата са излезли повече от тридесет души. Онзи полицай е убеден, че съм използвала някоя от техните карти. — Лора потръпна и се опита да мисли за нещо друго. — Как мина срещата ти?

— Нищо особено. — Касиди, която седеше на дивана на Лора, изглеждаше малко пребледняла и разтревожена. — Доскуча ми и се прибрах рано... моментът не е подходящ за подобни приказки. Слушай, щом всички, които снощи са използвали кодовите си карти, потвърдят това, никой няма да има право да те подозира. Нали?

— Не съм сигурна. Когато Лари им дал разпечатката, споменал, че поне двама души са загубили или забравили картите си. Ако някоя от тях е била използвана снощи...

— Ти не си имала мотив. Познавала си го едва от няколко часа.

— Да, права си. По-тактичният полицай каза, че при разговора със семейството ще попитат дали някой от тях може да потвърди, че той е отишъл да се срещне с една непозната във връзка с огледалото, което е купила на търга. Шофьорът им казал само, че докарал Питър на този адрес и го чул да споменава моето име.

— Със сигурност някой от роднините му ще потвърди, Лора.

— Може би. Но не зная дали това би имало някакво значение. Полицайте твърдят, че с него сме се познавали и случката с огледалото е била само мним повод да се срещне с мен. Онези твои журналисти не са преувеличили чара му. Бих се обзаложила, че жената, с която е

отседнал в мотела снощи, не е била първата. Започна да ме сваля, а току-що се бяхме запознали.

— Надявам се, че не си споменала това пред полицаите — мрачно каза Касиди.

— Не, разбира се. — Лора повдигна ръка и потърка уморено клепачи. — Искан ми се онзи съвестен шофьор да го бе откарал, след като си тръгна оттук. Но Питър е карал сам. Открили са колата му, паркирана на две преки. По дяволите, всички доказателства са срещу мен, а зная, че съм невинна.

— Слушай, щом е бил с друга жена, може би съпругата му...

— Тя е — или е била, защото сигурно вече пътува към дома — на гости у свои роднини в Калифорния. Не прочете ли специалното следобедно издание на вестника? — Лора посочи с глава купчината вестници на пода до креслото си. — Прегледах го, докато чаках да се върнеш след срещата си и играта на тенис. Материалът за убийството на Питър Килбърн е на първа страница. Не споменават много подробности, но са изтъкнали няколко факта. Изглежда, жена му е единственият член на семейството, който има солидно алиби. Всеки от останалите или си е стоял сам у дома и няма доказателства за това, или е бил в града, за което вероятно има свидетели.

— Тогава полицаите ще заподозрат жената, с която е бил — предположи Касиди.

— Да — въздъхна Лора. — Но разполагат само с показанията на съннения портиер, който помни единствено, че е била червенокоса. А в една хотелска стая човек може да открие безброй различни отпечатъци. Убиецът е разсъждавал достатъчно трезво, за да се сети да изтрие своите от дръжката на ножа, така че и това няма да помогне на разследването. — Лора отново потръпна. — Мисля, че авторите на статията преувеличават. Пише, че бил прободен дванадесет пъти. За бога, Кас, колко силна омраза трябва да изпитва човек, за да забие нож в нечие тяло дванадесет пъти?

— Престани да мислиш за това — каза Касиди, която също изглеждаше поразена.

— Не мога. — Тя едва успя да се усмихне. — Нима забрави, че не притежавам твоята способност да освобождавам съзнанието си от неприятни мисли? Ти си по-практичен човек от мен, а аз имам силно развито въображение. Въпреки че не съм го извършила... аз го

виждам, Кас. Сцената се разиграва в съзнанието ми. Виждам насилието. Кръвта... Боже мой, дори бих могла да я нарисувам.

Тези думи накараха Кас да потрепери.

— Звучи зловещо.

— Каж ми как го приемаш ти. Всичко си има и лоши страни, дори въображението.

— Тогава нека помислим логически — предложи Касиди. — Знаем кой не е извършил убийството — ти. Тогава кой би могъл да бъде?

— Откъде да зная? — Лора втренчи поглед в огледалото на масичката и се намръщи. — Всичко, което ми е известно, е, че Питър Килбърн дойде тук, за да откупи обратно огледалото и бе готов да даде за него цели петстотин долара.

— Нима струва толкова много?

Нямаше и следа от пренебрежението, с което Касиди бе нарекла огледалото „грозно“. Дали защото Лора го бе лъснала до блясък, или понеже сега то се бе превърнало в нещо много по-значимо? Навярно сама не осъзнаваше.

— Не разбирам много от антики, дори от старинни огледала, и нямам представа каква е истинската му стойност, но съм убедена, че причината да го поиска обратно не беше неговата цена. Не, в тази история има нещо странно.

— Какво искаш да кажеш?

Лора се намръщи още повече.

— Ами например това, че той каза, че било собственост на семейството от дълго време. Навярно имаше предвид сантименталната му стойност. Но ти видя в какво състояние беше, когато го купих. Това огледало е стояло в някакъв стар сандък или на някой прашен рафт с години. Навярно дори десетилетия. Ако членовете на семейството наистина го смятаха за ценна реликва, не биха го захвърлили така. Освен това, когато видя колекцията ми, реагира някак странно. Попита ме дали отдавна съм колекционер. Не изглеждаше изненадан от това, че събирам огледала, а сякаш хобито ми му напомни за нещо друго.

— Какво? — озадачено попита Касиди.

— Не зная. Имах някакво чувство, а и нещо в израза на очите ми подсказа това. Беше само за миг и не можах да разбера какво, но... — Лора се поколеба и бавно продължи: — Знаеш ли, нещо ме кара да

смятам, че той си тръгна оттук без огледалото именно защото видя колекцията ми. Когато дойде, изглеждаше твърдо решен да получи обратно огледалото, но нещо го накара да промени намерението си.

— Сигурно е знаел колко силна може да бъде колекционерската страст и е разбрал, че няма да го продадеш.

— Не мисля, че е това. Стори ми се... че откри нещо познато. Щом видя колекцията ми, изведнъж проумя нещо, което по-рано е било загадка за него.

— Навярно причината да купиш огледалото? — Касиди поклати глава, преди да чуе отговора на Лора, и каза мрачно: — Не. На всеки търг много хора купуват странни неща, така че това не би могло да му се стори необичайно.

— Права си. Но наистина изглеждаше учуден. Докато не видя колекцията ми.

Касиди погледна към замислената си приятелка и каза:

— Е, и какво следва? Предполагам, че полицията ще разпита всички, които живеят тук, за картите ни, а теб какво те очаква?

Лора сви устни:

— Любезният полицаи ме попита дали доброволно бих позволила да вземат отпечатъци от пръстите ми. Естествено намекът означаваше, че ако не се съглася, ще повдигнат обвинение срещу мен, ще ме арестуват или официално ще ме призоват за разпит. И със или без моето съгласие ще вземат отпечатъците.

— Предполагам, че си отстъпила.

— Трябва да отида в полицията утре сутринта преди работа.

— Е, и двете знаем, че няма да открият твоите отпечатъци в онази хотелска стая, което означава, че нямат никакви улики. Искам да кажа, че единственото, което ги е насочило към теб, е фактът, че Питър Килбърн е прекарал тук петнадесет минути, преди да бъде убит. Косите ти са червени, но само помисли колко червенокоси жени има в Атланта. Освен това не могат да бъдат сигурни, че портиерът, който тогава е бил сънен, наистина е видял червенокоса дама, както твърди.

— Напълно си права — призна Лора. — Именно затова не ме арестуваха още днес сутринта. Защото нямат доказателства срещу мен. Но, Кас, истина е, че аз съм една от последните, които са го видели жив, и ако не получат сведения за някоя друга червенокоса жена, с която се е виждал напоследък, ще съсредоточат разследванията си

около мен. Ще търсят доказателства за някаква връзка между мен и Питър Килбърн.

— Няма такава — уверено отбеляза Касиди.

— Ти знаеш това, и аз го зная, но полицаите ще се опитат сами да се уверят. Ще ме разпитат и ще проучат миналото ми, ако не и целия ми живот с подробности. Ще разговарят с хора, които ме познават. Може би ще ме следят. Бог знае какво още. Когато името ми стигне до пресата... По дяволите! В най-добрия случай поне известно време животът ми няма да бъде никак забавен.

— А в най-лошия?

— В най-лошия ще остана единствената заподозряна. — Лора направи усилие да се усмихне, но нямаше желание да си представя какво би се случило тогава. — Дори ако не разполагат с достатъчно доказателства, за да заведат дело, бих се обзаложила, че журналистите ще съчинят хиляди истории, в които аз съм убиецът на Питър Килбърн.

— Но ти дори не си арестувана...

Лора се засмя иронично.

— Хайде, Кас! Ако не смяташ, че ще започнат сами да си правят изводи, значи през последните няколко години изобщо не си чела вестници.

— Тогава какво ще правиш? — попита Касиди със сериозен тон.

Лора отново прикова поглед в огледалото на масичката и бавно отвърна:

— Полицаите не проявиха никакъв интерес към него, освен когато заявих, че то е било причината за посещението на Питър. Значи няма да предприемат нищо във връзка с това. А смятам, че някой трябва да го направи. Не мога да се отърва от чувството, че за мен е важно да разбера защо той искаше да откупи обратно огледалото. Мисля, че трябва да узная възможно най-много за историята му и за това как е станало собственост на фамилия Килбърн.

— Как смяташ да го постигнеш?

— Все още обмислям — каза Лора, но не сподели, че много по-рано бе взела това решение. Не направи опит да обясни своя искрен интерес към огледалото. — Помниш ли онази студентка, която миналото лято направи проучване за мен?

— Да. Ти каза, че била добра.

— Много добра. Смятам да ѝ се обадя и да я попитам дали не иска да изкара още малко пари.

— Искаш да изследва историята на едно огледало?

Лора сви рамене:

— На гърба има две дати, от които може да започне, така че защо не? Може би няма да открие нищо. А може би ще успее. Може би ще ми каже къде е изработено огледалото и как е попаднало у семейство Килбърн.

— И какво очакваш да научиш?

— Вероятно защо Питър Килбърн толкова много държеше на него.

— Наистина ли мислиш, че огледалото има нещо общо с мотива за убийството?

— Не зная. Но това е единствената отправна точка, от която бих могла да тръгна, Кас. Единственото, което зная за Питър Килбърн, е, че в деня на смъртта си той искаше да го откупи обратно. Трябва да разбере защо.

Миг по-късно Касиди поклати глава:

— Струва ми се твърде несигурно, Лора. Но мисля, че наистина трябва да предприемеш нещо.

— Не мога да стоя със скръстени ръце и да чакам полицията да реши, че съм невинна — отвърна Лора, а след това се намръщи. — Проблемът е, че ще бъде необходимо време, дори ако Дина има късмет. Трябва да започне от произхода на огледалото. Мисля, че е направено преди около двеста години. Проучването трябва да обхване дълъг период, преди да стигне до фамилия Килбърн.

— Освен ако от самото начало е било тяхна собственост — отбеляза Касиди. — Знаеш, че съществува и такава вероятност. Може би се е предавало от поколение на поколение, докато накрая се е озовало на тавана, защото някоя дама от рода Килбърн решила, че предпочита да вижда върху тоалетната си масичка предмети със сребърен обков. Навярно е стояло, забравено там, дълги години. И може би след търга някой от семейството е прегледал списъка на продадените предмети и е попаднал на огледалото. Разпознал го е и е побеснял.

— Може би. — Но Лора не вярваше в това. Не разчиташе на нищо друго, освен на своите инстинкти, а те ѝ подсказваха, че

огледалото има съвсем различна история и принадлежи на семейство Килбърн сравнително отскоро. — Но ако не е така, Дина ще трябва да проследи пътя му от годините на Революцията до наши дни и ще мине доста време, докато стигне до връзката е фамилия Килбърн.

Касиди я погледна с решителен израз:

— От логическа гледна точка съществува и друг начин да се търси информация. Да черпиш сведения направо от извора. Щом сега огледалото е твоя собственост, значи имаш основание за това.

Тази възможност се въртеше в съзнанието на Лора от часове, но тя каза рязко:

— Не мисля, че бих събрала достатъчно кураж да се обърна към тях, Кас. Особено сега. Във вестниците пише, че погребението на Питър ще бъде във вторник следобед. Просто... мисля, че не бих могла да отида при тях и да ги разпитвам за огледалото точно сега.

— А аз смятам, че нямаш друг избор — каза Касиди. — Имам предвид, в случай че решиш да предприемеш самостоятелно разследване. Навярно полицаите ще ти съобщят, ако някой от фамилията потвърди, че Питър е идвал тук, за да разговаря с теб относно огледалото. Но съм убедена, че няма да споделят нищо повече. А само човек от семейството би могъл да ти каже каква е причината Питър да иска да го откупи.

— Те ще бъдат в траур. А аз почти съм обвинена в убийството на Питър — ако знаят за това?

— Вероятно ще узнаят, в случай че полицаите се спрат на теб — отбеляза Касиди. — Особено щом информацията стигне до пресата. Но ако ти си заподозряна, това не означава, че си виновна. Лора. Дори ако журналистите започнат да правят прибързани заключения, роднините му ще се стремят да научат истината.

— Ако някой, когото обичам, е убит — каза Лора, — не бих пуснала предполагаемия извършител в дома си. Точка.

— Срещу теб няма обвинение. Полицаите са те разпитали, но естествено — не само теб. Защото е бил тук няколко часа преди да бъде убит. Но си е тръгнал жив. Не забравяй, че шофьорът му може да потвърди това. Ти си невинна жена, която желае да разбере дали купеното от нея огледало би могло да има нещо общо със смъртта му. Точка.

Лора се усмихна.

— Звучи успокояващо и правдоподобно. Но може би ще бъде необходимо повече търпение, отколкото съм способна да проявя.

Касиди се изправи и се протегна лениво.

— Ти си търпелив човек, приятелко. Никога не си имала проблеми в това отношение. Всъщност мисля, че зад твоя кротък темперамент се крие желязна воля.

— Не мога да си представя защо ти е хрумнала подобна мисъл.

— Нима? — Касиди се усмихна за миг. — Защото също като мен си отраснала в голямо семейство. Ти си третото от осем деца и най-голямата от дъщерите, което означава, че често ти се е налагало да поемаш отговорност. Защото си имала пет по-малки братя и сестри и двама по-големи, които са те закачали. Ако това не е закалило волята ти, нищо друго не би могло. И на последно място — защото на осемнадесет години си решила да се откъснеш от всичко това и никога не си съжалявала. Ти си достатъчно силна, за да постъпваш така, както искаш, Лора. Ако сама не познаваш себе си, довери се на мен.

Този път усмивката на Лора бе по-искрена.

— Благодаря ти. Ще обмисля предложението ти... да посетя семейство Килбърн.

— Каж ми, когато решиш. Трябва да се прибера у дома и да се приготвя за работа. Искаш ли да поръчаме вечеря и да си я разделим?

— Не, благодаря. Утре ще поговорим отново, Кас.

— Разбира се.

Когато остана сама в тихия апартамент, Лора се наведе напред в креслото си и взе огледалото. Задържа го в скута си няколко мига, проследи линиите на гърба, а след това го вдигна и го завъртя, докато видя своето отражение. Но както обикновено, втренчи поглед в пространството зад себе си, сякаш очакваше да види нещо, което се намираще точно зад рамото ѝ.

— Какво е? — промълви тя. — Какво очаквам да видя всеки път?

Както винаги, не получи отговор. Но се запита дали някой от семейство Килбърн не можеше да хвърли известна светлина по този въпрос. Или по другия, който си задаваше: защо Питър бе поискал да откупи огледалото? Каквато и да бе истината, сега това огледало я свързваше с фамилия Килбърн — за добро или зло.

Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че Касиди е права. Огледалото би ѝ помогнало да постигне поне едно — да проникне в

дома на Килбърн.

Ако събере достатъчно кураж да опита.

Джоузи Килбърн остави слушалката на телефона и потърка очи с въздишка. Тази сутрин се чувстваше уморена от многобройните съболезнования и нещата, за които трябваше да се погрижи във връзка с погребението. Почти не ѝ бе останало време да мисли, но предполагаше, че шокът от новината за убийството на Питър, която се бе разнесла в ранните часове на неделната утрин, нямаше скоро да отшуми.

Все още не можеше да повярва, че е мъртъв. Че някой умишлено е отнел живота му. Дори ѝ хрумна каква ирония е, че Питър, който винаги е държал да получава най-доброто от всичко, прекара последните си мигове в някакъв занемарен мотел.

Погледна купчината писма, които трябваше да бъдат сгънати, поставени в пликове и изпратени. Всички те бяха написани със ситен, но равен и красив почерк върху луксозна хартия и Джоузи искрено се запита дали Амелия е стояла будна цяла нощ, за да отговори лично на пристигналите предишния ден писма със съболезнования. Това не бе необичайно за старата дама. Джоузи я бе виждала да се разхожда из тихите коридори на къщата по всяко време.

Все пак всеки би помислил, че след смъртта на любимия си внук Амелия, която тази година отпразнува своя осемдесети рожден ден, ще прекара повече време със скърбящата майка на Питър и съпругата му, отколкото на бюрото си.

Тази мисъл проблесна в съзнанието на Джоузи само за миг и тя се намръщи. Какво право имаше да критикува Амелия дори мислено за това, че не се опитва да успокои Мадлин? Навярно самата тя дълбоко скърбеше. А Кери явно не търсеше утеха или компания. Вдовицата на Питър бе пристигнала днес — пребледняла, но спокойна — и не бе пожелала да разговаря с никого.

Мадлин бе истински потресена от вестта за смъртта на Питър. Все още не бе по-добре. Но единственият, от чиято близост се нуждаеше, бе Дениъл. Той поне бе достатъчно търпелив да стои при нея и да слуша риданията и несвързаните ѝ думи за нейното „бебе“.

Джоузи се запита дали Дениъл знаеше, че майка му би скърбила далеч по-малко, ако бе загубила него. Питър бе любимецът ѝ и въпреки че когато се нуждаеше от помощ и подкрепа, се обръщаше към по-големия си син, никога не бе изпитвала към него толкова силна привързаност. Дори се чувстваше малко неловко в негово присъствие. Но ако знаеше, че не е любимият син на своята майка, никога не бе го показал. И би останал с нея, проявявайки безкрайно търпение толкова дълго, колкото е нужно.

А Амелия бе съвсем различна. Искрената скръб бе някак... чужда за нея. Амелия принадлежеше към друго поколение. Бе отгледана в много по-консервативно време, от строги родители. Навярно затова не изглеждаше трогната от трагедията — или поне не даваше вид. Затова така старателно се бе заела да отговаря на съболезнователните писма на близки и познати, вместо да изрази съчувствие към своята скърбяща снаха. Нямаше нищо чудно в това, че днес тя не изглеждаше по-различно в сравнение с предишната седмица и дори месец по-рано. От четиридесет години винаги носеше черен тоалет.

Джоузи погледна своя тъмен костюм и потръпна. Дали бе сложила траурно облекло заради смъртта на Питър, или защото неволно бе свикнала да носи черни дрехи? Наистина не помнеше.

„За бога, нима започвам да приличам на Амелия?“

Мисълта никак не бе приятна. Бяха изминали пет години от гибелта на Джеръми Килбърн при една от странните злополуки, които често сполетяваха фамилията, и тя бе останала вдовица на тридесет години. Джеръми не бе сред преките потомци на съпруга на Амелия, които щяха да наследят богатството му, и затова след неговата смърт жена му изпадна в крайна бедност. В скръбта и отчаянието си Джоузи постъпи на работа при Амелия като нейна лична секретарка.

Задълженията ѝ не бяха много, а заплатата бе добра. Освен това имаше подслон и храна. Но понякога Джоузи неволно се питаше защо не бе напуснала тази къща още преди години.

— Не бива да се мръщиш. Това помрачава красотата на съвършеното ти лице.

Шеговитата забележка накара Джоузи рязко да вдигне глава. Усмихна се леко, когато в стаята влезе Алекс Килбърн и се облегна на ръба на бюрото ѝ. Беше на двадесет и осем години, доста по-млад от

нея, но видимо изглеждаше по-възрастен, изключително самоуверен, със смущаваща проникателност. Алекс бе красив мъж, висок и строен, с нехарактерни за фамилия Килбърн руси коси и зелени очи. Привличаше вниманието на жените почти толкова лесно, колкото и Питър.

За пръв път Джоузи се запита кое ли бе поредното му завоевание.
— Бих казала, че днес е тъжен ден — напомни му тя с лек укор.

Алекс повдигна вежди и леко сви устни.

— Защото една от любовниците на Питър най-сетне го затри. Аз не го харесвах... Нима си забравила?

— Не. Спомням си. Но можеше да сложиш поне една черна лента, Алекс. Приличието го изисква.

— Твоите дрехи са достатъчно черни и за двама ни, скъпа — отбеляза той.

Тя потисна желанието отново да погледне костюма си.

— Не съм облечена по-различно от обикновено.

— Зная.

Никога по-рано не бе изразявал мнение за навика ѝ да носи тъмни дрехи, но нещо в гласа му ѝ подсказа, че отдавна е забелязал. Навярно я разбираше, но Джоузи нямаше желание да мисли за това сега и побърза да смени темата:

— Случайно да знаеш дали Дениъл все още е с Мадлин?

— Не, не съм се качвал горе. Докторът ли дойде преди малко? Амелия е добре, нали?

— Не е заради нея. Дениъл нареди да го повикам заради Мадлин. Мисля, че той би изтърпял хленченето ѝ още една нощ, но ако не поспи малко преди погребението, тя няма да издържи — въздъхна Джоузи. — Въпреки че Кери изглеждаше невероятно спокойна, докторът даде приспивателно и на нея; каза, че е добре да поспи до утре сутринта.

Алекс втренчи поглед в нея:

— А ти как го понасяш?

Джоузи сви рамене:

— Досега бях твърде заета и не ми остана време да мисля за това. Но прегледах днешните вестници и...

— Не им обръщай внимание — посъветва я той. — Безпочвени догадки.

— Споменават, че Питър е влязъл в мотела е червенокоса жена.
Алекс погледна огненочервените ѝ коси.

— И какво от това?

— Аз съм единствената червенокоса в семейството, Алекс.
Всъщност — в къщата. Ако полицията ме обяви за заподозряна?

— Но ти беше с мен в събота вечерта.

— Само до десет часа. Казаха, че Питър е убит около полунощ.

— Ти не си имала мотив, не е бил твой любовник. Не мисля, че Питър беше толкова глупав, че да се забърка със съпругата на братовчед си, която живее под един покрив с жена му. — Той присви очи. — Или има нещо, което не си ми казала?

Джоузи поклати глава, но съсредоточеният му поглед я накара да въздъхне неспокойно.

— Опита се да ме свали. Само веднъж, когато дойдох да живея тук.

— Искаш да кажеш, веднага след погребението на Джеръми?

Тя кимна.

— Господи! — промълви Алекс.

— Е, той не беше особено чувствителен, въпреки че се правеше на такъв. И двамата го знаем. Казах му да ме остави на мира и той престана. Може би това е типичното му поведение в присъствието на жена, с която се е запознал наскоро. Ти го познаваше. Освен това, за разлика от теб, не проявяваше интерес към по-възрастни жени.

— Безчувствен и глупав — реши Алекс. Наведе се напред, хвана ръцете ѝ и бавно я накара да се изправи. — Цял ден стоиш затворена тук и започваш да си въобразяваш разни неща; защо не излезем да се поразходим? В градината все още има няколко неувехнали цветя и е хладно.

— Не мога. Амелия поръча да изпратя всички тези писма днес. Има и няколко съобщения, които трябва да прегледам, и...

Алекс я притегли към себе си и я целуна, прекъсвайки думите и опита ѝ да се отдръпне. Устните му се плъзнаха по нейните с онова съблазнително умение, което винаги я покоряваше и я изпълваше с неударим копнеж. Неволно издаде стон, когато почувства как ръцете му я обгърнаха и усети силата им. Неочаквана сила за човек, който се придвижваше почти лениво и никога не се напрягаше.

— Недей — промълви тя. — Може да влезе някой.

Той наведе глава назад и я погледна с лека усмивка.

— Джоузи, ние спим заедно от два месеца. Нима наистина смяташ, че все още има някой в тази къща, който да не знае?

Поразена от тези думи, тя каза:

— Поне Амелия, надявам се.

Той се засмя.

— Тя разбра преди всички, скъпа. Нищо не може да се запази в тайна от тази старица, колкото и да се стараеш.

— Не е казала нищо — възрази Джоузи.

— А какво да каже? И двамата сме пълнолетни и необвързани. Въпреки облеклото, което носи, и начина, по който се държи понякога, Амелия добре знае в кой век живеем. Щом се опитваме да бъдем дискретни, от какво би могла да се оплаче?

— Ще помисли, че изневерявам на Джеръми — каза Джоузи почти на себе си.

Алекс не я освободи от прегръдката си, но леко отпусна ръце и лицето му внезапно доби неразгадаем израз. Със спокоен тон каза:

— Джеръми е мъртъв от пет години, Джоузи. Ти не му изневеряваш.

— Зная, но... но може би Амелия не вижда нещата така. Тя е вдовица от четиридесет години, а все още носи траурно облекло, пази място за Дейвид на масата и държи снимката му до леглото си и...

Алекс опря длани на бузите ѝ.

— Амелия носи черни дрехи, защото знае, че ѝ отиват. А за останалото, ако смяташ, че една нормална жена би пазила място на масата за човек, който от четиридесет години не се нуждае от него, бих те посъветвал да се прегледаш при психиатър, скъпа.

Джоузи го погледна и долови леката му насмешка.

— Да разбирам ли, че според теб не е прекалено да пази снимката му до леглото си?

— Не толкова, колкото празен стол на масата. Впрочем ти държиш ли снимка на Джеръми върху нощното си шкафче? Никога не си ме пускала в своето светилище и няма начин да разбере.

Джоузи възвърна самообладанието си и отвърна спокойно:

— Неговата снимка е на тоалетката ми, не върху нощното шкафче.

— Когато я прибереш в някое чекмедже или албум, моля те, кажи ми.

— Защо?

Той я целуна леко и отмести ръцете си от нея. Усмиваше се, но изражението му все още бе загадъчно:

— Защото тогава ще те помоля да ме поканиш в своето свято убежище.

Бе малко изненадана от думите му. Навярно намекът означаваше, че не би искал братовчед му Джеръми да го наблюдава от снимката, докато се люби с неговата вдовица. Но досега Алекс не бе показал никакъв признак на неудобство заради връзката им. Всъщност винаги бе разговарял с нея спокойно и приятелски. И преди да станат любовници, и след това. Но Джоузи предпочете да не разпитва Алекс за чувствата му към покойния ѝ съпруг.

— Ела да се разходим в градината — предложи отново Алекс.

— Имам много работа...

— Работата няма да избяга, Джоузи, а и никой не очаква от теб да работиш цял ден без почивка. — Алекс се изправи, хвана ръката ѝ и я поведе към вратата. — Една двадесетминутна разходка ще се отрази добре на здравето ти. Можеш да изпълниш нареждането на Амелия и по-късно. Не приемам възражения.

Джоузи направи последен опит да го разубеди:

— Нямах ли работа?

Алекс бе завършил право преди няколко години и „се подготвяше“, както сам се бе изразил, да заеме мястото на адвоката на фамилия Килбърн след пенсионирането му.

— Нашата кантора обслужва само един клиент, не помниш ли? — Алекс се спря до вратата и ѝ се усмихна. — Семейство Килбърн. Престън Монтгомъри беше много привързан към Питър и понеже е твърде емоционален за един юрист, дори възрастен, тази седмица фирма „Кенърд, Монтгомъри и Килбърн“ няма да работи. Единственото ми задължение е официално да прочета завещанието на Питър пред семейството му след погребението.

Джоузи се почувства длъжна да го предупреди:

— Не бива да се държиш така весело.

Алекс леко поклати глава, все още усмихнат:

— Познаваш ме от доста време. Нима очакваш да се съобразявам с условностите? Джоузи, отказвам да нося траурната лента за един човек, когото не харесвах, или да почитам паметта му, сякаш със смъртта си изведнъж се е превърнал в светец. Беше мой кръвен роднина, но не бих се гордял е това. Отседнал е в някакъв долнопробен мотел с друга жена, докато съпругата му беше извън града, при това не за първи път. Ако искаше да видиш, че поднасям съболезнования, трябваше да дойдеш с мен тази сутрин, когато посрещнах Кери на летището. Тя е единственият човек, на когото съчувствам.

Джоузи изпитваше същите чувства и затова ѝ бе трудно да упрекне Алекс за отношението му. Но родителите ѝ я бяха възпитали в благоприличие и не можеше да пренебрегне това, на което я бяха учили.

— Аз също, но...

— Но?

Той търпеливо изчака.

Тя се усмихна.

— Няма значение. Прав си... Не бива да очаквам проява на приличие от мъж, който ходи на работа е вратовръзка с анимационни герои.

Алекс ѝ намигна:

— Най-сетне ме разбра.

Джоузи едва сдържа смеха си, когато той я поведе към задния вход. Съмняваше се, че съществува нещо, към което Алекс да има сериозно отношение, но неговото шеговито държане често я развеселяваше и тя почти не се оплакваше. Освен това наистина имаше нужда да излезе навън за малко и да се разходи в прохладната градина с човека, който я бе накарал да се засмее и да не мисли за внезапната смърт на един друг мъж... поне за известно време.

До вторник сутринта Лора бе получила и добра, и лоша вест от полицията. Добрата бе, че в хотелската стая на Питър Килбърн и в колата му не бяха открити нейни отпечатъци. Лошата новина беше, че една от кодовите карти, използвани в събота вечерта, принадлежеше на обитател на сградата, който бе заминал на ловна екскурзия и като че ли никой не знаеше кога ще се върне. Преди неговото завръщане и

евентуалното му потвърждение, че е използвал картата си, за да излезе от сградата в събота вечерта в осем часа и тридесет и пет минути, Лора не можеше да бъде елиминирана като заподозряна.

Не смяташе, че дори тогава биха я оставили на мира, освен в случай че намерят друг предполагаем извършител. Но полицията явно не търсеше друг заподозрян. Вече бяха прекарали доста време в компанията, за която работеше, и бяха разпитали началника и колегите ѝ, както и всички обитатели на жилищната сграда.

Една приятелка от банката, в която държеше спестяванията си, ѝ бе казала, че полицаите са поискали сведения за финансовото ѝ състояние — бог знае с каква цел. Дори бе готова да се обзаложи, че вече преглеждат списъка на телефонните ѝ разговори, за да проверят дали се е обаждала на Питър Килбърн, или пък той на нея. Лора бе убедена, че отникъде не биха могли да получат информация за връзката, която ги интересуваше.

Във вторник цял ден се опитваше да работи, но не можеше да се съсредоточи. Не преставаше да мисли, че днес е погребението на Питър Килбърн. В ранния следобед проведе първия си телефонен разговор с журналист, който бе така разтърсващ за нея, че загуби надежда, че ще успее да свърши нещо.

Най-сетне реши да отиде при своя началник и да поиска отпуск — с откровеното обяснение, че щом името ѝ е стигнало до пресата и безспорно репортерите нямаше да я оставят на мира до изясняването на случая, за нея и за компанията е по-добре да отсъства от работа известно време.

— Можеш да ползваш толкова дни, колкото са ти нужни, Лора — каза Том Сейърс с повече разбиране, отколкото биха проявили други работодатели. — Ще поверя проектите ти на някой друг.

— Искрено съжалявам, че причиних толкова неприятности, Том.

Около четиридесетгодишния мъж с мургаво лице и проницателни кафяви очи ѝ се усмихна.

— Не виждам как би могла да го предотвратиш — каза той. — Просто си купила едно огледало.

Лора бе благодарна, че ѝ вярваше, но това не я изненада особено. Беше я наел, когато тя бе едва на осемнадесет години, благодарение единствено на вродената ѝ дарба на художник. Сам се бе заел с обучението ѝ. Беше я посъветвал да посещава вечерни курсове, за да

получи диплом за рекламен дизайнер. Сега, десет години по-късно, Лора притежаваше този документ и бе сред най-талантливите художници в неговото малко, но преуспяващо предприятие.

— Пази се — каза ѝ той, когато тя излизаше от офиса му. — И не позволявай на бандата нахални репортери да обърнат живота ти наопаки.

„Добър съвет“, помисли си Лора, докато караше към дома. Но след случилото се животът ѝ вече бе напълно объркан. Сега се криеше от пресата, поради което бе взела неплатен отпуск. Ако не се върнеше скоро на работа, парите ѝ щяха да свършат. Когато се прибра в дома си, прослуша телефонния секретар и чу няколко покани за интервюта, както и множество неделикатни въпроси, които я накараха да се почувства истински разстроена. Накрая реши да изключи телефона, който не преставаше да звъни.

„Ето каква е ползата от това, че номерът ми е публикуван в телефонния указател. Въпреки че в него е отпечатана само първата буква от името ми!“

Същия следобед успя да се свърже с Дина Уилкс, студентката изследовател, която бе работила за нея и по-рано. Дина с радост се съгласи да я посети следващата сутрин и да се запознае с подробностите, както и да направи снимки, за да започне проучванията си за огледалото. Лора се опита да рисува. Най-сполучливите ѝ картини бяха създадени по памет, затова отново се довери на своето въображение и позволи на пръстите си спокойно да се движат по платното. Не бе изненадана, когато откри, че е започнала да рисува огледалото, но перспективата ѝ се стори доста интересна. Образът, който се оформяше, представляваше същото огледало, но в нечия ръка — ръката на жена.

„Може би когато я завърша, ще разбера какво се опитвам да видя в него.“

Вечерта пристигна Касиди и ѝ предложи своята компания и китайска вечеря. Лора с радост прие и двете. Полагайки съзнателни усилия да не мислят за убийството, гледаха стар филм по телевизията и поговориха за любимите си киноактьори. Въпреки това, веднага щом приятелката ѝ си тръгна, Лора отново потъна в мрачни мисли.

Търпението едва ли би могло да ѝ помогне, особено като знаеше, че съдбата ѝ е в ръцете на други хора, по-точно — на полицията.

Искаше да предприеме нещо, за да може отново сама да управлява живота си. Още веднъж си помисли, че не би могла да стори нищо друго, освен да разбере всичко за огледалото. Но този неоспорим факт съвсем не ѝ донесе утеха.

В четвъртък сутринта откри в пощенската си кутия две писма. Едното бе изпълнено с майчинска загриженост и вяра в нейната невинност. Авторът я уверяваше, че всичко ще бъде наред, ако се довери на Бога. Второто грубо я заклеяваше за нейните престъпления и грехове и я проклинаше да гори в ада.

И двете бяха от напълно непознати хора.

Като помисли логически, реши, че не е необичайно за човек, който току-що се е прочул е нещо добро или лошо, да получава подобни писма и че те не бива да я разстройват. Но самият факт, че и двамата я наричаха „приятелката на Питър Килбърн, която е била разпитана в полицията“, бе обезпокояващ.

Тя хвърли писмата, сякаш я бяха опарили, и за няколко мига остана с поглед, прикован в тях. След това се приближи към телефона и потърси визитната картичка, която Питър ѝ бе дал. Навярно бе използвал тези картички по-често за социални, отколкото за делови контакти. Когато позвъни на номера, Лора се увери в това. Затвори, без да остави съобщение, и се запита дали сега, когато Питър е мъртъв, полицията засича обажданията на неговия номер.

Пропъди тази мисъл от съзнанието си и набра друг номер, който добре знаеше.

— Кас? Слушай, не спомена ли, че спестяванията на семейство Килбърн са вложени в твоята банка? Зная, че нямаш право, но... би ли ми дала телефонния номер на къщата им?

В четири часа същия следобед пазачът, който стоеше до портала, даде знак на Лора, че може да влезе и тя продължи със своя „Кугър“ по дългата алея към дома на Килбърн. Все още бе изненадана, че е събрала кураж да се обади и да помоли за среща, както и че молбата ѝ веднага бе уважена.

Не бе сигурна как щеше да започне разговора си с човека, който се съгласи да я приеме, но носеше със себе си няколко снимки на огледалото, както и разписката от търга. За всеки случай.

Паркира колата си в малката отбивка до пътеката към къщата и бавно се изкачи по стъпалата до входната врата. Отблизо сградата

изглеждаше още по-внушителна, отколкото ѝ се бе сторила преди няколко дни, и въпреки че Лора отново изпита същото възхищение, веднага забеляза траурните символи.

Погребалният венец все още висеше на входната врата.

Когато стигна, тя си пое дълбоко дъх, опитвайки се да събере кураж, и уверено натисна звънеца. Отговорът дойде толкова бързо, че Лора се отдръпна назад от учудване, когато вратата се отвори.

Пред нея застана жена е порцелановобяло лице и червеникави коси, която я изгледа изпитателно със сивите си очи. Беше облечена скромно, с черни панталони и тъмносиня копринена блуза. Изглеждаше с четири-пет сантиметра по-ниска от Лора и почти приличаше на кукла. Възрастта ѝ бе между двадесет и пет и тридесет и пет години, но трудно би могла да се определи с точност.

— Мис Съдърленд? Аз съм Джоузи Килбърн. Заповядайте.

Щом влезе в преддверието, Лора разбра, че жената, с която разговаря по телефона, е Джоузи Килбърн, въпреки че тогава тя не ѝ се бе представила. Произнасяше думите отчетливо, с характерен звънлив, почти детски глас. Но решението да изпълни молбата на Лора не бе нейно. След като я бе изслушала, тя се отдалечи за няколко минути и след това се върна, за да уговори днешната среща.

Преди Лора да успее да огледа обширния коридор, облицован с мрамор, Джоузи каза:

— Заповядайте в библиотеката. Ще съобщя на мистър Килбърн, че сте тук.

Ето кой от семейството се бе съгласил да я приеме. Но дали в къщата не живееха няколко мъже с фамилно име Килбърн? Във вестника се споменаваха за някакъв адвокат от семейството. Навярно той е човекът, с когото щеше да се срещне.

Библиотеката, която беше точно срещу входа, бе доста богата и уютна. Имаше два големи прозореца с тъмnozлатисти пердета, които приятно се съчетаваха с цвета на мебелите, паркета и пастелните бежови и вишневи шарки на килима. В единия ъгъл имаше голямо бюро, а до вратата — по-малко писалище. Пред великолепната камина един срещу друг бяха поставени два дивана.

— Чувствайте се като у дома си — покани я Джоузи. Този често употребяван израз прозвуча някак странно във величествената къща. Тя излезе от стаята и остави двойната врата отворена.

Твърде развълнувана, за да стои на едно място, Лора пристъпи бавно към камината и прикова поглед в огромната картина над нея. На малка метална табела в долната част на рамката се четеше надпис: Амелия Килбърн, 1938. Преди близо шестдесет години. Тогава бе притежавала изключителна красота — жената от портрета беше стройна, с буйни черни коси, подредени в старомоден Помпадур, който удивително ѝ подходеше и ѝ придаваше вид на дама от началото на века. Дантелената рокля е висока яка, с която бе облечена, засилваше това впечатление, защото определено нямаше нищо общо с модата от тридесетте.

Лора внимателно разгледа красивото лице на младата Амелия Килбърн и забеляза високите, изпъкнали скули, които ѝ напомниха за Катрин Хепбърн, тъмните очи с дяволит блясък, както и загадъчната усмивка, подобна на тази на Мона Лиза.

Картината разпали въображението на Лора и я накара да се запита как ли изглежда това лице сега, около шестдесет години по-късно. Жената от портрета бе погребала своя съпруг, двете си деца, а сега — и един от внуците си, и бе преживяла годините, които някои наричаха най-бурни в историята на страната. През това време бяха настъпили множество промени. В детството ѝ пътуванията със самолет бяха смятани за атракция, а бе доживяла да чуе за хора, полетели в Космоса. Телевизията, персоналните компютри, кабелните и сателитни програми, клетъчните телефони, електронните охранителни системи — дали всичко това бе успяло да промени Амелия? Или тя все още бе жената, която ходи с прическа Помпадур, въпреки променящата се мода, само защото ѝ отива?

Чувството, че вече не е сама в стаята, накара Лора да се обърне. Когато го видя на прага, бе истински поразена и сърцето ѝ замря. Последва миг неловко мълчание, в който тя остана с поглед, прикован в него. Беше доста висок, с широки, мускулести рамене, лъскави черни коси и най-светлите сини очи, които някога бе виждала. Не бе красив, но строгите черти на лицето му бяха незабравими. Създаваше впечатление за непоколебима решителност, която сякаш се излъчваше от него като топлина от огън.

Гробната тишина се наруши от плътен нисък глас, който каза спокойно:

— Аз съм Дениъл Килбърн.

Тя преглътна и направи усилие да произнесе името си. Гласът ѝ прозвуча колебливо.

— Кажете ми, Лора Съдърленд, вие ли убихте брат ми?

ТРЕТА ГЛАВА

Не беше такава жена, каквато Дениъл бе очаквал да види. Красива, да, Питър бе казал, че е красива, а той беше истински ценител на женската красота. Беше висока, със стройно тяло и прекрасно лице. Косите, пригладени назад и сплетени на дълга плитка, която се спускаше до кръста ѝ, имаха ярък червеникаво златист цвят. Кожата ѝ бе бледа като на повечето червенокоси жени, а очите — зелени и ясни.

Беше облечена със светли панталони и зелена копринена блуза, която ѝ придаваше изключителна елегантност. Въпреки че се представи малко неуверено, осанката ѝ издаваше решителност. Щом дръзна да дойде в дома му, въпреки мнението на неговите обитатели за нея, значи е доста смела.

Но тя... далеч надмина очакванията му.

— Вие ли убихте брат ми? — повтори той, раздразнен от мълчанието ѝ.

— Не. — Тя леко поклати глава, без да откъсне поглед от очите му. — Не, не съм го убила. Аз не го познавах.

Дениъл бавно влезе в стаята с неразгадаемото изражение, което цял живот се бе стремил да усвои. Мина покрай нея и се приближи към барплота между прозорците.

— Питие?

Тя поклати глава и Дениъл наля чаша скоч за себе си. Не пиеше често, но сега чувстваше нужда.

Обърна се е лице към нея и се облегна на дивана между тях. Отпи една глътка, без да сваля очи от нея, и каза:

— Питър излезе да се срещне с вас в събота. Значи все пак сте се познавали.

— Тогава се запознахме — отвърна тя с по-уверен тон. — Но не разговаряхме дълго. Той прекара в апартамента ми по-малко от петнадесет минути и после си тръгна. Това бе единствената ми среща с вашия брат.

— Нима очаквате да ви повярвам?

— Истината е тази. — Тя си пое дълбоко дъх и нервно раздвижи пръсти по презрамката на чантата си. — Знаете ли, че купих едно огледало от търга в имението ви?

Той кимна.

— Да, полицаите ме помолиха да потвърдя, че Питър е отишъл да се срещне с вас заради огледалото.

— Потвърдихте ли?

— Да.

— Това означава, че сте знаели, че с брат ви не се познаваме.

Той се усмихна безрадостно:

— Зная, че така изглеждаше.

— Така бе в действителност. Той дойде да се срещне с мен, защото искаше да откупи огледалото обратно. Знаете ли защо?

Дениъл погледна надолу към чашата си и я завъртя, за да раздвижи ледените кубчета в нея.

— Не.

„Лъже.“ Лора бе сигурна в това. Не знаеше защо, но бе уверена. Проследи с поглед ръката, която поднесе чашата към устните му. Носеше голям златен пръстен, инкрустиран със зелен скъпоценен камък, навярно нефрит или диамант, а в жеста, с който повдигна чашата, като я задържа между палеца и още два пръста, имаше нещо познато.

Беше ѝ трудно да разсъждава трезво; все още бе обърквана от внезапното физическо привличане, което изпита към него. Никога не се бе влюбвала от пръв поглед. Беше предпазлива в отношенията си с мъжете, както и във всичко останало, и сега не знаеше как да овладее чувствата си. Той бе един непознат мъж, който дори смяташе, че тя е способна да извърши убийство, а Лора не можеше да откъсне очи от него. Въздействието му върху сетивата ѝ бе така силно, че я накара да се почувства слаба и беззащитна.

Дениъл не бе красавец като Питър, но строгите черти на лицето му бяха така чувствени и неустойими, че в сравнение с него по-младият му брат би изглеждал хлапак. Имаше едро мускулесто тяло. Придвижваше се е неповторима лекота и всяко движение бе отмерено. Ръстът и силата му внушаваха страхопочитание. Заприлича ѝ на голяма котка, която вървеше безшумно през опасна джунгла. Беше толкова ясен, сякаш стаята се изпълни с аромат на дива природа.

За свое изумление, Лора усети, че я обзема възбуда. Обля я топла вълна, мускулите ѝ се отпуснаха, дишането ѝ стана учестено и краката ѝ се подкосиха. През тялото ѝ премина тръпка на копнеж.

„Боже мой, какво става с мен?“

Полагайки усилие да се опомни и съсредоточи върху това, заради което бе дошла, Лора заговори със спокоен тон:

— Не знаете защо Питър искаше да откупи огледалото, но знаете, че това бе причината за посещението му?

— Както казах на полицията.

Светлите му очи се заковаха върху лицето ѝ, почти я хипнотизираха. Разсеяно разклати чашата си и ледените кубчета хвърлиха зеленикави отблясъци през стените ѝ.

Пръстите му бяха дълги и силни. Тя се запита дали докосването му е нежно, или внушава усещане за сила. Еротичното видение, което се оформи в съзнанието ѝ при тази мисъл, предизвика нов прилив на топлина.

— Не знаете ли защо огледалото бе толкова важно за Питър? — едва успя да попита тя.

— Казах вече.

Гласът му бе спокоен, а изразът на очите — неразгадаем.

Отговорът му ѝ се стори искрен. Той явно не забеляза смущението ѝ. Лора се опита да си поеме дълбоко дъх, без да се издава.

— Каза, че огледалото било семейна реликва. Така ли е?

— Доколкото зная, мис Съдърленд, то беше сред множеството никому ненужни предмети, които някой бе захвърлил на тавана бог знае преди колко години.

По акцента му почти не личеше, че е от Юга. Не беше необичайно за човек, който е прекарал дълго време далеч от родния си край.

— Възможно ли е някой от семейството ви да знае нещо повече?

— Съмнявам се.

Този път отговорът му бе рязък и изречен с леко намръщено изражение. Навярно би добавил: „Освен това не е най-подходящият момент да ги разпитвате.“

Едва сега Лора осъзна, че Дениъл съвсем не изглеждаше покрусен от загубата на своя брат. Нима отношенията между тях не

бяха добри? Или той просто умееше да се владее и да не издава чувствата си? Със строгите си черти и с безизразните си сини очи изглеждаше студен. По отношението му към нея ясно пролича, че не е склонен да повярва, че връзката ѝ с брат му е невинна. Но се държеше така, сякаш не изпитваше гняв от това, че вероятно жената, която стои пред него, е убиецът на неговия брат.

Все пак поне разбираше скръбта на останалите. Тя се запита дали това е причината да я приеме лично — за да не тревожи своите роднини, които бяха по-близки е Питър.

Лора попита бавно:

— Но не смятате, че огледалото е представлявало някаква ценност за когото и да е от семейството?

— Не мисля, че някой друг би пожелал да го откупи — равнодушно отвърна той. Широките му рамене леко се раздвижиха и това отново отклони вниманието ѝ. Силата му бе така осезаема и внушителна. Въпреки това тя не се страхуваше от него.

Внезапно осъзна, че след отговора му бяха изминали няколко секунди и побърза да наруши мълчанието:

— Тогава навярно не бихте имали нищо против, ако се опитам да разбера защо Питър желаше да го откупи обратно?

Той повдигна вежди.

— Дали имам нещо против? Но как бихте могли да го разберете?

— Огледалото е старо, което означава, че има дълга история. Поръчах на изследовател да я проучи.

— Защо?

Лора се поколеба, преди да отговори:

— Аз... колекционирам огледала. Вероятно желая да узная историята му просто от любопитство. Но след като брат ви се опита да го откупи, а няколко часа по-късно бе убит, трябва да разбера дали тя има някаква връзка с убийството. За собствено успокоение.

— Разбирам.

Тя долови нещо в гласа му и каза с раздражение:

— Единствената връзка между вашия брат и мен е огледалото. Не съм била негова любовница, ако това си мислите.

Той отново присви очи, прикова поглед в лицето ѝ и отвърна:

— Все още не съм решил какво да мисля за вас, мис Съдърленд. Да кажем просто, че много добре познавах брат си. Никога не се е

случвало да се запознае с красива жена и да не се опита да я вкара в леглото си. Освен това почти винаги успяваше.

Лора не обърна внимание на завоалирания комплимент.

— Може би сте прав, но лично аз нямам навик да преспивам с мъже, които познавам едва от петнадесет минути. Както и с женени мъже. Каквото и да е мнението ви за морала на вашия брат, нямате право да стигате до изводи за мен.

„Сега ще наклони глава встрани по онзи подигравателен начин.“

Той направи точно това, което бе очаквала. Необяснимо защо, движението ѝ се стори познато.

— Възпитавали са ме никога да не наричам една дама лъжкиня — сухо отвърна Дениъл. — Май стигнахме до задънена улица. Аз изобщо не вярвам, че връзката ви с брат ми е била невинна, а вие нямате никакви доказателства за това.

Фактът, че е напълно прав за последното, истински смути Лора. Не искаше никой да смята, че е имала сексуални отношения с Питър Килбърн. Нито обществото и пресата, нито полицията, нито семейството му, и особено този мъж.

— Повярвайте ми поне, че не съм го убила аз — каза тя и долови умоляващата нотка в гласа си.

Стори ѝ се, че строгите черти едва забележимо се смекчиха и в ледените сини очи за миг проблесна топлота, но отговорът на Дениъл остана неизречен.

— Защо не ми каза, че имаме посетител, Дениъл?

„С удоволствие бих я нарисувала“, бе първата мисъл на Лора.

Безспорно това бе Амелия Килбърн. Беше дребничка възрастна жена, малко над метър и петдесет, привидно крехка. Подпираше се на бастун със сребърна дръжка, въпреки че вървеше изправена. Лицето ѝ не се бе изменило много за шестдесет години. Високите изпъкнали скули все още личаха ясно като на картината, както и орловият нос и ясните тъмни очи. Снежнобелите ѝ коси бяха пригладени в изящен Помпадур, а роклята в стил от началото на века стигаше до пода, имаше висока яка и бе изработена от лъскава материя и дантела. Тоалетът бе по-подходящ за вечерен прием, отколкото за един обикновен следобед по време на траур. Но подобно на прическата ѝ, старомодното облекло съвършено ѝ подходеше.

Преди да заговори, Дениъл погледна възрастната дама и Лора долови мълчаливия сблъсък на две силни личности. Светлите му очи бяха добили суров израз, а в нейните се четеше дързост, но и известен страх.

Дениъл каза равнодушно:

— Това е Лора Съдърленд. Моята баба, Амелия Килбърн.

— Приятно ми е, мисис Килбърн — промълви Лора, несигурна какво би могла да очаква от тази представителка на семейството.

Амелия прекоси стаята с впечатляваща лекота, без да се обляга на бастуна си, и седна на едно от канапетата с кожена тапицерия. Посочи с елегантен жест към другото и каза учтиво:

— Нима внукът ми не ви е поканил да седнете? Заповядайте.

Лора седна, чувствайки мълчаливото присъствие на Дениъл зад себе си.

— Нямах намерение да ви притеснявам, мисис Килбърн. Зная... че моментът е тежък за вас. Приемете искрените ми съболезнования за смъртта на вашия внук.

Едва сега й хрумна, че не бе изразила съчувствие към Дениъл за смъртта на брат му и се запита дали този пропуск се дължеше на въздействието му върху нея, което я бе накарало да забрави за етикета, или бе почувствала, че той не би желал да приеме съболезнования от нея.

— Благодаря, мис Съдърленд. Може ли да ви наричам Лора?

Гласът ѝ бе тих, с акцент, характерен по-скоро за Алабама, отколкото за Джорджия.

— Разбира се.

— Всички ме наричат Амелия. Надявам се и вие да се обръщате към мен така.

— Благодаря.

Лора почти усети пронизващия поглед на Дениъл и изпита желание той да се премести от другата страна на дивана, където би могла да следи движенията му. Сякаш голямата котка, която си бе представила, дебнеше в мрака зад нея, готова всеки момент да се нахвърли върху жертвата си и да я погълне.

Почувства силно неудобство, когато срещна погледа на неговата баба, и се запита колко ли бързо щеше да изчезне любезността на Амелия, щом разбере коя е тяхната гостенка. Но Амелия отново

заговори, все още с учтив тон, и от думите ѝ пролича, че отлично знае с кого разговаря.

— Разбрах, че полицията търси доказателства за връзка между внука ми и вас, Лора.

Това съвсем не приличаше на въпрос и прозвуча така внезапно, че Лора се изненада, но се опита да отговори уверено:

— Запознах се с Питър в събота, мисис Килбърн.

— Амелия, скъпа. Ако обичате.

— Благодаря, Амелия. Той просто дойде в апартамента ми, за да разговаря с мен за едно огледало, което купих оттук.

— Да, скъпа. Така казаха и полицаите. — Амелия махна с ръка в знак, че огледалото не я интересува. — Но се оказа, че Питър е бил забелязан няколко пъти в компанията на красива червенокоса дама и, изглежда, полицията смята, че това сте били вие.

Тонът ѝ бе спокоен и делови. Дори ако намираше факта, че внукът ѝ се е срещал с друга жена зад гърба на съпругата си, за обезпокояващ, тя не показва чувствата си.

Дениъл спокойно попита:

— Ти ли разговаря с полицаите, Амелия? Мисля, че се разбрахме аз да контактувам с тях.

— Забравяш, Дениъл, че комисарят е мой стар приятел. — Тя го погледна с тържествуващо изражение. — Той се обади, за да ми каже докъде са стигнали с разследването.

Дениъл каза мрачно:

— И явно се е увлякъл да ти обяснява разсъжденията си.

— Глупости. Защо да не бъда запозната с фактите? Все пак аз съм бабата на Питър.

— Фактите ли, Амелия? Ти ще ги узнаеш само ако се стигне до съдебно дело. Дотогава ще слушаш хипотези и догадки. Защото полицията все още не разполага с доказателства, факт е, че Питър е мъртъв. Някой го е убил — ето още един факт. Това е всичко, което знаем.

Гневните му думи, изглежда, не трогнаха Амелия. Тя просто сви костеливите си рамене.

— Ако се надяваш да защитиш Кери от клюките за любовните връзки на Питър, бих казала, че вече е късно за това, Дениъл. Твърде късно.

Лора седеше неподвижно, наблюдаваше Амелия и слушаше как разговаря с Дениъл, сякаш бяха сами в стаята. Опита се да прецени чувствата помежду им, като проследи внимателно тона и държането на всеки от тях. Дали изпитваха ненавист един към друг? Дали това бе естествен сблъсък на силни и властни характери, или имаше и още нещо? Дениъл подбираше внимателно думите си и все пак бе очевидно, че между него и баба му не съществува разбирателство. Амелия се отнасяше към своя внук с явна предпазливост, но в държането ѝ се долавяше известна предизвикателност.

Лора остана с впечатлението, че никой от двамата не скърби дълбоко за човека, когото бяха погребали само преди два дни.

— Може би е късно да щадим чувствата на Кери — каза Дениъл все още с мрачно изражение, — но не мисля, че трябва да причиняваме неприятности на Лора единствено защото малкото косвени улики са срещу нея. Ти ли съобщи името ѝ на пресата, Амелия?

Лора се обърна и прикова поглед в него, малко изненадана от това, че го чу да произнася името ѝ така небрежно.

— Откъде знаете, че името ми е стигнало до тях? Не е отпечатано във вестниците.

Дениъл я изглежда съсредоточено.

— Вие ли им казахте да не публикуват името ми? — учудено попита тя.

— Напомних им, че свободата на словото не включва право на клевети. Щом не сте арестувана, не би било разумно от тяхна страна да отпечатват вашето име във връзка с убийството на брат ми.

Поиска ѝ се да го попита защо бе решил да я защити от пресата, когато самият той я подозираше. Но Дениъл отново се обърна към баба си и повтори въпроса:

— Ти ли им даде името на Лора, Амелия?

— Не, разбира се. Защо, за бога, да го правя? — намръщено попита тя.

Лора извърна глава към възрастната дама. „Но си го направила, Амелия.“ Точно както преди малко бе предвидила реакцията на Дениъл, беше сигурна, че Амелия излъга. Тя бе съобщила името ѝ на пресата. Въпросът бе защо. Лора не виждаше никакъв смисъл.

— Не зная — каза Дениъл. — Но мисля, че би било... по-разумно да оставиш полицията да си върши работата. Аз ще

разговарям с тях. Разбра ли, Амелия?

Думите бяха изречени учтиво, но Лора би се заклела, че долови в тях скрита заплаха, която пролича от неочакваната любезност на Дениъл и реакцията на Амелия. Тъмните очи на старицата засвяткаха, тя стисна устни и сведе поглед.

— Чудесно, Дениъл.

„Какво става между тези двамата?“ В този миг Лора си спомни, че според светската хроника във вестниците на Касиди те дележа контрола над спестяванията на фамилията. Амелия притежаваше действителните права, но Дениъл бе предприел решителни стъпки срещу баба си. Ако това бе истина, би могло да се обясни защо между тях се забелязва явна враждебност, както и защо Дениъл бе направил явен опит да принуди баба си да отстъпи пред неговите желания.

Това, което изненада Лора, бе колко бързо постигна целта си. Но внезапно долови в тъмните очи, които я изгледаха, особен блясък. Лора изпита странна увереност, че тази жена крои план, в който тя трябва да изиграе някаква роля.

— Е, детето ми, ясно ми е, че хубаво момиче като вас не би се забъркало в игрите на Питър, затова няма повече да говорим за това. — Тя махна с ръка и с властен жест сложи край на разговора за смъртта на внук си и за вероятността Лора да има нещо общо със случилото се. — Чух, че сте художничка.

— Да. Рекламен дизайнер.

И това ли бе научила от полицейския комисар? Или имаше и друг източник на информация?

Амелия отмести поглед към портрета над камината, а след това — отново към лицето на Лора.

— Мисля, че е време да заменим това старо платно с нещо по-съвременно. Приемате ли поръчки?

Поразена и объркана, Лора поклати глава.

— Мисля, че не разбирате, мисис... Амелия. Аз не рисувам портрети. Занимавам се с графичен дизайн, рекламни карета в списания и други подобни неща. Комерсиално изкуство.

Този път Амелия поклати глава и леко се усмихна:

— Не мога да повярвам, че амбициите ви стигат само дотук, Лора.

Тя се поколеба и усети, че Дениъл мълчаливо я наблюдава. Отговори искрено, въпреки че не ѝ бе леко да признае:

— Не съм достатъчно добра, за да бъда професионален художник. Особено портретист. От време на време правя опити, но...

— Не сте се отказали?

Тонът на Амелия бе любезен и насърчаващ.

— Аз... нямам опит. — Лора бе изненадана от това, че реши да ѝ се довери, след като никой, дори Касиди, нямаше представа, че тя все още храни надежда някога да стане „истински“ художник.

— Тогава бихте могли поне да опитате да ме нарисувате. — Лицето на Амелия сякаш засия. Усмивката придаде на чертите ѝ топлота и дори чар. — След това заедно ще решим дали картината е сполучлива. Ако успеете, аз ще притежавам чудесен портрет, нарисуван от талантлив млад художник. Ако опитът ви е неуспешен, никоя от нас няма да загуби нищо ценно. Каквото и да е резултатът, ще ви бъде заплатено за времето и усилията.

— Но...

Амелия побърза да назове сумата, която накара Лора да отвори широко очи.

— Мисля, че това е щедро възнаграждение за един непознат художник — добави старицата.

— Повече от щедро — каза Лора. Като помисли за ограничения си бюджет, предложението ѝ се стори доста изкушаващо. — Но навярно разбирате, че не мога да приема. Дори ако се чувствах сигурна, че ще се справя, не бих могла, защото полицията смята, че съм замесена в убийството на внук ви. Със сигурност ще решат, че е странно да прекарвам толкова време тук. Освен това се съмнявам, че другите членове на семейството ви биха одобрили.

— Вие не сте убили Питър — заяви Амелия с абсолютна увереност.

„А знаеш ли кой е, Амелия? Затова ли си толкова сигурна?“

— Така е — каза Лора. — Не съм аз. Но докато полицията открие истинския извършител, повечето хора ще смятат, че съм замесена. Какво биха помислили, ако прекарвам толкова много време тук? А как ще реагира полицията?

— Излишно е да се безпокоите — каза Дениъл. — Аз... ще обясня на полицията как стоят нещата.

Лора бързо извърна глава и втренчи поглед в него:

— Нима и вие смятате, че идеята е добра?

Усмивката му бе някак подигравателна:

— Мисля, че баба ми наистина иска да нарисувате неин портрет. Обикновено Амелия получава всичко, което желае.

Лора не повярва, че това е причината за съгласието му, но каквато и да бе неговата истинска цел, тя остана скрита зад загадъчния му поглед. Молбата на Амелия да я нарисува, за което беше необходимо да прекарва дълги часове при семейство Килбърн в продължение на седмици, и съгласието на Дениъл въпреки ясно изразеното отношение към нея накараха Лора да се почувства въввлечена в нещо, което бе по-добре да избегне.

Възможно бе въображението ѝ да се е развихрило прекалено, но внезапно Лора си представи себе си като пионка, придвижвана от двамата според правила, които само те разбираха. А тя знаеше, че за да спечели играта, всеки играч трябва да жертва няколко от пионките си.

— Бихте могли да рисувате вечер — припряно каза Амелия, — така че няма да пречи на работата ви.

— Взех неплатен отпуск — отвърна Лора, все още изпълнена е раздразнение заради неочаквания обрат на разговора.

— А пресата? — попита Дениъл.

Тя отново хвърли бърз поглед към него.

— Просто реших, че така ще бъде най-добре.

Той не отговори, само я погледна безизразно.

Амелия очевидно се зарадва.

— Чудесно. Значи ще можете по-лесно да се съсредоточите върху портрета. Дори ще ви приготвим стая тук, за да не пътувате всеки ден.

Чувството, че се опитват да я въвлекат в нещо, се засили и Лора усети, че я обзема ужас. Бързо, скочи на крака.

— Трябва... трябва да помисля върху предложението ви, Амелия.

За миг ѝ се стори, че Амелия има намерение да настоява за незабавен отговор, но тя се изправи елегантно и ѝ се усмихна:

— Разбира се, Лора.

Облекчението, което ѝ донесоха тези думи, бе толкова силно, че почти си каза, че няма причина да се страхува. Какво биха могли да ѝ

сторят, да я задържат насила?

— Радвам се, че се запознахме — каза тя на Амелия.

— Аз също. Надявам се, че скоро ще се видим отново.

— Ще ви изпратя — каза Дениъл и остави чашата си.

Лора понечи да отвърне, че и сама може да намери изхода, но излезе с него през двойната врата и продължиха заедно по коридора. Тя бе висока жена, а стигаше едва до рамото му. Беше покорена от силата, близостта и топлината на тялото му. Сега, когато вървеше до него, въздействието му бе още по-неустойчиво. „Господи, какво става с мен?“ Долови аромата на неговия одеколон. Бе така завладяващ, че изпита желание да затвори очи и да вдъхне дълбоко мириса.

Когато стигнаха до входната врата, Дениъл се спря, сложи ръка на дръжката и я погледна.

— Ще се обадя на полицията да обясня причината за посещението ви — каза той. — Ще им кажа, че баба ми ви е предложила да ѝ направите портрет.

Тя опита да се опомни и попита:

— Мислите ли, че това ще разсее подозренията им?

Той отвърна замислено:

— Смятам, че щом семейството ми ви приема в дома си, това ще ги накара да обсъдят и други версии.

— Ще им кажете ли защо ме приемате в къщата си? — попита Лора.

— Разбира се. — Той отвори вратата и ѝ направи път. — Ще им кажа, че ние вярваме, че нямате нищо общо е убийството на Питър.

Лора бе крайно озадачена и едва поклати глава. Дениъл бе готов да я защити пред пресата, да предостави на полицията обяснение за посещението ѝ и да изрази увереност в нейната невинност. Все пак бе сигурна, че преследваше някаква цел. Но не можеше да отгатне каква би могла да бъде.

— Довиждане, Лора — каза той.

Лора погледна към строгото му лице и отново безпомощно поклати глава.

— Довиждане, Дениъл — каза тя, съзнателно използвайки малкото му име. След това излезе.

Дениъл я проследи с поглед, докато видя колата ѝ да потегля от отбивката пред къщата и да се придвижва към портала. Едва тогава

бавно затвори вратата, прекоси преддверието и се върна в библиотеката. Баба му стоеше до камината и съзерцаваше своя портрет, нарисуван преди шестдесет години.

— Ти я притисна, Амелия — спокойно каза той. — Изплаши я. Не беше особено красиво от твоя страна, нали?

Амелия леко стисна устни и отвърна:

— А ти? Стоеше като вкаменен и се заяждаше с мен, сякаш съм някаква слугиня, която трябва да ти се подчинява. Не мислиш ли, че това би могло да я отблъсне?

— Тя не показва симпатия към мен дори преди да влезеш — сухо каза Дениъл.

Амелия хвърли пронизателен поглед към него:

— Наследил си от баща си повече чар, отколкото предполагаш, въпреки че лъвският пай се падна на Питър. Защо поне не опита да ѝ се харесаш? Тя е красива.

— Може би защото не желая да обирам трохите след брат си.

Амелия каза с лека насмешка:

— Ако наистина беше негова любовница, съмнявам се, че би отишъл в мотел с друга жена.

— Ако изобщо е бил с друга.

— Мислиш, че тя го е убила? Но в нея няма толкова гняв.

— Може би в събота вечерта е имало.

Амелия сви рамене.

— Предполагам, че всеки би могъл да се вбеси, ако бъде предизвикан. Но това момиче не е убийца. — Погледна го и добави: — Значи ти ще говориш с полицията? И ще загладиш положението, за да може Лора Съдърленд да идва да ме рисува? Опитваш се да ми намериш занимание, за да ме държиш настрана, а, Дениъл?

Този път той сви рамене:

— Просто се старая да ти доставя удоволствие, Амелия, както винаги.

— Може и да притежаваш известен чар, но подмазването не ти отива. Не си въобразявай, че ти вярвам. Това, което кроиш, със сигурност не е да ми доставиш удоволствие. Но щом така си решил.

Той присви очи и я изгледа съсредоточено. Тя се отправи към вратата и когато стигна, се обърна към него с усмивка:

— Аз зная за огледалото, Дениъл. Зная какво е значението му.

Амелия излезе с неизменната си елегантна походка.

Дениъл остана неподвижен почти минута. Бе затаил дъх. Най-сетне наруши тишината с гневно проклятие и се отправи към барплота да си налее още едно питие.

— Струва ми се малко странно — реши Касиди същата вечер, когато двете седяха заедно в хола на Лора.

— Малко ли? Това е почти абсурдно. — Лора нервно размаха ръце. — Започна добре. Не загубих кураж. Пазачът ме пусна през портала. Бях поканена в библиотеката от Джоузи Килбърн, която беше много любезна. Няколко минути по-късно влезе Дениъл и...

— И какво? Изглеждаш бледа. Какво стана, когато влезе Дениъл?

— Просто си спомних. Господи, виждаш ли колко съм разтърсена от срещата с тях? Когато влезе, Дениъл ми се представи и съвсем спокойно ме попита дали съм убила брат му.

— Нима? Направо по същество?

Лора кимна:

— О, да. Бих се осмелила да кажа, че не е в стила му да говори със заобикалки.

— Явно си успяла да добиеш впечатление за него.

— Би могло да се каже. — Лора избегна изпитателния поглед на приятелката си и побърза да продължи: — Както ти казах, въпреки въпроса на Дениъл, началото бе, каквото очаквах. Нормално. Попитах за огледалото. Той каза, че няма представа защо Питър би поискал да го откупи. Доколкото знаел, не представлявало нищо ценно. Недвусмислено заяви, че смята, че съм била любовница на брат му. Но беше по-скоро... въздържан, отколкото гневен. После влезе Амелия.

— И нещата се объркаха?

Лора отново направи нервен жест.

— Просто не разбирам. Няма начин да знае какъв художник съм, а ми предложи да нарисувам неин портрет срещу щедро възнаграждение. На мен — жената, която, както тя много добре знае, е заподозряна в убийството на внука ѝ. Беше толкова... настойчива. Тази старица наистина държи аз да я нарисувам. Дори каза, че ще ме настанят в къщата, за да не пътувам дотам и обратно, като че ли живея на другия край на щата.

— Поканила те е да отседнеш в къщата?

— Не беше покана, а по-скоро делово предложение.

— Какво каза Дениъл?

— Почти нищо. Не одобри това, че Амелия бе разговаряла с полицията и дори я обвини, че тя е съобщила името ми на пресата. Но нито веднъж не изрази несъгласие е идеята ѝ да прекарвам часове в къщата и да я рисувам. Каза, че ще обясни положението на полицията.

— И смяташ, че между тях съществува някаква борба за надмощие?

— Ставаше нещо, сигурна съм. Почувствах го. Каквото и да бе то, и двамата имаха намерение да вълечат и мен.

Касиди се поколеба и каза:

— Не си ли правиш твърде много изводи от странната според теб молба на една възрастна дама да нарисуваш портрета ѝ?

— Ти не беше там, Кас. Трудно е да се обясни, защото всичко бе прикрито. Тонът, с който разговаряха, думите и погледите, които си разменяха, ме накараха да мисля така. Мога да ти кажа само, че всеки от двамата искаше нещо от мен, искаше... да ме използва, за да осъществи някакъв свой план.

— Като пионка.

Лора кимна:

— Като пионка.

— Е, не е толкова страшно — просто откажи. Не отивай отново там.

Това бе най-простото решение, най-логичният отговор. Разумът ѝ казваше, че ако посети тази къща още веднъж и се сближи със семейството, само би си навлякла неприятности. Инстинктът за самосъхранение я предупреждаваше, че последиците щяха да бъдат тежки.

Но друг инстинкт и други желания я подтикваха да вземе решение, което съвсем не бе така предпазливо и разумно. Чувстваше нужда да узнае повече за огледалото и въпреки твърдението на Дениъл, бе сигурна, че някой от роднините му можеше да ѝ каже това, което се надяваше да чуе. Навярно бе прав, че ако семейството я приеме в дома си, подозрението на полицията спрямо нея би могло да намалее. Освен това щеше да получи възможност да разбере дали притежава талант на художник. Ако успее да пресъздаде върху платното повехналата

красота на Амелия и властната ѝ осанка, сама би се уверила в способностите си. А и обещаното възнаграждение не бе за пренебрегване.

Но най-силно бе това, което изпита, когато за първи път видя Дениъл. Странната смесица от необяснимото чувство, че го познаваше, и внезапно, почти непреодолимо привличане, бе нещо ново за нея, което не беше в състояние да отхвърли или пренебрегне.

Той „изобщо“ не вярваше, че връзката ѝ с Питър бе невинна, и твърдеше, че все още не си бил съставил мнение за нея, но беше я защитил пред пресата и имаше намерение да изрази увереност в невинността ѝ и пред полицията. И нямаше нищо против присъствието ѝ в дома на семейството му.

Но Лора нямаше представа какво се крие зад безизразното му лице и загадъчния поглед. Не знаеше каква роля е предвидил за нея в своя замисъл. Не знаеше какви бяха чувствата му към покойния му брат. Не знаеше какво мисли за нея.

— Лора?

Тя срещна загрижения поглед на приятелката си и бавно каза:

— Не мисля, че мога да откажа, Кас. Имам толкова много въпроси, чиито отговори бих могла да получа единствено ако отново отида там.

— За огледалото ли?

Лора кимна:

— За него. И за други неща. По нищо не пролича, че Дениъл скърби за брат си, а Амелия се държа така, сякаш случилото се не я засяга. Защо? Дори и да е бил женкар, Питър Килбърн беше красив, чаровен и много приятен мъж. Как е възможно неговата загуба да не ги накара да изпитат по-силни чувства? Аз разговарях с него само петнадесет минути, а изпитвам повече съжаление заради смъртта му, отколкото те показаха.

— Навярно не смяташ, че убиецът е някой от тях?

— Не зная. Но един сънен портierer не може да бъде надежден свидетел; придружителят на Питър би могъл да бъде всеки. Възможно е дори някой ревнив съпруг да е нахълтал в хотелската стая. Или човек от семейството, който е бил ядосан заради изневярата му. Бедата е, че страничен наблюдател не може да узнае какво става в това семейство — освен ако прекарва с тях дълго време. Аз бях поканена.

— Като муха, примамена в паяжина — промърмори Касиди.

Лора направи усилие да се усмихне:

— Точно така се чувствам.

— Тогава замисляш ли се, че би могло да се окаже рисковано да прекарваш дълго време в тази къща? Лора, съществува вероятност някой от роднините на Питър да е извършил убийството, нали?

Лора отвърна бавно:

— Права си. Освен това... Джоузи е червенокоса.

— Значи е възможно убиецът да е сред обитателите на къщата. Лора, ти каза, че се чувстваш въввлечена в нещо, което не разбираш. Може би е най-добре да се довериш на инстинкта си.

— Не съм длъжна веднага да реша. Имам време да помисля.

Касиди кимна, но изражението ѝ издаде, че знае какво ще бъде решението на Лора. Не каза нищо друго за семейство Килбърн. Върна се на тази тема едва по-късно, когато ставаше да се прибере в апартамента си.

— Във вестниците, които чета, пише, че Дениъл съвсем не бил красив като Питър. Вярно ли е?

— Така е — отвърна Лора.

— Но?

Лора я погледна намръщено:

— Нищо. Питър беше по-привлекателен.

— Добре, тогава не ми казвай.

Лора се предаде и призна:

— Дениъл не е красавец, но е невероятно секси, ако това искаш да чуеш.

— Стига да е истина.

— Истина е. В мига, когато го видях... Е, да кажем, че за пръв път в живота си разбрах как една жена би могла без колебание да преспи с мъж, когото не познава.

Касиди отвори широко очи и се захили:

— Я виж ти! Може би тази бъркотия все пак ще има щастлив край.

— Аз не мисля така.

— Защо? Нима не забеляза признаци на взаимност?

— По-лошо — отвърна Лора е едва доловима усмивка. — Той дори смята, че съм последната любовница на брат му. А аз не мога да

докажа, че не съм имала връзка с него.

Касиди поклати глава.

— Ако отново ги посетиш и прекараш известно време около него, ще ти повярва, Лора. Всеки мъж би повярвал.

— Не съм сигурна. Знаеш ли какво означава името му?

— Какво?

— Съдник.

— Тогава ще отсъди, че си невинна — усмихна се Касиди. — До утре.

— Лека нощ, Кас.

Докато се приготвяше да си легне, Лора помисли върху думите на приятелката си, но не успя да си внуши, че може би тя е права. Всъщност собствените ѝ мисли бяха така объркани, че ѝ бе трудно да ги подреди. Измъчваха я въпроси и противоречиви чувства.

Защо Амелия толкова настояваше да притежава портрет, нарисуван от неизвестен художник? Защо приемаше така равнодушно смъртта на своя чаровен внук? Дали наистина тя и Дениъл водеха борба за надмощие в семейството? Кога бе започнало това? Кой щеше да бъде победителят? Защо Лора имаше чувството, че неволно е въввлечена в тази борба?

Замисли се и за Дениъл. Привидно спокоен и студен, той притежаваше чувственост, чието въздействие бе силно. Какви ли бяха истинските му чувства, след като бе загубил своя брат? Какво изпитваше към баба си, която назоваваше по име, и какво е отношението му към тяхното съперничество?

Какво чувстваше към нея?

Лора се настани удобно в своето легло и дълбоко в себе си изпита болка. Чувстваше празнота. Желание. Копнеж за един мъж, когото днес бе зърнала за първи път. Мъж, който дори не бе докоснал ръката ѝ и мислеше за нея възможно най-лошото.

„Не мога да се върна там.

Но трябва.“

Тези мисли не преставаха да се въртят в съзнанието ѝ. Най-сетне Лора се предаде на умората и заспа, без да има ясна представа какво ще прави.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Твоето огледало — започна Дина Уилкс в събота сутринта — е направено през 1800-а година. Било е поръчано от Брандън Кеш по случай двадесет и втората годишнина от сватбата му с неговата съпруга Сара. Изработено е от някакъв гравьор във Филадельфия. Шарката, която напомня за лабиринт, представлява една-единствена линия без начало и край, символизираща вечността. Всъщност названието, което ѝ е дал самият гравьор, е „Вечност“. Отбелязал е, че е създадена специално за Брандън Кеш и никой няма право да я копира.

— Впечатлена съм — каза Лора.

Амбициозната колежанка приглади черните си коси и попита със задоволство:

— Нали съм добра?

— Страхотна си. Как успя да откриеш това толкова бързо?

— Имах късмет — призна Дина и се засмя. — Гравьорът си е водил подробни записки и понеже по-късно е станал известен, творбите му са ценни. Рядко е работил с месинг и произведенията му са документирани. Впрочем твоето огледало е доста скъпо.

Лора поклати глава:

— Не се интересувам от стойността му, а само от историята. Както и от семейната хроника на неговите притежатели.

— Вече ми каза това, но помислих, че би било добре да спомена.

Бяха седнали до плота в бокса на Лора на чаша кафе и Дина отпи глътка от своето, преди да разтвори тетрадката пред себе си.

— Така. Имах късмет и със съпрузите Кеш. Неговият род е бил известен във Филадельфия и в много стари вестници, брошури и списания има статии за тях. За щастие повечето са въведени в компютърната мрежа, така че няма да се наложи да пътуваме дотам.

— Радвам се — сухо каза Лора. — Едва ще успея да платя на теб. Не бих могла да си позволя самолетни билети.

— Така и предполагах — засмя се Дина. — Сега, да видим... Не знаех колко информация ти е нужна, затова реших да ти предоставя всичко, до което успея да се добера. Брандън Кеш е роден през 1760-а и е живял доста дълго. Починал е на седемдесет години, през 1830-а, не се споменава от какво. Тогава е имало епидемия от някаква болест, подобна на грип; навярно е това. Сара Лангдън е родена през 1762-а и също е доживяла до седемдесетгодишна възраст. Починала е през 1832-а. Според заключението на лекаря причината за смъртта ѝ е била разбито сърце.

Лора бе поразена:

— Разбито сърце? Наистина ли е написал това?

— Да. Както е отбелязал, след смъртта на съпруга си тя започнала бавно да чезне. Бил е убеден, че е починала от разбито сърце. Слушай, явно тези двамата са изживели истински любовен роман, който е трогнал всички. — Дина отново погледна бележките си. — Брандън и Сара се запознали през 1777-а, когато тя била на петнадесет години, а той — на седемнадесет. Родителите и на двамата смятали, че са твърде млади, но желанието им да се оженят било огромно. Година по-късно го осъществили. Навярно са живели щастливо. Не са имали парични проблеми и са се радвали на добро здраве. Сара е родила три деца, без усложнения, и те са пораснали здрави и силни. По време на целия им брак хората са коментирали колко привързани са били един към друг. Не просто са се обичали, а са били неразделни. Никой от тях не е оставил дневник, но в едно писмо до сестра му, малко след неговата смърт, Сара споделила с нея, че през всичките години на брака си не са прекарвали дори една нощ разделени и че не можела да понесе празното легло.

— Може би наистина е починала от любовна мъка — промълви Лора.

— Тъжно, нали? — Дина поклати глава, но жизнерадостната ѝ натура бързо надделя. — Все пак са преживели заедно над петдесет години.

Лора кимна.

— Повече, отколкото е писано на мнозинството от хората. — Но в съзнанието ѝ се появи образ на старица, която лежи сама, неподвижна и мълчалива, в своята половина на леглото — и това я

накара да потръпне. Направи усилие да се отърси от обзелото я чувство. — А огледалото?

Дина, която явно не проявяваше голям интерес към битието на хора, живели преди повече от сто години, веднага кимна.

— Сара не е оставила завещание, но огледалото е включено в списъка на вещите, които били наследени от дъщеря ѝ Мери. Това естествено станало веднага след смъртта на Сара през 1832-а година. За Мери не се знае много, но не е задържала дълго огледалото. Сигурно е имала спешна нужда от пари, защото скоро го е продала обратно на гравюра, който го е изработил.

— Знаеш ли какво е направил с него?

— Да. Запазил го е повече от двадесет години, защото съпругата му много го харесвала. Но след смъртта ѝ, през 1858-а година, го продал. Всъщност продал го е синът му. На млада дама на име Фейт Бродърик. Няколко месеца по-късно синът на гравюра се оженил за същата жена. — Дина вдигна поглед от записките си. — Дотук стигнах вчера. Трябваше да си тръгвам. Всичко, което зная за тях, е, че Стюърт е роден през 1833-а, а Фейт през 1836-а. Ще продължа в понеделник.

Лора поклати глава с възхищение:

— Вече си открила повече, отколкото очаквах, особено за толкова кратко време. Мислиш ли, че ще можем да проследим историята до наши дни?

— Не мога да обещая. Дори съм изненадана, че имахме късмет да узнаем и това; обикновено не се пазят сведения за едно огледало е месингова рамка, което се е предавало от ръка на ръка. Но то, изглежда, е означавало нещо важно за всеки от своите собственици и те са си отбелязвали какво се случва с него. Стискай палци късметът да не ни изневери и следващите собственици също да са ценили огледалото и да са записали какво става с него по-нататък.

Дина бе напечатала бележките си, за да ѝ остави копие от първите резултати на проучването. Когато си тръгна, Лора се зае да прегледа материалите. Дати и кратки коментари, всъщност малко ценна информация. Сухи факти. Момче и момиче се запознали по време на Революцията и се влюбили. Сключили брак и създали семейство. Близостта им била така голяма, че познатите им са впечатлени и често обсъждали връзката им. Съпругът поръчал

огледало, за да направи подарък на своята любима. Починали за кратко един след друг, след повече от петдесет години съвместен живот.

По-нататък бяха описани следващите моменти от съдбата на огледалото. Как отново попаднало у гравюра, от когото било изработено, и съпругата му, която много го харесвала. Как години по-късно отново било изложено на витрината и привлякло вниманието на млада дама. Как тя влязла в магазина, за да го купи, и се влюбила в продавача — сина на гравюра.

Лора не бе сигурна какво е очаквала. Може би голям червен флаг, върху който да бъде написано защо Питър Килбърн е пожелал да откупи огледалото, или поне нещо, което да ѝ подсказва причината. Но засега не откри нищо важно.

Остави записките на плота, приближи се към статива и прикова поглед в започнатата картина, изобразяваща женска ръка, която държи огледало. Предишния ден почти не бе работила върху нея, въпреки че бе прекарала дълго време, взирайки се в платното. Дълго бе обикаляла из апартамента, завладяна от противоречиви мисли. Здравият ѝ разум отстъпваше на желаниа и стремежи, които тя дори не разбираше.

„Не мога да се върна там.

Но трябва.“

Лора потърка енергично областта между веждите си и тъкмо когато реши да потърси аспирин, телефонът иззвъня. Журналистите бяха престанали да я безпокоят и затова предишния следобед отново бе включила апарата. Все пак се приближи към него малко плахо.

— Ало?

— Лора? Обажда се Амелия Килбърн.

Не изпита облекчение. Дори се почувства по-напрегната.

— Здравейте, Амелия.

— Извинете ме, че проявявам нетърпение, детето ми. За човек на моята възраст времето наистина е ценно. Какво решихте, ще приемете ли поръчката?

— Все още не зная, Амелия. Съжалявам.

— Ако се тревожите как ще реагират другите от семейството, излишно е. Уведомени са и никой от тях няма възражения.

Лора се запита дали истината не бе, че те не смееха да възразят, но не сподели опасенията си. Вместо това каза:

— Ако полицията не ме подозираше, щеше да бъде различно, но...

— Дениъл разговаря с полицията... аз също се обадох на комисаря. — Амелия леко се засмя, с което издаде задоволството си от това, че отново бе пренебрегнала желанието на своя внук. — Признаха, че нямат доказателства срещу вас, Лора. Не могат да открият никаква връзка между вас и Питър в миналото... или в онази нощ. Показали са снимката, която сте им дали, на портиера от мотела и той уверено е заявил, че жената, която е видял в колата, не сте били вие. Според полицията вече не сте, как се наричаше, главен заподозрян.

Тези думи ѝ донесоха облекчение, въпреки че Лора многократно си бе повтаряла, че не е възможно да открият доказателства за връзка, която не е съществувала. Все пак понякога ставаха грешки и невинни хора бяха обвинявани в престъпления, които не са извършили. Лора не би могла да се чувства напълно спокойна, докато не разбере, че убиецът на Питър Килбърн е в затвора.

— Радвам се да чуя това, Амелия — каза тя. — Благодаря, че ми казахте.

— Сега не е ли по-лесно да приемете поръчката?

Лора отклони въпроса:

— Амелия, защо не възложите това на някой утвърден художник с доказан талант?

— Вие сте талантлива, Лора. Какво лошо има в това, че съм решила да подпомогна кариерата на един млад художник? Мога да ти гарантирам, че ако и двете харесаме творбата ти, ще получаващ повече поръчки на месец, отколкото би могла да изпълниш.

В тона ѝ не се долавяше самодоволство, а по-скоро искрена увереност. Въпреки че Амелия Килбърн вече не притежаваше някогашното си влияние в обществото, тя познаваше хора в Атланта, които биха се вслушали в препоръките ѝ.

— Не мисля, че вие ще бъдете доволна от резултата, Амелия.

— Оставете на мен да преценя това. Впрочем как бихте могли да разберете, ако не опитате?

Лора затвори очи, обзета от колебание. Долови упоритостта на Амелия и отново се почувства въввлечена в нечия интрига. Инстинктът я предупреди да бъде предпазлива. Тук имаше някаква нечиста цел.

Това предложение и тази къща бяха опасни. Не можеше да забрави и Дениъл.

„Не мога да се върна там.

Но трябва.“

Когато отвори очи, Лора каза решително:

— Добре, Амелия. Приемам поръчката, благодаря. Ако сте съгласна, можем да започнем в понеделник.

Вилицата на Мадлин се удари в чинията ѝ и иззвъня. Тя вдигна сините си очи, все още зачервени от плач, към свекърва си и прошепна:

— О, Амелия, не.

— Всичко е наред, мамо — тихо каза Дениъл, който седеше далеч от нея. — Полицията смята, че Лора Съдърленд няма нищо общо с убийството на Питър.

— Тя ще дойде, Мадлин — каза Амелия с делови тон. — Ще бъде тук в понеделник и ще продължи да идва, докато завърши портрета. Помолих я да работи у дома.

— Няма ли да отседне тук? — учтиво попита Алекс. — Мисля, че чух да даваш нареждания да приготвят стая за нея.

— За всеки случай — отвърна Амелия и леко стисна устни. — Тя предпочита вечер да се прибира в апартамента си, но ѝ казах, че стаята ще бъде готова, в случай че реши друго.

Алекс вдигна поглед към Джоузи и за миг отвори широко очи, сякаш безмълвно и с лека ирония я попита какво би могло да накара човек да откаже покана за нощувка в тази къща. Джоузи, която отлично знаеше, че той намира атмосферата в дома им за мрачна, побърза да извърне глава и неволно срещна тревожния поглед на Мадлин.

Джоузи заговори тихо и спокойно, както бе постъпил Дениъл:

— Наистина всичко е наред, Мадлин. Запознах се с нея и ми се стори много приятна. Сигурна съм, че ще... ти съчувства.

— Питам се дали ще прояви съчувствие и към Кери — замислено каза Алекс.

Джоузи погледна към празния стол до себе си, на който обикновено седеше съпругата, сега вдовица, на Питър. Кери бе отишла

да прекара уикенда при своята сестра, която също живееше в Атланта. Джоузи каза:

— Сигурно. Всъщност ние дори не знаем дали... е имала връзка е Питър.

— Бих се обзаложил, че това е истина — каза Алекс.

— Престанете! — намеси се Амелия и изправи гръб на стола си в края на масата. — Лора ще бъде моя гостенка и се надявам всички да се отнасяте с нея, както подобава.

Внучката на Амелия, Ан, която седеше между Мадлин и Дениъл на дългата маса, отбеляза равнодушно:

— Независимо дали ни харесва или не.

Амелия я изгледа намръщено.

— Това все още е моят дом и ще ти бъде признателна, ако не го забравяш.

Ан бе тъмнокоса, с кафяви очи и притежаваше красиви черти като тези на своята баба, които сега се изкривиха в недоволна гримаса. Тя сви рамене:

— Разбира се, как бих могла да забравя, като ми го напомняш почти всеки ден.

— Не би трябвало да се налага.

— Предполагам, че си права. Все пак всичко, което се върши в тази къща, трябва да получи твоего одобрение. Не бих могла дори да избира тапети за стаята си, без да се допитам до теб. Всички сме принудени да ядем тази блудкава храна само защото ти си решила така, въпреки че никой от нас не я харесва.

Тя ядосано блъсна чинията си.

— Не си длъжна да живееш тук — студено отвърна Амелия.

Преди Ан да успее да отвърне на забележката ѝ, Джоузи каза тихо:

— Мисля, че все още не сме превъзмогнали шока и...

— Не съм те молила да ми помагаш! — гневно я прекъсна Ан. Блъсна стола си назад и излезе от стаята.

След кратко мълчание Джоузи въздъхна:

— Каквото и да направя, Ан винаги се вбесява.

— Завижда ти — каза Амелия и сви рамене.

— Няма причина. — Джоузи се смути. — Аз... мисля, че хапнах достатъчно. Извинете ме, ако обичате.

Когато видя, че Амелия кимна, тя стана от масата и се запъти към вратата. Чу зад гърба си гласа на Мадлин:

— Но, Амелия, това момиче!...

Джоузи тръгна с намръщено изражение към библиотеката, където бе бюрото ѝ.

Нямаше друга работа, освен да събере и сортира копията от бележките на Амелия за последните дни. Старата поддържаше усилена кореспонденция с приятели от цялата страна и искаше да запази копия от всички изпратени и получени писма в семейния архив. Последните от тях естествено бяха във връзка със смъртта на Питър и Джоузи се зае да ги подреди.

Амелия не бе я молила да работи в събота вечерта, но Джоузи бе неспокойна и чувстваше нужда да върши нещо. Беше притеснена. В много отношения Питър не бе гордост за семейството, но със смъртта му равновесието в него се бе нарушило и резултатът бе непоносимо напрежение и безброй подозрения.

Джоузи не желаше да мисли за това, но през последните няколко дни бе стигнала до неприятния извод, че е възможно някой от роднините ѝ да е замесен в убийството на Питър. Първо, защото сега полицията проявяваше повече интерес към местонахождението на всички членове на семейството в нощта на убийството, отколкото в началото. През тази седмица ги бяха посетили два пъти и учтиво ги бяха разпитали. Освен това по лицата, които я заобикаляха, се четеше повече предпазливост, отколкото по-рано.

Дори Алекс...

— Навярно не смяташ да работиш цяла вечер?

Джоузи погледна Алекс, който тъкмо бе влязъл в стаята, и след кратко колебание притисна бележките на Амелия с една кристална статуетка.

— Не. Просто съм нервна.

— Не съм изненадан — след малкия скандал по време на вечеря. Мадлин все още е разстроена, а Амелия загуби търпение. Сега Дениъл се опитва да утеши майка си.

— Не бих казала, че мога да виня Мадлин — сподели Джоузи. — Присъствието на който и да е чужд човек в къщата сега би могло да я разстрои, да не говорим за Лора Съдърленд. Какво ли е намислила

Амелия? Това внезапно желание да я рисуват, при това някаква неизвестна художничка, ми се струва толкова...

— Налудничаво? — унило добави Алекс.

Джоузи стана и вяло помести стола си напред:

— Да кажем — ексцентрично.

Алекс леко се засмя на вниманието, с което тя подбираше думите си.

— Със сигурност крои нещо. Както и Дениъл.

Джоузи срещна изпитателния поглед на зеленикавите му очи и почувства тръпка на неудобство.

— Какво имаш предвид?

— Искам да кажа, че... борбата за власт в това семейство скоро ще завърши. Единственият въпрос е колко от нас ще оцелеят.

— Сякаш говориш за война.

Той небрежно сви рамене.

— Няма за какво да се тревожиш, скъпа. И Амелия, и Дениъл те харесват. — Хвана ръката ѝ и добави с усмивка: — Впрочем нека не мислим повече за това. Ти си нервна, а на мен ми омръзна да стоя в тази къща. Защо не се махнем оттук?

— Добра идея.

Джоузи не знаеше какво бе намислил, но всъщност и не я интересуваше. Искаше да се отърси от тревогите си поне за известно време, а компанията на Алекс бе най-доброто лекарство против мъчителни размишления.

Часовникът над нощното шкафче удари полунощ и Джоузи се раздвижи до Алекс. Нямаше никакво желание да става, но досега не бе прекарвала цялата нощ в леглото му и не искаше да го прави и сега. Каквото и да твърдеше той, Джоузи се съмняваше, че Амелия би одобрила явната връзка на своята секретарка с бъдещия семеен адвокат.

— Къде отиваш? — промърмори Алекс, когато тя отмести завивките.

— В стаята си естествено.

Алекс обгърна талията ѝ, притегли я назад и я притисна с тялото си.

— Не съм съгласен.

— Алекс...

Той се наведе и я целуна. Докато устните му закачливо докосваха нейните, полуотворените му очи блестяха на светлината на нощната лампа. Чувствената ласка на езика и зъбите му бе неустоима.

Джоузи усети допира на силните му рамене до дланите си и не бе изненадана, че инстинктивно бе протегнала ръце към тях. Докосването му бе така възбуждащо, че тя не бе в състояние да се съпротиви. Въпреки усилията ѝ да се владее, той винаги успяваше да я омае.

Притисна се към него и издаде слаб стон, когато почувства как ръката му се плъзна към гърдата ѝ и нежно я обхвана. Палецът му погали зърното ѝ и тя усети как възбудата ѝ нарасна. Издаде нов стон, по-задъхан и умоляващ. Поривът ѝ бе неудържим.

Все още с притворени очи и загадъчен поглед, той прошепна до устните ѝ:

— Все пак ти не искаш да ме оставиш, нали, скъпа?

Тя вдигна очи към лицето му и затаи дъх, когато той сведе глава и докосна с устни твърдото зърно на гърдата ѝ. Отново я погледна в очите и нежно всмука чувствителната ѝ плът.

— Прав ли съм? — настойчиво попита Алекс с тих глас, покоряващ като ласките му.

Джоузи искаше да възрази. Искаше да събере сили и да докаже поне на себе си, че Алекс не бе успял да я промени. Но в тялото ѝ бе настъпила промяна. Бе започнала да изпитва наслада от неговите ласки и въпреки желанието ѝ да отрече това, той също го знаеше. Всмукваше жадно зърното ѝ и тя губеше самообладание. Всяко докосване на устните му усилваше порива ѝ и я караше да стене.

— Не — задъхано промълви Джоузи и прокара пръсти през меките му руси коси. — Не, не искам да те оставя. За бога, Алекс, моля те...

— Ще останеш ли цяла нощ?

Устните му отново закачливо докоснаха зърното ѝ, а ръката му се плъзна надолу по корема и нежно се промъкна между бедрата ѝ.

Джоузи потръпна от непреодолим копнеж, когато почувства проникването на дългите му пръсти и ласкавия допир на палеца му. Пое си дъх да отговори и осъзна, че ако бе поискал от нея да премине през огън или по счупени стъкла, би отвърнала същото.

— Да. Да, Алекс. — Не можа да сдържи стона си при лекия допир на зъбите му до зърното ѝ и навлизането на пръстите му дълбоко в плътта ѝ. — Алекс, за бога!

— А не за теб? — промълви той с усмивка.

Тя почти извика:

— Какво се опитваш да сториш с мен, Алекс?

Доловил крайната ѝ възбуда или сам обзет от неудържимо желание, той ѝ отговори с тялото си. Плъзна се между бедрата ѝ, притегли ги над кръста си и бавно проникна в нея.

Джоузи бе близо до връхната точка и бавните му, нежни движения я задържаха там дълго. Изражението му издаваше страдна възбуда, а мускулите му потръпваха. Сякаш бе решил да се люби с нея, докато и двамата се почувстват напълно изтощени. Въпреки опитите си да възрази, Джоузи не можеше да си поеме дъх и да изрече дори две свързани думи.

Сякаш миговете на сладостен унес продължиха цяла вечност. Ритмичните гласъци ставаха все по-силни, докато най-сетне тя се понесе в зашеметяващ водовъртеж от усещания, които я накараха да загуби представа за действителността и да чувства единствено неописуема наслада.

Когато Джоузи се опомни, усети как Алекс се обърна по гръб и я повлече със себе си. Все още бе задъхан. Тя отпусна глава на гърдите му, затвори очи и почувства как дишането му постепенно се върна към нормалния ритъм.

— Не беше честно — най-сетне успя да промълви тя.

Алекс я притисна и каза откровено:

— Права си. Но от толкова време се измъкваш от леглото ми като уплашена ученичка, че не можех да издържам повече.

Тя вдигна глава и го погледна сериозно:

— Не си споделил това с мен.

— А би ли променило нещо? — Доловил мълчанието ѝ, той кимна. — Така си и помислих.

— Амелия... — започна тя, но Алекс поклати глава.

— Не се самозаблуждавай, Джоузи. Причината да пропълзяваш обратно до стаята си посред нощ не е мнението на Амелия. Ти го правиш, защото според теб във връзката ни няма нищо друго, освен секс.

Тя смръщи вежди и попита:

— А нима това не ти е достатъчно?

Той я погледна и закачливо се усмихна. След това каза:

— Но щом спим заедно, ние с теб сме любовници, скъпа. А понякога любовниците прекарват заедно цялата нощ. Искам и с нас да бъде така. Но не се тревожи. Ти няма да бъдеш моя съпруга. Не е нужно дори да изпитваш любов към мен. Не мисли, че предаваш Джеръми.

Джоузи рязко се отдръпна от него и покри голото си тяло със завивката.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Напротив, разбираш. — Той се повдигна на лакти и добави с насмешка: — Ако между нас не съществува друго, освен секс, нищо няма да накърни спомена ти за Джеръми. Ако се промъкваш до своето легло, което за теб е като брачно ложе и пазиш светостта му, въпреки че той никога не е спал с теб в него, значи не му изневеряваш.

— Той е мъртъв — треперейки, отвърна Джоузи.

— Да, но ти не си го погребала. Не си се разделила с него. — Алекс леко се усмихна. — О, не гледай така ужасено, Джоузи. Това не ме притеснява. Ако желаеш да носиш траурно облекло четиридесет години като Амелия и да се усмихваш на снимката му всяка вечер, това си е твоя работа. По дяволите, може би той би искал да прекараш останалата част от живота си именно така. Но щом сега не е в състояние да изпълнява съпругеските си задължения, съмнявам се, че би ни осъдил, ако от време на време прекарваме заедно по някой час или дори нощ. В края на краищата нима би предпочел някой друг да задоволява нуждите на вдовицата му? Аз съм негов братовчед.

Джоузи рязко отметна завивката и с вик скочи от леглото. Не погледна назад към Алекс, но почувства, че той мълчаливо я наблюдава, докато вдигаше дрехите си от пода и трескаво се обличаше.

— Каза, че ще останеш цялата нощ — хладно ѝ напомни той.

Тя го изгледа с недоумение и побягна от спалнята му, сякаш я преследваше див звяр. Забърза безшумно по слабо осветения коридор, носейки обувките си. Едва когато влезе в своята стая и се облегна на вратата, осъзна, че неволно бе затаила дъх. Въздъхна дълбоко и почти изхлипа.

Почувства се обърквана и разстроена. Никога по-рано Алекс не бе постъпвал с нея така жестоко. Никога не бе ѝ напомнял така мъчително за Джеръми и не бе разговарял с нея с такъв подигравателен тон. Тогава защо тази нощ се бе държал така? Защо бе изрекъл неща, които знаеше, че ще я разстроят? Не го познаваше такъв.

Джоузи постепенно се успокои, но потъна в размисъл. Съблече се и се отправи към банята да вземе душ. Движенията ѝ бяха машинални, а съзнанието — изцяло завладяно от мисли за Алекс. По-късно, докато сушеше косите си, ѝ хрумна, че може би ѝ бе казал всичко това, защото всъщност не желаше тя да прекара нощта при него. Възможно ли бе това? Много пъти я бе молил да прекара нощта в леглото му, но никога не бе изразявал недоволство заради отказа ѝ — до тази нощ. А почти веднага след като бе отстъпила, той бе започнал да я измъчва.

Защо?

Джоузи облече нощница и халат, които, без да мисли, избра от гардероба си, и когато погледна надолу, отново се запита дали не е започнала да прилича на Амелия. Нощницата бе черна, със затворено деколтe и дълги ръкави и изцяло прикриваше тялото ѝ. Халатът имаше непривлекателен сив цвят. Нима чувстваше нужда да носи траур за Джеръми дори в съня си? Или това бе неволен израз на разкаяние пред починалия ѝ съпруг, след като се бе върнала от спалнята на друг мъж?

Погледна към снимката в сребърна рамка върху тоалетката, от която ѝ се усмихваше красив тъмнокос мъж, и за пръв път изпита желание да я обърне надолу.

— По дяволите! — тихо каза тя.

Естествено Джоузи не чу отговор и закрачи из стаята, опитвайки се да овладее обърканите си чувства. Беше сигурна, че не би могла да заспи, ако не се върне при Алекс, поне за да разбере защо се е държал така.

Съвсем безшумно отвори вратата на стаята си, прекрачи прага и застина. Тя и Алекс дележа втория етаж на това крило с непрежалимия Питър и Кери, които имаха отделни спални, и с Дениъл. Когато погледна към дъното на коридора, Джоузи видя Алекс да излиза от спалнята на Питър. Беше напълно облечен, изглеждаше мрачен и като че ли стискаше нещо в дясната си ръка.

Вместо да се отпрати към своята спалня, Алекс продължи по дългия коридор и леко почука на вратата на Дениъл. Тя се отвори почти незабавно и Дениъл излезе, също напълно облечен. Съвсем не изглеждаше сънен, въпреки късния час.

Бяха твърде далеч и Джоузи не чу какво си казаха, но тихият им разговор продължи доста и в един миг Алекс разтвори ръката си, за да покаже на Дениъл това, което държеше. Най-сетне Дениъл кимна и се прибра в стаята си. Преди Алекс да се обърне, Джоузи бързо се скри.

Чу как вратата на Дениъл тихо се затвори, а няколко мига покъсно — и още една. Когато надникна в коридора, там нямаше никой.

Джоузи напълно се отказа да ходи при Алекс. Затвори безшумно вратата и седна на леглото си. Почувства се още пообъркана от преди.

Какво ставаше?

— Колко предварителни скици ще направите? — попита Амелия.

Лора вдигна поглед от първите си щрихи и се усмихна:

— Колкото е необходимо. Както ви предупредих.

Амелия отвърна също с усмивка:

— Права сте. Не се безпокойте, детето ми; имам достатъчно търпение да позирам толкова често и толкова дълго, колкото искате. Ако позволявате да говоря, добре, но ако пречи, може би ще имаме проблем.

— Можете да говорите — каза ѝ Лора. — Всъщност дори би могло да ми помогне. Когато един художник рисува портрет, трябва да добие представа за личността, а това не се постига само с наблюдение.

— Значи вие знаете как да подходите към работата — отвърна Амелия със задоволство. — Така и предполагам.

— Нека преценим това, след като видим резултата — тъжно каза Лора, която не се чувстваше напълно уверена в себе си.

Беше малко преди обяд в понеделник и двете е Амелия бяха в салона в задната част на къщата, който бе светъл, просторен и пълен с буйни зелени растения и цветя. Амелия бе започнала да я развежда из къщата, но в края на обиколката на първия етаж, когато бяха стигнали до този салон, Лора предложи да останат в него, за да направи няколко скици.

Причините за това предложение бяха няколко. Въпреки усилията си да създаде впечатление, че е издръжлива, възрастната дама не успя да скрие умората си и Лора реши, че една кратка почивка ще ѝ се отрази добре. Къщата бе толкова голяма, че Лора изпита страхопочитание; дори самата тя се нуждаеше да спре за известно време, преди да продължи. Освен това фонът, който предлагаше помещението, бе приятен и топъл, а контрастът с черното облекло и сребристоробелите коси на Амелия бе удивителен.

Лора я помоли да седне на един люлеещ се стол с ветрилообразна облегалка, а самата тя се облегна на друг, на известно разстояние от нея. Не бе избрала поза, в която да я рисува, беше ѝ казала просто да се отпусне, но моделът ѝ седеше почти сковано, с ръце в скута.

Лора се задоволи с това, с което разполагаше, и започна да скицира малко по-уверено, слушайки с половин ухо думите на Амелия.

— Навярно това помещение ще бъде подходящо за работа, когато най-сетне започнете истинския портрет, Лора. Тук е доста светло. Въпреки че според мен този фон...

— Ще обсъдим какъв да бъде фонът, преди да започна портрета ви, Амелия. Но бих искала да направя скици на няколко различни места.

— Навярно така е най-разумно — реши Амелия. — Впрочем днес на обяд ще се запознаете с още няколко от членовете на семейството. Алекс, който е внук на един братовчед на съпруга ми, разбира се, е в кантората; той ще става адвокат на фамилията и през повечето дни работи в града. А внучка ми Ан днес си е наумила да пазарува. Но ще ви запозная със снаха си Мадлин и, разбира се, със съпругата на Питър, Кери.

Лора погледна над скичника към своя модел, който ѝ се усмихваше дружелюбно, и изпита желание да предаде върху платното благия глас на Амелия.

— Искам да се чувствате като у дома си, Лора — продължи Амелия. — Когато не работите по портрета, можете спокойно да се разходите из къщата и градините, за да съберете впечатления за атмосферата. Аз живея тук от шестдесет години и тази къща е моята душа. Всичко в нея — от мазето до тавана — носи моя отпечатък. Тя ще ви разкрие почти цялата ми същност.

— Не се съмнявам в това — промълви Лора и леко размаза с палец линията, която подчертаваше скулите на възрастната дама.

Амелия продължи да размишлява на глас за времето, което бе прекарала в тази къща, за приемите, организирани в нея през годините, и подробното проектиране на градините. Говореше тихо, почти шепнешком, без да очаква коментар от страна на Лора, и тя така се увлече в работата си, че бе смаяна, когато Амелия се засмя и я попита дали знае, че откакто са влезли в салона, са минали цели два часа.

— Съжалявам... — започна Лора.

— Всичко е наред, детето ми. Добре съм. Но смятам да отида да проверя дали обядът е готов, ако ме извините.

— Разбира се. Аз ще остана тук и ще поработя още малко върху тази скица.

Амелия се изправи елегантно, сякаш не бе седяла два часа в една и съща поза. Днес се движеше без бастуна си.

— Мога ли да видя скицата?

Лора се поколеба:

— Ако нямате нищо против, Амелия, бих предпочела да изчакаме, докато направя още една-две.

Амелия отвърна с усмивка:

— Разбира се, детето ми. Ще се върна след няколко минути.

Тя почти се плъзна навън от стаята.

Щом остана сама, Лора разгледа рисунката си и леко се намръщи. Беше се получила сравнително добре. Добави още няколко светлосенки и се опита да пресъздаде израза на тъмните очи.

Най-сетне затвори бележника си и въздъхна. Скиците не бяха идеални. Това не бе и необходимо. Те представляваха предварителен етап от работата, целта на който беше художникът да опознае добре модела.

Тя погледна към дъното на салона през остъклените врати, които водеха към верандата. Откакто бе пристигнала, се опитваше да не се тревожи за нищо и да се съсредоточи върху поръчката на Амелия. Но не можеше да се отърси от странната тишина в тази огромна къща и от напрежението, с което я изпълваше тя.

Стори ѝ се почти пуста, фактът, че от идването си тук бе видяла само Амелия, засили това впечатление. Старата дори сама ѝ отвори входната врата и въпреки че спомена, че домашната помощница работи

в кухнята, а двете жени, които ежедневно се грижат за реда и чистотата, са на горния етаж, никакъв звук не издаде присъствието им.

Амелия не бе казала нищо за Дениъл. Дали си бе у дома? Дали човекът, който ръководеше големия семеен бизнес, работеше в града, или огромното бюро в библиотеката бе предназначено за него? Лора предполагаше, че прекарва по-голямата част от времето си там, въпреки че понякога се налагаше да пътува и да отсъства от дома със седмици и дори с месеци.

Дали беше тук?

Естествено Лора бе получила по-голямата част от информацията, която имаше, от Касиди и нейните светски хроники и донякъде се съмняваше в достоверността ѝ. Но със сигурност Дениъл не бе женен и не се споменаваше за дама, с която да има интимна връзка. Беше на тридесет и две години, въпреки че изглеждаше по-възрастен. Наричаха го „финансов гений“ и изключително упорит човек.

Дали беше тук?

— Вече работите усилено?

Плътният му глас внезапно я изтръгна от мислите ѝ и Лора го погледна с широко отворени очи. Стоеше на няколко метра от нея и се приближаваше съвсем безшумно. Не беше облечен официално, както при първата им среща, а е тъмни спортни панталони и бяла риза с разкопчана яка и ръкави, небрежно загънати над лактите.

Привличането му бе по-силно, отколкото тя помнеше, въпреки че това ѝ се бе струвало невъзможно. Въздействието му завладя всичките ѝ сетива. Когато срещна погледа му, почувства странна лекота, сякаш бе готова да полети. Чувството бе едновременно познато и необяснимо — като ехо от нещо, което е преживяла много отдавна.

Осъзна, че той очаква отговора ѝ и направи усилие да се опомни.

— Защо не? Амелия иска портрета си.

Той плъзна ръце в джобовете си и кимна:

— Права сте. А вие искате да разберете дали наистина притежавате талант на художник. Каква е оценката засега?

— Твърде рано е да се каже. Направила съм само една скица.

Опитът ѝ да разбере какви мисли се крият зад блясъка на светлите му очи и строгите черти на лицето му се оказа безполезен.

Дали все още мислеше, че тя е имала любовна връзка с брат му?

— Продължават ли да ви безпокоят журналистите?

Лора сви рамене.

— Не толкова често. Както и полицията. Въпреки цялото си старание, не могат да открият никаква връзка между мен и брат ви преди деня на убийството.

Дениъл леко се усмихна:

— Все още ли се опитвате да ме убедите в невинността си, Лора? Тя притисна скицника към гърдите си, сякаш искаше да е щит.

— Не ми е приятно да зная, че не ми вярвате. Особено сега. Ще прекарвам толкова време тук, във вашия дом...

— В дома на Амелия — прекъсна я той. — Докато е жива, тази къща ще бъде нейна. Тогава какво значение има моето мнение?

Тя втренчи поглед в него, обзета от смущение заради необяснимите си чувства и импулсивното желание да се втурне към мъжа срещу нея, сякаш привлечена от магнит. Все пак в негово присъствие изпитваше известна тревога. Не страх, а по-скоро неудобство. То я караше да бъде предпазлива, защото долавяше зад привидното му спокойствие нещо, което не би могла да назове. Щом е така сдържан, как можеше да отгатне чувствата му?

— Е, Лора? Какво значение има моето мнение?

— Има — прошепна тя.

— Защо? Нима ви интересува какво мисля за вас?

Всяка частица от тялото ѝ пулсираше. Би се заклела, че чува неударимото биене на сърцето си.

Сега очите му имаха друг израз. Блясъкът им бе топъл и напомняше разтопено сребро. Долови в тях същия копнеж, който самата тя чувстваше, същото привличане, същата неутолима жажда. Тя се бе пробудила и у него и сякаш молеше за отговор.

Лора не знаеше какво би казала или направила, ако точно в този миг не бе влязла Амелия. Тя се върна в салона и наруши гробната тишина с отчетливия си говор:

— Търсят те по телефона, Дениъл. Лора, обядът е готов.

Лора я погледна и примигна, сякаш току-що се е пробудила от дълбок сън. След това отмести поглед към Дениъл. Изражението му отново стана загадъчно. Или изобщо не се бе променяло? Дали не си е въобразила това, което желаше да види?

— Благодаря, Амелия — учтиво каза той. — Мога ли да обядвам заедно с вас?

— Разбира се — отвърна тя със същата любезност.

— Тогава ще се видим след малко.

Той се обърна и едрият му силует се отдалечи плавно и с необичайна за ръста му грация.

Лора не откъсна очи от него, докато се скри от погледа ѝ.

— Готова ли сте за обяд? — непринудено попита Амелия.

Все още със скицника пред гърдите си, тя се изправи. Чувстваше болка, но не от дългото време, прекарано на едно място.

Приблужи се към Амелия, почти без да си дава сметка за присъствието ѝ, но внезапно усети как костеливите пръсти сграбчиха ръката ѝ.

— Скъпа... трябва да ви предупредя.

Лора се спря и срещна загрижения поглед на кафявите очи.

— Да ме предупредите? За какво?

Амелия тревожно се огледа и снижи гласа си почти до шепот:

— Пазете се от Дениъл. Той е опасен, Лора. Много опасен.

Тя пусна ръката ѝ и тръгна бавно по коридора, почти дебнешком, сякаш обзета от ужас.

Лора втренчи поглед в нея и потръпна.

ПЕТА ГЛАВА

Настигна Амелия точно когато възрастната дама влезе в един по-малък салон, но въпреки непреодолимото си желание, не дръзна да я разпитва за Дениъл точно в този момент. Салонът не беше празен.

— Лора — каза Амелия, привидно възвърнала спокойствието си, — бих искала да се запознаете с Кери, съпругата на Питър. Кери, това е Лора Съдърленд.

Лора бе поразена от вида на Кери. Това отвлече вниманието ѝ от обърканите мисли за Дениъл. Кери беше млада, вероятно на не повече от двадесет и две-три години. Но не възрастта ѝ бе това, което истински я изненада, а нейната външност. Повечето хора биха я нарекли невзрачна. Лицето ѝ беше бледо, изпито, с едва различими черти. Единствено косите ѝ имаха приятен вид. Бяха гъсти, лъскави, с естествен златистокестеняв цвят, пристегнати над тила ѝ е тъмна панделка. Беше висока почти колкото Лора, но изглеждаше твърде хилава. Широката блуза и дългата пола не можеха да скрият това.

С вродената си тактичност Лора направи усилие да не покаже изненадата си, когато Кери извърна глава към нея. От лявата страна на лицето ѝ имаше огромен белег, който започваше под окото и достигаше поне до яката на блузата ѝ. Бледата ѝ кожа бе подпухнала и сбръчкана, явно резултат от тежко изгаряне. Окото и устата ѝ не бяха засегнати и когато се усмихна на Лора, белязаната половина от лицето ѝ сякаш се изкриви в иронична гримаса.

— Приятно ми е — тихо каза тя е учтив тон, като дете, възпитавано в добри маниери.

Лора едва отвърна на любезния поздрав:

— На мен също, благодаря, мисис Килбърн. Толкова... съжалявам за съпруга ви.

Усмивката на Кери бе дружелюбна и не издаде какви чувства и мисли е събудило у нея присъствието на Лора в дома ѝ. Не пролича дори напрежението, което навярно чувстваше.

— Благодаря.

— В тази къща живеят доста жени с фамилията Килбърн, Лора — решително каза Амелия. — Ако се обръщате към нас с кръщелните ни имена, ще бъде по-ясно с кого желаете да разговаряте.

Щом видя, че Кери леко кимна, Лора каза:

— Добре, Амелия.

— Чудесно. Кери, къде е Мадлин?

— Не съм я виждала, Амелия.

— А Ан?

— И нея. Мисля, че все още пазарува.

Амелия явно не остана доволна:

— Тогава ще започнем без тях. Насам, Лора.

Кери имаше грациозна походка, която придаваше на хилавото ѝ тяло известна чувственост. Лора последва по-младата жена и Амелия и се запита дали съдбата бе проявила справедливост или по-скоро жестокост, като се бе опитала да направи грозотата поне малко привлекателна.

Хрумна ѝ колко странна двойка са представлявали Кери и Питър. Бракът им бе продължил няколко години и щом със сигурност Питър бе отседнал в мотел с друга жена в нощта, когато бе убит, явно не би могъл да се нарече верен съпруг. Тогава защо се бе оженил за нея? Дали я бе обичал по свой начин, или го бе направил от съжаление?

А Кери? Беше се омъжила за невероятно красив и чаровен прелъстител, но как ли е преминал животът ѝ с него?

Лора неволно си спомни шеговития разказ на Касиди за клюките от светската хроника: „Дори не съм споменала за Кери, съпругата на Питър. Не искаш ли да чуеш за нея и шофьора?“

Нещо накара Лора да се усъмни дали тази грозновата млада жена с мила усмивка флиртува с шофьора на семейството, но човек никога не можеше да бъде сигурен. Може би наистина си е намерила любовник, когато съпругът ѝ е престанал да ѝ обръща внимание. Може би двамата имаха свободни разбирания за брака и смятаха, че всеки от съпрузите има право да търси удоволствие другаде, или причината да се обвържат бе чисто практическа и между тях не е имало никакви чувства.

Лора си каза, че никой страничен наблюдател не би могъл да определи какво кара двама души да вземат решение за брак и не бе честно от нейна страна да се опитва да отгатне какви са били

отношенията между Кери и Питър, след като знаеше толкова малко и за двамата. Но това бе още един странен момент от обърканото положение, върху който не можеше да не се замисли.

Тези мисли мигновено останаха на заден план, щом влезе в трапезарията. Дениъл бе дошъл преди тях. Или телефонният му разговор бе продължил само една-две минути, или бе решил, че присъствието му тук е по-важно. Лора не знаеше каква е истината, но би се обзаложила, че е второто.

— Можете да оставите скиците си на секцията, Лора — каза ѝ той и едва сега тя осъзна, че все още държи скичника пред гърдите си като щит. Вслуша се в предложението му и видя как Амелия направи лек жест, с който я покани да седне вдясно от нея. Дениъл побърза да издърпа стола пред нея и тази проява на кавалерство така изненада Лора, че тя зае мястото непохватно.

— Обикновено тук седи Алекс — каза Амелия и спокойно изчака внукът ѝ да придърпа и нейния стол. — Но смятам да го преместя от другата страна, до мястото на Питър.

Кери кротко седна през един стол вляво от нея, без да очаква кавалерски жест от страна на Дениъл. Явно не бе трогната от думите на Амелия. Докато наместваше стола на баба си, Дениъл каза:

— Тази къща е пълна е ритуали, Лора. Повечето от тях са приумици на Амелия.

— Няма нищо лошо в спазването на ред в един дом — намеси се Амелия. — Обичам всичко да си бъде на мястото.

— Включително и хората — отбеляза Дениъл с безразличие.

Явно всеки си имаше определено място на масата. Столът между Амелия и Кери бе празен, а останалите три от лявата страна нямаха постоянно предназначение. На стола до Лора имаше знак чие място е това, а този до него беше без етикет. На последния бе отбелязано име.

Дениъл се придвижи до мястото си през два стола от Лора. Тя леко извърна глава и го погледна, докато сядаше. Внезапно се смути, защото ѝ се стори, че е доловил отчаянието ѝ. Би се заклела, че в светлите му очи се изписа разбиране и лека насмешка.

„Той е много опасен.“

Истина ли бе това? Или още един ход в партията шах, която играеха Амелия и Дениъл? Дали възрастната дама наистина е

загрижена за сигурността на Лора, или се старае да стори всичко възможно тя да стане нейна пионка, а не на Дениъл?

Лора не виждаше начин да разбере това. Но след привидно плахото „предупреждение“ на Амелия окончателно се увери, че е допуснала да бъде въввлечена в нещо, което не можеше да проумее. Нещо опасно.

— Къде е Джоузи? — попита Амелия.

— Идва — отвърна Дениъл. — Телефонът звънна точно когато излизах от библиотеката.

— А Мадлин?

— Спи. Докторът ми остави няколко таблетки и реших, че за нея е по-важно да поспи, отколкото да обядва навреме.

В тона на Дениъл нямаше и следа от предизвикателност, но въпреки това Амелия застина и втренчи поглед в него, сякаш съзнателно я е обидил.

— Искан да се запознае с Лора.

Дениъл ѝ се усмихна любезно, докато разгъваше салфетката си.

— Но не искаше да предизвикаш сцена, нали, Амелия? Майка ми е на ръба на нервна криза, мисля, че и двамата го знаем. Днес е по-добре да поспи. Може да се запознае с Лора и утре.

Преди Амелия да успее да отвърне, в стаята влезе Джоузи с припряна походка и загрижено изражение.

— Съжалявам, Амелия, отново беше онзи проклет водопроводчик. Извини се, че не спази обещанието си да дойде днес. Утре ще бъде тук, този път се кълне. Здравейте, Лора.

— Добър ден, Джоузи.

Мъчителното чувство, че постепенно това семейство я въвлича в нещо, още повече се усили. Беше смущаващо. Равнодушието отношение на Кери и Джоузи по-скоро я притесни, вместо да я накара да се почувства по-спокойна. Беше благодарна, че поне един човек в тази къща изживява нормално загубата на Питър — отсъстващата Мадлин. Безспорно скърбящата дама бе разстроена от присъствието ѝ в този дом. Тя прекрасно разбираше това.

Всъщност Лора би се почувствала по-добре, ако поне един от хората на масата я гледаше с явна подозрителност или дори с презрение. Това би ѝ се сторило по-нормално. По-предвидимо. Тогава щеше да бъде подготвена да се защити; щеше да знае защо изпитва

неудобство и чувство за заплаха. А сега единственото, в което беше сигурна, бе, че присъствието ѝ тук е абсурдно, въпреки че бе приета спокойно.

Единствено Дениъл беше изразил известно подозрение относно обяснението ѝ за срещата с Питър. Дори сега изглеждаше резервиран. Равнодушието му беше привидно. Лора отлично знаеше, че все още не е убеден в абсолютната ѝ невинност.

Веднага щом Джоузи зае мястото си и разгъна салфетката, вратата към стаята на икономката се отвори и една жена в прилична униформа започна да сервира обяда. Храната беше вкусна, въпреки че липсваха пикантни подправки, а разговорът — спокоен и непринуден, но на Лора ѝ беше трудно да се отърси от напрежението.

От друга страна, Дениъл я привличаше по неповторим начин и това я караше да се чувства крайно объркана и да долавя с изострените си сетива всеки звук или движение около себе си. Освен това в тази къща не можеше да бъде спокойна, защото в нея имаше нещо невидимо и необяснимо, което я изпълваше със страх.

Положението ѝ бе неловко.

— Как върви рисуването? — поинтересува се Джоузи малко след като сервираха супата.

— Според мен нормално — отвърна Лора с лека усмивка.

— Започнахте ли да свиквате? — попита Джоузи и в усмивката ѝ се долови разбиране.

— Почти.

— Мисля, че един човек на изкуството не бива да се преуморява. Завиждам на талантливите хора. Аз не мога да нарисувам и една права линия както трябва и дори снимките, които правя, никога не се получават.

— Винаги съм искала да композирам музика — тихо сподели Кери. — Но толкова обичам да свиря чужди творби, че просто не се осмелявам да опитам да съчиня нещо свое. Навярно се боя, че няма да се получи.

— На какъв инструмент свирите? — попита Лора.

— На пиано.

— Много е добра — каза Амелия.

— Когато човек се занимава с нещо през по-голямата част от времето си, почти винаги постига успех — отбеляза Кери.

— Само ако има талант — допълни Джоузи е усмивка.

Лора мълчаливо се съгласи с нея, но думите на Кери я накараха да се запита дали вдовицата на Питър не се е превърнала в отшелник заради белега си. Дали тази къща и това уединено имение не бяха като затвор за нея? Лора си спомни, че в телевизионния репортаж бяха съобщили, че е присъствала на погребението на Питър, но забулена с тъмен воал. Не си спомняше в някоя от статиите за убийството или в светската хроника на Касиди да се споменава, че Кери има белег. Дали обществеността не знаеше това, или журналистите бяха проявили непривична за себе си тактичност и просто го бяха премълчали?

— Понякога Кери ни свири вечер — каза Амелия на Лора.

— Може би един-два пъти ще решите да нощувате тук и ще чуете нейния рецитал.

— Бих се радвала — каза Кери с обичайния си тон, който създаваше впечатление за добро възпитание и прикриваше истинските чувства, които темата бе събудила у нея.

Лора ѝ се усмихна за миг, но каза само:

— Може би. Но както вече ви казах, Амелия, предпочитам всеки следобед да се прибирам у дома. Не желая да се натрапвам.

— А аз ви казах, че присъствието ви няма да бъде неприятно — любезно ѝ напомни Амелия. — Вие сте повече от добре дошли в този дом, Лора. Наистина бих желала да прекарвате тук повече време, отколкото е нужно за работата ви по портрета.

Дениъл се намеси с равнодушен тон:

— Навярно не смяташ да задължиш Лора да прекарва цялото си време тук, Амелия. Поръчката, както и моята работа, изисква определен брой часове, но мисля, че тя има и свой личен живот. Свое семейство, приятели. Не можеш да искаш от нея да се откаже от всичко друго и да се посвети единствено на твоя портрет.

Вместо да отвърне на завоалирания упрек на внука си, Амелия го превърна в подходящо въведение към нов разговор. Усмихна се на Лора и попита:

— Имате ли семейство в Атланта, детето ми?

Лора поклати глава.

— Не. Нямам роднини в града.

Амелия не се задоволи с този кратък отговор.

— А в Джорджия?

— Родителите ми живеят в един малък град на крайбрежието, близо до Савана. Една от по-малките ми сестри все още е при тях. — Лора сви рамене. — Не сме много близки.

— Жалко — сериозно каза Амелия. — Семейството е много важно, Лора. Кръвните връзки не бива да се пренебрегват.

„Но не изглеждаш трогната от смъртта на внук си. Защо тази кръвна връзка няма значение за теб, Амелия?“

— Аз имам друга философия — сподели Лора с лека усмивка. — В някои семейства не бива да съществува прекалена близост. Защото членовете им твърде много си приличат... или са твърде различни. Или защото изобщо не бива да бъдат семейство.

Тя съжали за думите си в мига, когато ги изрече. Можеше само да се надява, че не бяха прозвучали така грозно, както ѝ се стори.

— Сами избираме приятелите и враговете си — каза Дениъл, — но за съжаление, не и роднините.

Лора го погледна и се запита дали е изразил съчувствие към нея, или това е намек за собственото му семейство. Беше невъзможно да разбере. Но преди да отвърне или той да добави нещо, отново заговори Амелия:

— Все пак не сте съвсем сама в града, нали, Лора?

— Имам приятели. Колеги. Не съм сама, Амелия. Просто... нямам семейство. Но така ми харесва.

— Има ли някой мъж в живота ви? — попита Джоузи и почти в същия миг в очите ѝ се изписа съжаление, че е задала този въпрос.

— Нищо сериозно. Понякога излизам, но предпочитам компанията на приятелите си. Всъщност личният ми живот е невероятно скучен.

Джоузи ѝ се усмихна с явно облекчение от това, че нетактичният ѝ въпрос бе умело избегнат.

— Случвало ли ви се е да съжалявате за някоя връзка от ученическите си години и неволно да осъзнаете, че очаквате с нетърпение годишнината от абитуриентския си бал? Аз преживях това преди две години.

— Не, но преди няколко месеца един мой познат от родния ми град дойде в Атланта и сериозно се замислих дали да не изляза с него. А като момче беше непоносим.

— Може би е пораснал и поумнял — предположи Джоузи.

— Не вярвам. Захванал се е с политика и малко преди това беше произнесъл реч в някакъв клуб, който една моя приятелка посещава. Тя каза, че ако някога стигне до голямата политическа сцена, Югът би изостанал с двадесет години.

— В какво? Икономиката? Индустрията и бизнеса? Междурасовите отношения? Уважението на останалите щати?

— Всичко това.

Джоузи се засмя:

— А, значи пълен бездарник.

— Така е. Но наистина на събирането по случай десетгодишнината от завършването ни истински се забавлявах. Може би все още има надежда.

— Всъщност винаги съм смятала, че всяко нещо се случва в най-подходящия момент и има свой смисъл — сподели Джоузи. — Затова не преставам да си повтарям, че съдбата ми е предопределена.

— Единственият проблем — каза Лора — е, че човек не може да разбере кога започва осъществяването на това предопределение. Искам да кажа, щом всеки взема толкова много решения в живота си, как можем да бъдем сигурни, че не сме избрали погрешна посока?

— Права сте — съгласи се Джоузи с тъга.

Дениъл попита със замислен тон:

— Вие вярвате, че всеки е господар на съдбата си? Че бъдещето му зависи само от решенията, които взема?

Тя го погледна, смутена от въздействието на гласа му и от силното привличане, което изпита. А въпросът му не бе нещо, върху което често размишляваше, и сама се изненада от това, че има ясен отговор.

— Не, не само от тези, които взема сам. Ако някой друг реши нещо, което засяга моето бъдеще, това несъмнено би повлияло на съдбата ми. Никой не може напълно да управлява съдбата си.

— Вярвате ли в предопределението?

Лора отново се изненада от себе си.

— Да... мисля, че вярвам. Също като Джоузи, и аз вярвам, че има неща, които е писано да се случат в определен момент. — Направи усилие да заговори с по-шеговит тон: — Но всеки катализатор засилва определени влияния, които водят до поредица от събития. Понякога

тези събития изглеждат неизбежни. Не е ли това един вид предопределеност?

— Бих го нарекла така — отвърна Джоузи. — Трябва да призная, че ми е трудно да приема идеята, че животът ми е бил предначертан още преди да се родя.

Лора кимна.

— На мен — също. Но мисля, че някои неща са предопределени в известен смисъл, защото са заложиени в гените ни. Например това, че аз съм художник. Винаги съм имала тази мечта, от най-ранното си детство. А никой не се е опитвал да ме въведе в света на изкуството. Не е имало повод и доколкото зная, в цялото ни родословие няма нито един художник. Бих могла само да предположа, че в мен множеството гени са влезли в неочаквана комбинация; талантът ми е генетично заложен. Моето предопределение е да бъда художник.

— Никога не съм гледала на нещата по този начин — замислено каза Джоузи. — Но знаете ли, има смисъл.

Амелия, която досега бе слушала мълчаливо разговора, се намеси:

— Но да предположим, че не бяхте имали възможност да практикувате и бяхте принудена да се занимавате със съвсем друга работа само за да се прехранвате. Тогава не бихте имали време да се посветите на рисуването и да развиете таланта си.

Лора кимна.

— Тогава обстоятелствата биха променили съдбата ми. Или само биха забавили това, което ми е писано.

Амелия кимна и тъмните ѝ очи добиха замислен израз.

— Интересно, значи вие имате... свой възглед за предопределението. Съществуват неща, които е писано да станат, но заобикалящата ни среда и нашите решения биха могли да ги променят.

Лора не можа да сдържи смеха си:

— Това съм аз. Както обикновено, не мога да взема еднозначно решение.

Амелия ѝ се усмихна.

— Ако съм научила нещо в живота си, детето ми, то е, че има много малко неща, за които можем да бъдем абсолютно сигурни.

След това разговорът отново стана скучен, което донесе на Лора облекчение. Темата за съдбата и предопределението ѝ бе харесала, но

не можеше да се отърве от натрапчивата мисъл, че по време на обяда един от двамата съперници успя да направи следващия си ход.

Навярно Джоузи не участваше в борбата за власт. Лора предположи, че Кери също стоеше настрана. Въпросът засягаше само Амелия и Дениъл. Играта бе скрита зад маската на хладна учтивост и Лора дори се съмняваше, че другите две жени знаят за нея.

А дали това не бе плод на нейното въображение?

Когато всички приключиха с обяда, Амелия стана и Лора неволно последва примера ѝ, както постъпиха и останалите. Последва малка сцена, очевидно замислена предварително.

— Лора — каза Амелия, — винаги си почивам по два часа след обяда. Когато се върна долу, можем да продължим с портрета. Междувременно защо не разгледате къщата и имението?

— Бих се радвала да ѝ ги покажа, Амелия — предложи Джоузи. — Приключих с работата си за днес и съм свободна.

Лора погледна към Дениъл и успя да види как той леко стисна устни. Неволно си зададе въпроса дали не е решил да се възползва от часовете, които Амелия обикновено прекарва в следобедна дрямка, за да поговори с Лора насаме и да направи следващата стъпка от своя план.

Амелия се усмихна на Лора и каза:

— С Джоузи ще бъдете в добри ръце, скъпа. Тя отлично познава този дом и това семейство. Ще се видим след два часа, нали?

— Разбира се, Амелия.

Какво друго би могла да каже? Че би предпочела да бъде сама... в случай че Дениъл пожелае да направи следващия си ход?

„Ако наистина е опасен — помисли си тя, — значи за мен е доста рисковано.“

Дениъл не остана при тях дълго. Кимна учтиво на Джоузи, Кери и Лора и излезе от трапезарията.

След няколко секунди Кери се усмихна на другите две жени и последва Амелия и Дениъл.

— Бих започнала с една разходка в градината — каза Джоузи на Лора. — Какво ще кажете?

Лора си помисли, че свежият въздух би могъл да я ободри и да проясни съзнанието ѝ, затова е радост се съгласи. Взе скицника си от секцията и излезе от трапезарията след Джоузи.

Отново минаха през източното крило и главния корпус на къщата и стигнаха до салона. Лора започна да свиква с обстановката. Бе доволна, че имаше много повече просторни помещения и удобни коридори, отколкото малки стаи и тесни ниши, за разлика от повечето големи къщи.

Видът на семейното жилище бе впечатляващ. По дървените облицовки, килимите, драпериите и мебелите личеше, че през годините за къщата са полагани старателни грижи и не са пестени средства. Все пак, въпреки красотата ѝ, Лора забеляза, че атмосферата в нея навява странно меланхолично чувство. Тъмните цветове, които преобладаваха, оптически намаляваха обширните помещения и им придаваха мрачен вид, а тежката материя, от която бяха изработени всички завеси, и ситните шарки на тапетите създаваха чувство за потиснатост.

Това е истината, помисли си Лора. Тази къща я караше да се чувства откъсната от света, изолирана на място, различно от всяко друго, което е посещавала. Нямахше нищо чудно в това, че е неспокойна, сякаш бе попаднала в капан.

— Тук е малко мрачно — каза Джоузи е лека усмивка, докато вървяха към салона. След това се засмя. — Не, не съм прочела мислите ви; такова е първото впечатление на всеки. Амелия обича тъмните цветове и това естествено оказва въздействие... боя се, че не положително.

Къщата е прекрасна — отвърна Лора, а след това откровено добави: — Но и потискаща.

— Чувала съм това определение неведнъж. Мисля, че съм свикнала... Но всеки ден се разхождам в градината. Сигурно мисълта ми още не може да привикне към тази обстановка.

Лора въздъхна с облекчение, докато преминаваха през просторния светъл салон, пълен със свежи растения, и изпита радост, когато стигнаха до верандата. Денят бе хладен за края на септември и щипещият вятър предвещаваше настъпването на есента. В огромните зелени корони на дърветата в градината бяха започнали да се появяват златисти и червеникави петна. Забелязваха се няколко сини, лилави и яркочълти цветя, които все още не се бяха предали на приближаващия есенен студ.

Когато се спряха на верандата, за да погледат огромната градина, Лора сподели:

— Това вече ми харесва.

— Любимото ми кътче в целия свят — призна Джоузи. — Били са необходими петдесет години, за да добие днешния си съвършен облик, но мисля, че си е струвало труда. Главният градинар работи тук от тридесет години и това, което прави, е истинско изкуство.

Щом обходи с поглед огромната зелена площ, Лора видя на югозапад нещо, което ѝ се стори удивително.

— Онова там не е ли лабиринт?

Джоузи кимна със задоволство:

— Да, великолепен е. Съпругът на Амелия, Дейвид, е поръчал да го проектират през петдесетте години. Чувала съм, че много обичал загадките. А тази наистина е ужасно трудна. Цяла година се мъчих, докато най-сетне успях да открия решението. Сега мога без затруднение да стигна до центъра, където има чудесен малък заслон, и да се върна обратно. Но не помня колко пъти съм се губила и дори съм викала за помощ.

Лора, която също обожаваше загадките, побърза да каже:

— Не ми съобщавайте решението. Може би ще имам време сама да го открия.

— Разбира се, че ще имате — каза Джоузи. — Амелия винаги си почива следобед, както сама каза, и със сигурност ще имате свободно време.

— Значи няма всеки ден да ми бъдете бавачка? — попита Лора и се усмихна, за да придаде на думите си шеговито звучене и да не засегне събеседничката си.

Джоузи отвърна на усмивката ѝ.

— Няма, обещавам. Амелия ме помоли днес да се погрижа за вас, защото иска да свикнете тук. Освен това мога да ви отговоря на много от въпросите, които безспорно бихте искали да зададете във връзка със семейството. Хайде, ще тръгнем по пътеката към лабиринта.

Лора с радост се съгласи, но докато вървяха по грижливо поддържаната морава към пътеката, ѝ хрумна да попита:

— Не виждам басейн, няма ли?

— В момента вървите над него... в буквалния смисъл — каза Джоузи. — Преди четиридесет години, когато Дейвид се удавил в него, Амелия наредила да го запълнят.

Лора си спомни, че е чувала за това и попита:

— Не е ли умеел да плува?

— Напротив, бил е много добър. Но явно се е подхлъзнал на плочките около басейна, паднал е и е ударил главата си в ръба. Поне такава е било заключението на следователите; не е имало свидетели. — Тя леко поклати глава. — Много беди са сполетявали семейство Килбърн.

Лора знаеше, че самата Джоузи също е вдовица, но моментът не ѝ се стори подходящ да я разпитва. Затова каза само:

— Изглежда, с повечето влиятелни фамилии е така.

Джоузи кимна:

— Сякаш съдбата отнема толкова, колкото дава. Ето... това е пътеката за лабиринта.

Беше покрита с чакъл и старателно почистена и се виеше сред азалии, чиито пролетни цветове отдавна бяха опадали, розови храсти, по които все още се виждаше по някой ярък цвят, лехи и различни видове буйна зелена растителност. Имаше дори пенлив поток, над който се минаваше по извит дървен мост.

Лора се наслаждаваше на заобикалящата я красота. Беше поразена от контраста между това просторно, кипящо от живот място и мрачната тишина в къщата. Но мислите ѝ бяха заети с друго.

— Значи Амелия предполага, че ще задавам въпроси за семейството?

— Е, не се изрази така прямо — призна Джоузи. — Но съм сигурна, че има неща, които бихте искали да знаете. Слушайте, Лора, не виждам причина да се преструваме и да избягваме която и да е тема. Надявам се, че сте съгласна.

— Права сте.

Лора погледна жената, която вървеше до нея, и се запита кое бе по-привлекателното — явното желание на Джоузи да бъде откровена или червеникавият цвят на косите ѝ.

— Добре. И двете знаем, че полицията подозираше, че сте замесена в убийството на Питър, а журналистите без заобикалки твърдяха, че сте били негова любовница.

— Не съм имала връзка с него — решително каза Лора. — Първата ни и единствена среща бе в деня на смъртта му, когато дойде в апартамента ми и се опита да откупи огледалото, което бях спечелила на търга тук същия ден.

Джоузи я изгледа любопитно:

— Така каза и Амелия. Историята с това огледало е странна.

Лора почувства, че пулсът ѝ се ускори:

— Знаете ли нещо за него?

— За самото огледало? Не. Всъщност не си спомням дори да съм го виждала. Точно затова ми е чудно защо Питър е пожелал да го откупи от вас. Искам да кажа, че ако беше важно за семейството, навярно щях да зная.

— Това беше причината за посещението му — увери я Лора.

Джоузи се усмихна за миг.

— Вярвам ви. Или поне вярвам, че той ви е казал така.

Лора се намръщи:

— Защо?

Джоузи отвърна с лека усмивка:

— Питър беше женкар. Или по-точно, бих го нарекла „сериен любовник“. Все нови и нови завоевания. Задоволяваше себелюбието си, а може би и нещо друго, не зная. Ако ви е видял на търга, което е твърде вероятно, бих очаквала да ви преследва по всевъзможен начин. Може би огледалото е било просто удобен повод да се запознае с вас.

Това беше възможност, за която Лора не се бе досетила, но след като помисли няколко мига, поклати глава:

— Не, не смятам, че е било така. Той наистина искаше да откупи огледалото.

— Не се ли опита да ви свали?

Лора се поколеба и каза:

— Направи малък опит, но съм сигурна, че беше дошъл заради огледалото.

— Ако сте права за това, наистина съм озадачена. — Джоузи смръщи вежди. — Погледнах списъка на изложените вещи преди търга, защото, в интерес на истината, не бих разчитала на Питър, и дори не забелязах сред тях огледалото.

— Питър е отговарял за списъка?

Джоузи кимна:

— Амелия му възложи тази задача, когато реши да проведе търга. Това беше, преди Дениъл да се завърне у дома. Питър трябваше да разгледа всички вещи, за да се увери, че между тях няма нищо, което не бихме желали да продадем. Работата не изглеждаше трудна, защото повечето неща бяха стояли в мазето или на тавана с години. Всъщност беше достатъчно да наеме антиквар, който да провери стойността им. И той го направи. На всичко, което се оказа ценно, беше сложен етикет с начална цена, а останалите предмети просто щяха да бъдат продадени на този, чието предложение е най-високо.

— Дениъл не участва ли в търга? — попита Лора, когато си спомни думите на Касиди.

— Всъщност... почти. Бяхме се погрижили за повечето подробности, преди той да разбере и да се върне. Все пак провери дали наетият от Питър антиквар е наистина добър и прегледа списъка на вещите, които според него бяха твърде ценни, за да бъдат изложени без начална цена. — Тя замълча за миг, а след това добави: — Но видя целия списък едва след търга, късно следобед. Спомням си, че помоли Питър да му го покаже.

— Не чухте ли да го обсъждат?

Джоузи поклати глава:

— Не, излязох от библиотеката и се качих за малко горе. Когато се върнах, и двамата ги нямаше.

Лора се замисли дали Дениъл не бе този, който е забелязал огледалото в пълния списък на вещите, и дали той не бе изпратил Питър да го откупи. Но ако Дениъл знаеше, че тя казва истината, защо демонстрираше такова недоверие? Какво би могло да го накара да се преструва, че не знае нищо за огледалото?

Нямаше смисъл.

Джоузи също не проговори, докато следваха пътеката покрай една върба, през множество растения, подобни на папрат, и най-сетне стигнаха до дървена пейка, поставена върху възвишение, от което се виждаше огромният лабиринт. Тогава тя каза:

— Ако седите тук дълго време и се съсредоточите, можете да разкриете тайната на лабиринта. Да седнем ли за няколко минути?

— Струва ми се добра идея.

Лора с радост седна сред слънчевата градина и се загледа в грижливо подрязаните храсти, които образуваха лабиринта, но не се

опита да разгадае тайната му. Просто наблюдаваше с възхищение огромната жива загадка. Видя в центъра му подобния на купол покрив на заслона, който се издигаше над зелените храсти. Целта бе видима, но трудно достижима.

Лора извърна глава към своята придружителка и импулсивно откачи от скицника си малкия пакет, в който бяха моливите ѝ. Отвори на чиста страница и попита:

— Имате ли нещо против? Бих искала да се поупражнявам.

Джоузи я погледна изненадано и сви рамене:

— Разбира се. Да заема ли друга поза или...

— Не, просто се отпуснете. И продължавайте да говорите. Кажете ми нещо за Амелия.

— Амелия... Какво бих могла да кажа за нея? Тя ме прие в дома си и ми предложи работа, когато нямах къде да отида. Винаги се е отнасяла добре към мен. Никога не ме е карала да се чувствам като... бедна роднина, която живее от подаяния. Умът ѝ сече като бръснач и има невероятна памет.

Лора направи няколко бързи линии, отмести поглед от скицника към приятното лице на Джоузи и каза:

— Но животът ѝ е истинска трагедия.

Джоузи кимна и се загледа в лабиринта:

— Да, така е. С Дейвид са преживели заедно двадесет години, но смъртта му е била така внезапна... Тя все още носи траур, а празното място до нея на масата е неговото. — Тя леко се намръщи.

Лора се запита какво я бе смутило и каза с тревога:

— Четиридесет години траур са твърде много.

— Така е. — Джоузи поклати глава, сякаш за да се отърси от неприятни мисли. — Но през тези години тя е преживяла и други тежки загуби. Синът ѝ Джон, бащата на Дениъл и Питър, е загинал през 1976-а при нещастен случай; отишъл на лов с приятели и двама от тях, необяснимо как, го простреляли.

— Още една трагедия — отбеляза Лора.

— Типична за рода Килбърн — осведоми я Джоузи. — Дъщеря ѝ Джулия, майката на Ан, с която скоро ще се запознаете, също е загинала при злополука с пистолет през 1986-а година. Със съпруга ѝ Филип чули шум през нощта и помислили, че е крадец. Той станал и взел револвера си. Вместо да остане в леглото, Джулия го последвала.

Само ако беше извикала... но явно не е успяла. Той помислил, че е разбойникът и я застрелял.

Лора спря да скицира и втренчи поглед в Джоузи:

— Господи!

— Да. Естествено тогава се носели слухове, но разследването доказало, че е било нещастен случай. Филип изпаднал в тежка депресия и накрая решил да се премести в Европа. Оттогава никой от семейството не го е виждал, дори Ан.

— Явно оръжията носят на семейство Килбърн лош късмет — сподели Лора.

— Няма шега. — В усмивката на Джоузи внезапно се долови напрежение. — Моят съпруг, Джеръми, загина преди пет години. Една вечер отиде до магазина и точно тогава беше нападнат. Озовалият се там цивилен полицаи стрелял по крадеца, но по някаква нелепа случайност, която никой не можа да обясни, един от куршумите рикоширал в железните подпори и попаднал право в сърцето на Джеръми.

Лора не можа да каже нищо друго, освен да повтори:

— Господи!

— Още една глава от странната история на семейство Килбърн. — Джоузи отново се усмихна, този път по-спокойно. — Знаете ли, преди две години се порових в родословието на фамилията, просто от любопитство, и най-интересното, което открих, беше, че от близо сто и петдесет години насам нито един Килбърн не е починал от естествена смърт. Всички са станали жертви на нещастни случаи или са били убити. Бащата на Джеръми например е загинал при злополука с яхта, а чичо му — в резултат на падане.

— А сега и Питър — промълви Лора.

Джоузи кимна:

— Сега и Питър. Веднъж попитах Дениъл дали не се страхува от проклятието над рода Килбърн. Каза, че не можел да направи нищо, за да се спаси от каквото и да е проклятие, и че предпазливостта правела живота невероятно скучен.

След миг Лора отново отмести поглед към скицника си и разсеяно добави светлосянка под брадичката на Джоузи. Скицата изглеждаше удивително сполучлива и Лора се запита дали не бе по-добре да не мисли твърде много за това, с което се е заела, а просто да

работи спокойно. Струваше ѝ се, че когато съзнанието ѝ е заето с други мисли, ръката ѝ се справя по-добре.

А в момента наистина мислеше за съвсем друго.

— Вярвате ли, че над рода тегне проклятие? — попита тя Джоузи.

По-възрастната жена замислено сви устни:

— Разумът ми казва, че проклятията са измислица. Но никой не би могъл да отрече, че в историята на това семейство има нещо странно. Не зная, Лора. Може би така е решила съдбата. Може би плащат за нечии стари грехове или просто имат лош късмет.

— А Питър как гледаше на това?

— Съмнявам се, че някога се е замислял. Той не беше от хората, които обичат да мислят, ако разбирате какво искам да кажа. — Лора повдигна вежди в израз на недоумение и Джоузи бавно продължи: — Питър винаги е обръщал повече внимание на земните наслади, отколкото на духовните ценности. Нямам предвид само безбройните му интимни връзки, въпреки че и те бяха част от всичко. Имаше и други удоволствия. Обожаваше хубавите ястия и вина и въпреки че в някои отношения беше доста мързелив, обичаше да бъде физически активен. Често играеше тенис или скуош и участваше в кросове. Но не харесваше разговорите и дискусиите.

— А Кери?

Джоузи въздъхна:

— Просто не зная. Не съм видяла дори една проява на нежност или привързаност помежду им, въпреки че откакто се ожениха преди четири години, винаги са живели тук. Кери е много нежна и внимателна и всеки мъж би трябвало поне да бъде мил с нея, но Питър винаги е изглеждал безразличен. Държеше се като добър кавалер, но нищо повече, сякаш не ѝ дължеше друго, освен любезност. Дори не зная как са се запознали и защо са се оженили. Вече живеях тук, когато Питър я доведе в дома си, след като бяха подписали брачния договор, но тогава все още скърбях за Джеръми и не се интересувах от това, което ставаше в къщата.

— Оженили са се, преди да я представи на семейството?

— Да, и не мисля, че Амелия одобри това. Тя харесва Кери, но смътно си спомням, че го упрекуваше за постъпката му. Не помня какво

точно си казаха, но тя смяташе, че е направил грешка, като не я предупредил за случилото се.

— Какво се бе случило?

Джоузи се намръщи:

— Предполагам, че ставаше въпрос за запознанството му с Кери и решението да се ожени за нея.

Лора се запита дали наистина това е всичко, но знаеше, че дори и да се бе случило още нещо, Джоузи нямаше представа.

— А излизал ли е някога с Кери? — полюбопитства тя.

— Мисля, че не. Като че ли бяха женени само на книга, ако вярвате, че това е възможно в наши дни. Дори имаха отделни спални, които не бяха свързани. Моята стая се намира в същото крило и не съм усетила движение между тях, въпреки че скоро след като се ожениха, няколко пъти видях Питър да излиза от спалнята на Кери сутрин. Но мисля, че не е стъпвал там от години.

Лора си спомни приятния глас на Кери, милата ѝ усмивка, неразгадаемия израз на кафявите ѝ очи, слабото тяло и белега на лицето ѝ — и се замисли. Навярно между тях имаше гняв и огорчение. Гневът на една крехка, уязвима жена, чийто съпруг е безразличен към нея и търси удоволствие другаде. Огорчението на мъж, обожаваш красавиците, а сключил брак с жена, която крие белязаното си лице от хората. Дали между тези толкова различни хора, свързани в странен брак, не съществува достатъчно гняв, за да подтикне единия от тях към убийство?

— Тя не е била в града в деня на убийството — неволно промълви Лора.

Джоузи я погледна с разбиране:

— Да. Но... Кери винаги закрива лицето си, когато пътува. Носи шалове, слънчеви очила и специален грим, който прикрива белега ѝ. Затова смятам, че...

— Полицията би трябвало да провери алибито ѝ — каза Лора.

В смеха на Джоузи се долови тъга:

— Да, разбира се. И все пак ми се струва абсурдно. Кери не би посегнала дори на муха.

ШЕСТА ГЛАВА

Лора също отхвърли тази идея, поне за момента, и задържа скицата на разстояние една ръка от лицето си, за да я разгледа. „Не е лоша“, реши тя.

— Може ли да я видя? — попита Джоузи.

След миг колебание Лора обърна скицника и ѝ показа портрета.

— Ей... вие сте доста добра — каза Джоузи с широко отворени очи.

— Не достатъчно — отвърна Лора с усмивка. — Успях да пресъздам формата на лицето ви, извивките и чертите. Но не и живота. Не и искрата, която прави лицето ви различно от всяко друго. Докато не успея да постигна това, няма да бъда достатъчно добра.

След миг Джоузи кимна и каза:

— Според мен не сте далеч от тази цел.

— Благодаря.

Лора затвори скицника и отново сложи пакета е моливи на мястото му.

Джоузи стана и попита:

— Какво ще кажете да се върнем по пътеката, която заобикаля градината от другата страна?

— Добре. Вижте, ако реша да се пробвам с лабиринта...

— Предупредете някого, че ще бъдете там — посъветва я Джоузи. — На всяка цена. По някакъв странен начин храстите в лабиринта заглушават звука и би било безполезно да викате за помощ, освен ако има някой наблизо. — Тя се усмихна. — Но в случай че не ви открием около къщата, веднага бих ви потърсила там.

— Благодаря.

— Моля. — Джоузи посочи към втората пътека, която свършваше на хълма срещу лабиринта, и тръгнаха обратно към къщата. — Край тази пътека имаме малка японска градина с шадраван, три свода, покрити е прекрасни рози, и великолепен алпинеум...

— И райски птици?

Джоузи се засмя:

— Може би. Подхвърлете тази идея на Ейвъри, нашия главен градинар, и той ще измисли нещо невероятно.

Лора поклати глава:

— Всичко тук изглежда съвършено. Не знаех, че съществуват такива градини и не очаквах да открия една от тях в частно имение.

— Не са много. Поддържането им е доста скъпо и не всеки може да си го позволи. Въпреки лошия си късмет, фамилия Килбърн е доста богата. Особено сега. „Килбърн Дейта“ е една от най-влиятелните компании в страната, които произвеждат компютри и електронни компоненти за авиацията и сателитите. Благодарение на предприемчивостта на Дениъл сега в нея има отдел, който се занимава само с проучвания и изобретения; истински прелом в развитието на технологиите. Дениъл е финансов гений, да не говорим за изключителния му усет за това, което ще е най-търсено в бъдещето.

— Чувала съм. — Лора я погледна. — Но доколкото разбрах, с Амелия невинаги постигат съгласие по финансовите въпроси.

Джоузи се поколеба и сви рамене:

— Не бих могла да кажа със сигурност, защото аз съм само лична секретарка на Амелия и рядко се занимавам с проблемите на семейния бизнес. Но зная, че тя има право да се противопоставя на някои решения, свързани с финансите, а на други — не. Поне така ми се струва. Явно Дейвид е обвързал наследяването на парите е редица условия, за чието разясняване ще бъде нужен цял адвокатски екип. — Тя отново се поколеба. — От време на време се надига напрежение, но мисля, че това не е необичайно за едно такова семейство. Невъзможно е винаги всички да бъдат съгласни.

Лора много добре знаеше, че Джоузи е права; невъзможно е всички да бъдат на едно мнение, а за семействата, особено влиятелните, разногласията бяха по-скоро правило, отколкото изключение. Но се запита дали странното разделение на властта в семейство Килбърн не е подразнило двете силни личности и не ги е превърнало в противници.

— Какво бе участието на Питър в семейния бизнес? — полюбопитства тя.

— Всъщност той не участваше. Като член на семейството, разбира се, имаше известни права, но неговият глас не беше решаващ

и не можеше да диктува как да се действа. Изпълняваше поръчки на Амелия, проучваше инвестиции; тя притежава известна сума, отделно от семейните спестявания.

Лора бе изненадана от откровеността на Джоузи, но подозираше, че това не е проява на недискретност от нейна страна, а просто следва указанията на Амелия. Не разбираше само защо Амелия би искала тя да получи отговор на въпросите си за семейството. За да ѝ помогнат да нарисова по-добър портрет? Това не ѝ се стори разумно предположение. Тогава защо?

— Иска ми се да открият убиеца на Питър — внезапно каза Джоузи и в тона ѝ се долови тревога. — Неизвестността е нещо ужасно.

Лора кимна и сподели:

— Веднъж четох една книга, в която ставаше дума за убийство и невинни хора, измъчвани от подозрения. Въображението им подсказва, че извършителят би могъл да бъде всеки от тях, и започват взаимно да се подозират. Идеята беше, че когато невинните не знаят истината, страдат повече от виновния.

Джоузи хвърли бърз поглед към нея.

— Не мисля, че го е направил някой от семейството. Как бих могла да повярвам? — Лора не каза нищо и тя добави: — Сигурно е била червенокосата, с която е влязъл в мотела. Така смята полицията.

Лора долови мъчителната несигурност в гласа ѝ и кимна; Джоузи имаше твърде много съмнения и подозрения.

— Може би.

Докато минаваха през прекрасния алпинеум, Джоузи разсеяно се огледа. Изражението ѝ не издаваше наслада от красотата му. Тя промълви почти на себе си:

— Мразя неизвестността. Мразя я.

— Аз също. И мразя да ме подозират в нещо ужасно, което не съм извършила — уверено каза Лора. — Затова задавам толкова въпроси за семейството, ако се чудехте.

— Наистина се чудех — каза Джоузи след няколко мига. — Но разбирам защо смятате, че е добра идея да научите колкото е възможно повече за семейството.

— Това е единственото, което мога да направя. Замесих се в тази история само защото купих отгук едно огледало и по-късно разговарях

за него с Питър. И въпреки че полицията не може да открие връзка между мен и това убийство, журналистите се забавляват, като правят предположения. Ако истината не излезе наяве, тези подозрения ще хвърлят черно петно върху мен завинаги.

Джоузи се спря на пътеката и я погледна.

— Не бях помислила за това, но естествено — права сте. Ако истината не излезе наяве... никога не можем да бъдем сигурни в много неща. Включително и в хората около нас. — Тя си пое дъх. — Но нима сте убедена, че нещо от това, което ще научите за семейството, би могло да ви помогне да разберете истината?

Лора се поколеба за миг и каза:

— Мисля, че Питър е бил убит заради някаква своя постъпка. Някога неусетно си е спечелил зъл враг и този враг го уби. Може би е била червенокосата, с която е отседнал в мотела. По всичко прилича на престъпление от страст. Но може би убийството му е било замислено така, че да изглежда като престъпление от страст. Може би всички правим погрешни предположения. Не зная, Джоузи. Не съм детектив.

— Но не можете да оставите това на детективите от полицията?

— Не, не мога. Трябва сама за себе си да открия защо умря Питър. И защо се случи така, че аз се оказах една от последните, които са го видели жив.

Джоузи кимна с разбиране:

— Не бих ви обвинила за това. Но бъдете предпазлива, Лора. Във всички книги аматьорът загазва.

Лора прие това за приятелски съвет. Поне се надяваше, че е така.

Двете жени продължиха по пътеката през градината към къщата, но никоя от тях не се реши да проговори. Лора се изкушаваше да попита Джоузи къде е прекарала нощта, в която бе убит Питър. Трябваше да знае това, дори и само за да отхвърли вероятността тази миловидна червенокоса жена да е мистериозната му любовница. Но не искаше да наруши спокойната хармония помежду им. Навярно въпросът би засегнал чувствата ѝ.

Все така мълчаливи, те се изкачиха по стъпалата към верандата и почти едновременно спряха, когато един мъж излезе от салона да ги посрещне. Беше висок, рус и поразително красив, със зелени очи и загадъчна усмивка. Изглеждаше на възрастта на Лора. Строгата

елегантност на официалния му костюм бе в невероятен контраст с разхлабената ярка вратовръзка с образи на анимационни герои.

— Здравей, Джоузи! — закачливо каза той и леко се усмихна на червенокосата жена, а след това погледна към Лора и добави: — Вие навярно сте Лора. Аз съм Алекс Килбърн.

Адвокатът, досети се тя и кимна за поздрав.

— Вие сте... племенник на Амелия? — предположи Лора.

— Да, нещо подобно. Роднини сме. Всъщност моят дядо е бил най-малкият брат на покойния ѝ съпруг Дейвид. Били са трима братя. Всеки от хората, които живеят в тази къща, е наследник или съпруга на наследник на някого от тях.

Лора въздъхна.

— Мисля, че трябва да разгледам родословното ви дърво — промълви тя почти на себе си.

Джоузи най-сетне проговори, като се обърна направо към Лора:

— Амелия започна да съставя родословно дърво преди години и сега разполагаме с доста подробна схема, която обхваща няколко поколения; ще ви я покажа, ако ми напомните.

— Благодаря.

Лора усети, че в семейство Килбърн става още нещо невидимо и загадъчно, този път между Джоузи и Алекс. Той изглеждаше спокоен, но когато гледаше Джоузи, очите му добиваха странен израз; и въпреки че нейното изражение оставаше непроменено, Лора долови напрежението ѝ.

— Хареса ли ви градината? — попита Алекс със същия любезен тон.

— Много. Тук наистина е красиво.

— Има известен чар — усмихна се той. — Мисля, че Амелия току-що слезе и ви чака в своята приемна.

— Ще ви заведе, Лора — внезапно каза Джоузи.

Лора се изкуши да ѝ каже, че може да намери пътя и сама, защото бе сигурна, че Алекс желае да остане насаме с червенокосата, но реши да не се намесва. Нямаше представа каква е връзката помежду им. Все пак това ѝ се стори интересно. Доста интересно.

— Радвам се, че се запознахме, Алекс.

— Удоволствието е изцяло мое. Ще се видим отново, Лора. Джоузи.

Той остана на верандата и когато Лора погледна лицето на Джоузи, докато вървяха през салона, забеляза, че е помръкнало. Опипвайки почвата, Лора каза:

— Изглежда приятен. Тук ли живее?

Джоузи кимна:

— Откакто се присъедини към семейната адвокатска кантора преди две години. Амелия обича роднините ѝ да бъдат около нея, а и къщата е достатъчно голяма.

Гласът ѝ прозвуча неуверено и изражението ѝ не се промени.

— Алекс и Питър разбираха ли се? — поинтересува се Лора.

Джоузи не отвърна веднага, но когато заговори, тонът ѝ бе по-уверен:

— Не. Не бяха в добри отношения. — Преди Лора да успее да каже нещо, тя бързо добави: — Но в нощта, когато бе убит Питър, той беше тук. Освен това с Питър не се мразеха, а просто не се разбираха особено.

— Разбирам.

— Питър е бил убит от жена. Нали така казаха?

— Да. Така твърдяха.

„Но само защото са го видели в мотела с жена. Не знаем със сигурност дали тя го е убила. Възможно е по-късно да е дошъл мъж и той да го е извършил.“

Изражението на Джоузи стана по-мрачно, сякаш бе чула мислите на Лора. Но тя каза само:

— Ето, тук е приемната на Амелия. Довиждане, Лора.

Когато продължи по коридора към входа на къщата, тя не ускори крачката си, но желанието ѝ да избяга бе очевидно.

След миг колебание Лора влезе в малката приемна, където се бе запознала с Кери. Беше чула да я наричат „приемната на Амелия“ и сега се убеди, че името е подходящо. Обстановката в нея бе в съответствие с вкуса и предпочитанията на възрастната дама. Беше обзаведена почти във викториански стил, със старинни мебели и в нея имаше толкова поставки, картини и дребни статуетки, че нетактичният човек би я нарекъл претрупана. Драпериите бяха от плътно кадифе, тапетите — тъмни, а върху паркета беше постлан килим е необикновено тъмни шарки.

Сутринта, когато за първи път влезе в помещението, го разгледа съвсем бегло, но сега бе поразена от обстановката в него. Неволно се запита каква случка от миналото или черта от характера на Амелия е станала причина тя да бъде почти обсебена от предпочитанието си към тъмните цветове и тежките материи. Толкова много загуби? Толкова много скръб? Дали животът бе изпълнил съзнанието на Амелия с мрачни мисли за света около нея?

Амелия седеше на едно изящно старинно кресло и се усмихна на Лора, когато тя влезе.

— Надявам се, че ви е било приятно с Джоузи, детето ми.

— Много ми беше приятно, Амелия. Разходихме се в градината.

— Чудесно. Ще продължим ли с работата? Помислих си, че бихте искали да направите една скица тук. Прекарвам доста време в тази стая.

Лора погледна мастиленочерното вдовишко облекло на Амелия, тъмните цветове на безбройните дребни предмети в стаята и реши, че фонът в него е идеален. Избра ъгъл, седна и започна да скицира.

Алекс влезе в библиотеката и рязко затвори вратата.

Джоузи вдигна поглед, застина и каза:

— Дениъл ще се върне...

— Най-рано след половин час — прекъсна я Алекс. — Казах му да ни остави за малко насаме.

Тя внезапно стана от стола и го изгледа гневно:

— Нямах право да постъпваш така. По дяволите, Алекс...

Той се приближи към бюрото, но не се осмели да я докосне.

— Джоузи, от събота вечерта ти ме избягваш. Отдръпваш се, когато се приближа, изнизваш се от стаята, когато вляза, и се заключваш в спалнята си веднага след вечеря.

— Схващаш ли?

Алекс леко се усмихна.

— Не съм идиот. Ти ме избягваш. Добре, да поговорим за това.

— Няма за какво да говорим.

— А аз мисля, че има. Слушай. Зная, че те разстроих...

— Да си ме разстроил? Първо ме убеждаваш да прекарам нощта с теб, а след това ме измъчваш, докато накрая променя решението си.

Защо смяташ, че това ме е разстроило?

— Джоузи...

Тя го прекъсна с гневен жест:

— Ако искаш да сложиш край на връзката ни, просто ми кажи. Може би мъжете на твоята възраст обичат да си играят, но аз съм я преминала, така че нека да караме направо.

Той скръсти ръце:

— Това няма нищо общо с възрастта — нито твоята, нито моята. Няма да ти позволя да се оправдаваш по този начин.

— Няма да ми позволиш? Откога аз нося вината? По дяволите, Алекс, ти си този, който ме накара да си тръгна в събота вечерта. Не се опитвай да отричаш.

— Добре, няма.

Спокойният тон, с който той отстъпи, обезоръжи Джоузи и тя не знаеше как да реагира.

— Е, защо? — попита тя.

Той сви рамене:

— Защото... ти не искаше да останеш. Е, съгласи се, но само защото аз те принудих. И когато това стана, реших, че не бях искал да се получи така. Не исках, когато се събудя сутринта, да видя съжалението ти, че сме прекарвали нощта заедно.

Джоузи се намръщи:

— Защо не сподели това с мен, вместо да постъпиш така жестоко, че да ме накараш да си отида?

— Нима бях жесток? Не, Джоузи... освен ако истината е жестока. — Той се усмихна и зелените му очи приковаха поглед в лицето ѝ. — Зная, че навярно е прозвучало грубо и мисля, че беше съзнателно. Просто ми се струва, че е време да кажеш сбогом на Джеръми. Ако не искаш един ден да станеш като Амелия и след четиридесет години все още да носиш траур и да живееш в мавзолей. Това ли искаш?

„Не!“ Но тя не можеше да изрече този отговор, въпреки силното си желание да го стори. Нещо я възпираше. Бавно отвърна:

— Моите чувства към Джеръми не те засягат.

— Напротив, щом той спи между нас в леглото ми — дръзко каза Алекс. — Нямах намерение да участвам в тройка.

Джоузи почувства в очите ѝ да напират сълзи.

— Отначало не се оплакваше — плахо промълви тя. — Защо започваш сега?

Той се поколеба за миг и каза:

— Може би защото чувството ми за справедливост не ми позволява да гледам как една красива млада жена се погребва заедно с покойния си съпруг. Може би просто не вярвам, че Джеръми би искал след смъртта му ти да престанеш да чувстваш. Или... не мога да се примиря с мисълта, че в леглото ми има призрак. Направи своя избор, Джоузи. Наистина няма значение.

— За мен има.

— Нима? — Алекс отново сви рамене. — Добре, скъпа. Това просто не ми харесва. Всеки път, когато те прегърна, зная, че ти си мислиш, че предаваш Джеръми. Наистина не желая да се чувствам като „другия“. Търпях, докато можех, но повече не бих могъл.

Джоузи въздъхна:

— Не мога да заповядвам на чувствата си.

— Аз също. — Той се наведе напред, подпря се на бюрото и я погледна право в очите. — Не прави грешки, Джоузи. Искам те отново в леглото си, но когато сме само двамата. Остави Джеръми в своето светилище, ако смяташ, че трябва. Дръж снимката му върху тоалетката си. Ако чувстваш нужда, извинявай му се, че си била с друг мъж и се разкайвай, ако мислиш, че той иска това... или ти самата го желаеш. Но следващия път, когато решиш да дойдеш при мен, ела сама.

Джоузи не каза нищо и мълчаливо го проследи с поглед, докато стана, обърна се и тръгна към вратата. Не извика след него, въпреки че изпита импулсивно желание. Алекс отвори вратата и излезе и тя остана сама в стаята.

Отпусна се на стола си, прикова поглед в списъка на благотворителните прояви, който бе преглеждала, преди той да влезе, но сякаш не виждаше нищо. Не можеше да мисли за друго, освен за ултиматума на Алекс и за обърканите си чувства.

Няколко минути по-късно осъзна, че мъчителните въпроси какво е правил в стаята на Питър по-късно в събота вечерта и какво бяха намислили с Дениъл напълно бяха изчезнали от съзнанието ѝ, когато той стоеше пред нея и би могъл да ѝ отговори. Но сега те започнаха да я измъчват така силно, както неговият ултиматум.

След като си бе тръгнала, Алекс беше станал и се бе облякъл и тя се запита дали това се случваше за първи път. Или предишната събота вечер също се бе облякъл и бе излязъл от стаята си, вероятно и от къщата, след като тя се прибра в спалнята си?

„... Питър е убит от жена. Нали така казаха?“

Джоузи си спомни, че Лора се бе съгласила. Но по израза на лицето ѝ бе прочела, че в съзнанието ѝ се въртеше същата мисъл, която хрумна на Джоузи — всички вярваха, че Питър е убит от жена, само защото в онази нощ бе забелязан в компанията на жена.

Но тя не знаеше нищо със сигурност. Имаше само съмнения. Твърде много съмнения.

— Значи това е Амелия Килбърн. — Касиди разгледа втората скица, която Лора бе направила в къщата, и почти несъзнателно поклати глава. — Прилича на жена от миналия век.

Свита в креслото във всекидневната си, Лора отпиваше от какаото, което току-що бе приготвила.

— Точно така изглежда. Понякога и начинът, по който се изразява, ми се струва остарял. Но мисля, че това е защото тя се възхищава от елегантността на една отминала епоха... и защото знае, че изглежда добре в тази обстановка.

Касиди остави скичника и замислено изгледа приятелката си.

— Струва ми се твърде... съзнателно.

Лора за миг се учуди, но кимна:

— Права си. Мисля, че Амелия добре осъзнава как изглежда всичко това. Не само видът ѝ и обстановката, а и смисълът, който се крие зад тях. Тя е... интересна жена.

— Хм. А другите? Впрочем скицата, която си направила на Джоузи, е доста добра. Със сигурност ще я позная, ако я видя. Това е най-сполучливата ти рисунка.

Лора се усмихна, но не отвърна на комплимента.

— Джоузи ми харесва. И мисля, че не е била любовница на Питър, защото има връзка с Алекс Килбърн. Това е само мое предположение, не зная със сигурност. Но усетих силно напрежение между тях. Като между мъж и жена, които имат любовна връзка. Мисля, че точно днес на Джоузи ѝ хрумна, че въпреки че в нощта на

убийството Питър е бил видян с жена, не е сигурно дали е убит от жена. Тя е разтревожена. Нямам представа дали има определена причина за безпокойството ѝ, или просто е притеснена, защото не знаем кой го е убил, но изглежда доста нервна.

— Може би подозира Алекс?

— Може би. Каза, че в събота вечерта е бил в къщата и веднага го защити. Увери ме, че въпреки че е Питър не са се разбирали добре, между тях не е имало омраза. Следователно той не би го убил. — Лора поклати глава. — Не зная, може би тя подозира, че Алекс има нещо общо.

— А ти как мислиш?

— Разговарях с него само минута, не бих могла да преценя.

— Опитай — предложи Касиди.

Лора се намръщи.

— Изглеждаше много приятен и чаровен. Не приличаше на сериозен адвокат, ако се съди по вратовръзката му — с картинки от анимационни филми. Но той е адвокат. Освен това не мога да си представя как точно този адвокат убива човек с нож в някаква хотелска стая.

— Добре. А Дениъл?

Инстинктивната реакция на Лора бе категорично да отрече. „Не“. Не и Дениъл. Той не беше убил Питър. Не е възможно. В него нямаше толкова силна ненавист. Не бе способен да се нахвърли върху собствения си брат в онази мизерна хотелска стая и да забива ножа отново и отново.

— Лора? Какво има?

— Тук е студено — промълви тя. — Това е всичко.

— Не, не е. Ти пребледня. Какво ти е?

След миг Лора каза:

— Много често забравям, че е истина. Че един човек беше жестоко убит. После нещо изведнъж ме кара да си спомня.

Касиди кимна в знак на разбиране, но попита:

— Какво беше този път? Това, че попитах за Дениъл?

— Не толкова... Просто си представих нещо. Как се е случило. Казах ти, че да имаш въображение е проклетие.

— Навярно е така. — Касиди я изгледа изпитателно и добави: — Не искам да повтарям въпроса, но...

— Дениъл? — Лора се опита да разсъждава обективно, но не можа и се постара поне да убеди Касиди, че е в състояние да разсъждава трезво. — Не зная, Кас. Изглежда адски спокоен и... сдържан. И твърде разумен, за да извърши нещо толкова безразсъдно, още по-малко незаконно или неморално. Просто не бих повярвала, че той би отишъл в някаква мизерна хотелска стая и би убил собствения си брат.

— Дори ако го е предизвикал?

Лора безпомощно сви рамене.

— Не зная дали го е предизвикал с нещо... искам да кажа, дали е преминал границите на обикновеното съперничество между братя. Очевидно Питър не е имал значително участие в семейния бизнес и затова се съмнявам, че е бил замесен в борбата за власт, която мисля, че се води между Дениъл и Амелия. Освен това досега никой не е споменавал за неразбирателство между Дениъл и Питър.

Касиди кимна, явно не напълно убедена, но нетърпелива да продължат.

— Добре. А вдовицата Килбърн? Нали се запозна и с нея?

Едва тогава Лора осъзна нещо и бавно го сподели:

— Знаеш ли, всяка от жените с фамилия Килбърн в тази къща е вдовица — Амелия и Джоузи, Мадлин... и Кери. Всички са вдовици.

— Това не ти ли говори колко е дълъг животът на мъжете от семейство Килбърн?

Лора понечи да спомене разсъжденията на Джоузи за пълната с нелепи злополуки история на семейството, но реши да не засяга тази тема. Вместо това каза:

— За Кери ли питаш? Вдовицата на Питър?

— Да.

— Тя е била в Калифорния, не помниш ли? Поне досега не съм чула някой да твърди друго. Джоузи казва, че обикновено пътувала, увита с шалове и силно гримирана, но никой не се съмнява, че е била тя...

— Чакай малко. Шалове и силен грим?

— Мислех, че в твоята светска хроника са споменали — сухо каза Лора. — Кери има голям белег, Кас. Почти върху половината от лицето си. Навярно е от изгаряне или нещо подобно.

Касиди изглеждаше смаяна.

— С белег? Жената на Питър? Как?

— Не зная. Честна дума, дори не ми хрумна да попитам Джоузи... а Амелия не е човек, когото бих питала. Белегът не изглежда отскоро, а и нещо в държането на Кери и начина, по който говори, ми подсказва, че отдавна е така.

Този път Касиди сви рамене:

— Не ти ли се струва, че това би могло да има нещо общо със смъртта на Питър?

— Бог знае. — Лора внезапно се почувства уморена и въздъхна. — Прекарах в къщата един цял ден и съм по-объркана от всякога. Изглежда, никой не скърби за Питър — освен майка му естествено, а аз все още не съм се запознала с нея, — но и никой не признава, че го е мразил. Чувствам се много странно, когато питам къде са били в нощта на убийството, а и навярно полицаите вече са ги разпитали. Мога само да продължа със скиците и да се опитам да дочуя нещо.

— Имаше ли късмет с историята на огледалото?

— Отново повече въпроси, отколкото отговори. Джоузи каза, че не помни да е представлявало някаква ценност за семейството и че ако това бе истина, тя щеше да знае. Навярно е права. Но каза и че Питър е отговарял за списъка на предметите, включени в търга, а Дениъл е прочел пълния му вариант едва след продажбите следобед. Малко преди Питър да ме посети.

— Значи... сега смяташ, че навярно Дениъл е искал да получи обратно огледалото? Но той не беше ли казал, че не знае нищо за него?

— Така твърдеше. Но си помислих... имах чувството, че лъже. Че всъщност знае нещо. Нямам представа какво би го накарало да излъже, факт е, че все още не зная защо Питър искаше да откупи огледалото и дали идеята е била негова или на някой друг.

Касиди замислено сви устни:

— С всеки ден връзката на огледалото с убийството става все по-неясна.

— Зная.

— Но все още мислиш, че съществува връзка?

— Мисля, че трябва да открива дали съществува.

— Хм. Значи отново ще отидеш в онази, как я нарече: невероятно мрачна и злокобна къща.

Лора кимна:

— Утре сутринта в девет.

Касиди каза необикновено сериозно:

— Слушай, нали внимаваш? Не зная дали някой от тях е убил Питър Килбърн, но ми се струва, че почти всички имат свои тайни. А хората ревностно пазят тайните си.

— Да — каза Лора. — Зная.

— Значи вие сте Лора. — Тя влезе в кабинета в западното крило, където в мрачната утрин Лора очакваше Амелия да се върне след телефонен разговор. Беше млада жена, няколко години по-възрастна от нея, която много приличаше на Амелия. — Аз съм Ан Ралстън. Внучката на Амелия.

Лора кимна вместо поздрав.

— Приличате на нея — подхвърли тя.

Това, изглежда, не зарадва Ан.

— Да, споменавали са ми. — Тя изгледа Лора, смръщи вежди и каза: — А вие приличате точно на жена, която Питър би свалил.

Лора бе поразена, но бързо се опомни. Погледна към скицата на Амелия, а след това — право в очите на Ан и срещна почти предизвикателния ѝ поглед.

— Нима? — спокойно попита тя.

Ан се настани на един стол.

— Да, бих казала. Той харесваше червенокоси. Но вие вече знаете това, нали?

— Чувала съм. — Лора твърдо реши да не отстъпи пред дръзкия тон на ядосаната жена. — Чувала съм, че просто е обичал жените. Всякакви жени.

Невъзмутимо отвори на чиста страница и започна уверено да скицира лицето на Ан с резки линии.

Ан стисна устни:

— Говорите също като журналистите. Описвате го като развратен тип, който тича след всяка фуста.

Тя навярно не знаеше, че я рисуват.

— Такъв ли беше?

„Косите ѝ са лесни“, помисли си Лора. Бяха късо подстригани и почти стърчаха, за разлика от дългите, старателно пригладени коси на

Амелия. Прическата подхождаше на издълженото ѝ скулесто лице.

— Не беше толкова лош — отбеляза Ан и вдигна глава. — Може би журналистите го смятат за женкар и някои от членовете на това семейство не желаят и да чуят за него, но Питър не беше лош. Мога да ви уверя, че бе по-умен, отколкото смятаха.

— В какъв смисъл?

— Той имаше планове. Щеше да накара хората да се изправят на крака и да го слушат. — Тонът ѝ бе гневен. — Може би Дениъл си мисли, че е единственият, който умее да печели пари за това семейство, но...

— Ан, мислех, че тази сутрин си у Мортън — каза Амелия, когато влезе.

— Уговорката се отлага. — Ан сви рамене и лицето ѝ доби унил израз, който ѝ придаде вид на обидена гимназистка.

— Тогава защо не оползотвориш времето си, като се заемеш с гардероба си? Преди да се усетиш, ще стане студено.

— Значи сме длъжни да сортираме дрехите си по два пъти в годината? — попита Ан и завъртя очи. — През пролетта освобождаваме гардероба си от зимните, а през есента — от летните. В моя има достатъчно място за всичките, затова не разбирам...

— Не е нужно да разбираш, Ан. Трябва само да приемеш, че в тази къща има определен ред.

„Тази къща е пълна с ритуали, Лора. Повечето от тях са приумици на Амелия“, бе казал Дениъл. Навярно сезонното сортиране на дрехите беше един от тези ритуали. Лора слушаше и продължаваше бързо да скицира, опитвайки се да улови недоволното изражение на Ан, преди тя да излезе от стаята, което очевидно се канеше да направи.

Ан се изправи и каза:

— В тази къща и това семейство винаги е имало определен ред и на мен ми писна от него. Задушavam се! Това е опасно, Амелия. Нима, мислиш, не зная, че Питър умря заради определения ред, с който това семейство се съобразява, когато се занимава с бизнес?

— Ан — отвърна Амелия със смразяващ тон, — Питър умря, защото беше женен мъж, който имаше порочни връзки. Те нямаха нищо общо с бизнеса. — Тя не отмести поглед от очите на внучка си почти минута. След това пристъпи към стола, на който бе позирала, и седна. — А сега, ако нямаш нищо против...

Без дори да погледне към Лора, с пламнали страни, Ан се обърна и с гневна походка излезе от стаята.

Амелия въздъхна и уморено се усмихна на Лора:

— Съжалявам, че трябваше да видите тази малка сцена. Опитвам се да бъда снизходителна към това момиче... Джоузи каза ли ви какво се случи с майка ѝ?

Лора кимна:

— Да. Ужасно.

— Тя вече беше пораснала, когато стана злополуката, но естествено бе голям шок за нея. Опитвам се да не забравям това. Но ми е трудно с нея. Много е непокорна, дори сега... скоро стана на тридесет и една, въпреки че не се държи като зрял човек. Вината за това безспорно е моя.

— Наистина изглежда много гневна — осмели се да каже Лора, изостави започнатата скица на Ан и се върна към тази на Амелия.

— Не ви е обидила, нали, детето ми? — попита Амелия.

— Не, нищо подобно.

„Той имаше планове.“ Какво се бе опитала да каже Ан? И защо бе така сигурна, че Питър е умрял заради начина, по който семейството ръководеше бизнеса?

— Добре, радвам се да го чуя. Тя често говори, без да мисли, нали разбирате. Например тази забележка за Питър и семейния бизнес; много добре знае, че той никога не е участвал в бизнеса. Но предполагам, че просто ѝ е трудно да приеме, че собственото му неморално поведение доведе до неговата смърт. — Амелия кимна тъжно, сякаш на себе си. — Бяха близки, нали разбирате?

„Но тя не говореше за семейния бизнес, Амелия, а за реда, с който семейството се съобразява, когато се занимава с бизнес. Мисля, че това е нещо съвсем различно.“

Но Лора само кимна и съсредоточи поглед върху скицата. Нямахше желание да разпитва Амелия за нещо, което може би дори тя не разбираше. Но въпреки че пръстите ѝ работеха сръчно, мислите ѝ бяха съвсем другаде. Навярно Ан беше дълбоко потресена от трагичната злополука, при която баща ѝ неволно бе застрелял майка ѝ; кой не би се чувствал така? Но въпреки че това би могло да е причина за нейното недоволство, според Лора то не обясняваше причината за

острите ѝ забележки относно „определения ред“, който семейството следваше в бизнеса.

Въпросът бе дали Ан знае нещо за убийството на Питър, или само предполага? Каквато и да бе истината, как е възможно едно убийство, което изглеждаше като престъпление от страст, да има връзка с бизнеса?

Лора погледна над скицника към Амелия и видя, че възрастната дама е заела обичайната си поза и както винаги, леко се усмихва. Неизбежно бе да се запита дали забележките на Ан бяха така случайни, както изглеждаха. Дали Амелия е убедена, че Питър е убит от някоя своя любовница? Или наистина в отношението на семейството към бизнеса имаше нещо необичайно, което би могло да доведе до смъртта му?

Лора се усмихна:

— Амелия, бихте ли повдигнали брадичката си съвсем леко?...

Така. Чудесно.

Опита се да пресъздаде характерния израз на тъмните ѝ очи.

Амелия спазва обичая си и малко преди дванадесет остави Лора сама, за да „даде напътствия“ относно обяда. Лора реши, че това е още едно доказателство за строгия ред, който тя поддържаше в този дом. Не пропускаше да провери как върви приготвянето на обяда, преди да бъде сервиран пред гостенката. Но, изглежда, тя постъпваше така дори когато нямаше гости просто защото беше перфекционистка.

Тази мисъл накара Лора да изпита смущение, когато разгледа скицата. Дали една перфекционистка би я одобрила? Навярно не. Единственото, което я успокояваше, бе, че Амелия не беше я помолила отново да ѝ покаже рисунката. Лора се надяваше да не го направи. Достатъчно бе напрежението, което щеше да чувства, когато Амелия разглежда истинския портрет, след като започне да работи върху него. Резултатът от тези предварителни усилия не биваше да бъде преценяван от перфекционист, въпреки известния напредък, който бе постигнала.

Лора затвори скицника и въздъхна. След това чу няколко тъжни акорда на пиано и вдигна глава. Спомни си, че музикалният салон се намираще точно от другата страна на коридора и предположи, че Кери е решила да се поупражнява преди обяд.

Остави скичника на един стол и излезе в коридора с мисълта, че музиката звучи ужасно печално и някой има нужда от утеха. Но едва когато влезе в салона, осъзна, че жената, която седеше на табуретката пред малкия роял и свиреше тъжната мелодия, не бе Кери.

Навярно бе Мадлин Килбърн.

Широко отворените ѝ светлосини очи бяха зачервени и с леко подпухнали от плач клепачи. Погледът ѝ издаваше, че е замаяна от успокоителни. Но елегантният ѝ черен тоалет с перли и леко посивелите ѝ тъмни коси бяха безупречни. Както и гримът ѝ.

— О, извинете — промълви Лора и не посмя да помръдне от прага. Не бе подготвена за тази среща. — Очаквах да видя Кери.

— Вие сте Лора. — Мадлин вдигна дългите си изящни пръсти от клавишите, отпусна ръце в скута си, леко наведе глава встрани и изгледа непознатата. — Амелия пожела да идвате тук.

— Искрено съжалявам за сина ви — едва успя да промълви Лора.

Премрежените сини очи се наляха със сълзи и гласът ѝ затрепери:

— Той беше моето бебе. Толкова красиво момче, толкова мило и чаровно! Знаете ли, прилича на баща си. Беше единственото, което ми остана от Джон.

Лора не бе имала намерение да говори, но неволно каза:

— Все още имате Дениъл.

Мадлин леко се намръщи и за миг на лицето ѝ се изписа смущение. След това поклати глава.

— Не, той никак не прилича на Джон. И никога не сме били така близки, както е Питър. Никога не е сядал на леглото ми вечер, за да разкаже как е минал денят му. А Питър го правеше. Никога не е споделял с мен тайните си, както Питър.

Лора отново неволно заговори:

— А казвал ли ви е за огледалото, мисис Килбърн?

Нямаше кураж да се обърне към тази жена с кръщелното ѝ име.

Въпросът сякаш изтръгна Мадлин от дълбок размисъл:

— Огледало? Вие твърдите, че това е била причината за посещението му при вас. Някакво огледало.

— Да. Купих го от търга във вашето имение. Искаше да го откупи обратно. Знаете ли защо?

— Питър не се интересуваше от огледала. Не беше суетен — тревожно каза Мадлин.

Последното, което Лора искаше, бе да измъчва тази замаяна, скърбяща жена, но сякаш не можеше да спре.

— Каза, че огледалото било семейна реликва, мисис Килбърн. Средно голямо, с малка метална рамка и дръжка. Помните ли го?

— Не зная за никакво огледало. — Гласът на Мадлин прозвуча плахо, но погледът на сините ѝ очи за миг стана ясен и прониза Лора. — Вие ли убихте сина ми? — попита тя с тон, в който се долови отчаяна надежда да получи отговор.

— Не. — Лора леко се покашля. — Не, мисис Килбърн. Кълна се, че не съм аз. Нямам нищо общо със смъртта му.

Умоляващите сини очи не откъснаха поглед от лицето ѝ още няколко мига, а след това леко се извърнаха и разшириха.

— О! — тихо промълви тя.

— Мамо, трябва да си почиваш.

Лора не се изненада, когато чу тихия глас на Дениъл, защото несъзнателно се бе подготвила за това. Бе усетила присъствието му зад себе си. Но затаи дъх, когато той за първи път докосна рамото ѝ със силната си ръка и внимателно я побутна встрани, за да влезе в стаята.

Не погледна към Лора, когато мина покрай нея. Приблужи се към майка си, хвана ръката ѝ и ѝ помогна да се изправи. Не пролича да проявява грубост, но Мадлин внезапно скочи на крака и го погледна с недоумение.

— Трябва да си почиваш — повтори той с тих глас.

— Да. Да, разбира се. — Лора отново срещна премежения ѝ поглед. — Бихте ли ме извинили?

Тя не дръзна да проговори и само кимна.

Дениъл поведе Мадлин към вратата. Погледна Лора само за миг, но изразът му не издаваше нищо.

След като остана сама, постоя там още миг и едва тогава осъзна колко е напрегната. Повдигна ръцете си, втренчи поглед в тях и видя, че ноктите ѝ се бяха впили толкова дълбоко в дланите, че са оставили отпечатъци. Бавно потърка ръце.

Искрено съжали, че започна да разпитва Мадлин, особено когато осъзна, че отговорите не можеха да ѝ помогнат с нищо. Страхуваше се, че с това е накарала Дениъл да си състави още по-лошо мнение за нея.

Преди да се замисли за нещо друго, вниманието ѝ бе привлечено от един светъл лъч, който се промъкна през тесния процеп между завесите и се отрази в стенното огледало. Светлината бързо изчезна, когато слънцето отново се скри зад сивите облаци, но Лора не обърна внимание на това. Досега не бе забелязала огледалото. Както винаги, не можа да устои на изкушението да се приближи към него.

Несъзнателно направи няколко крачки и застана пред огледалото. Беше голямо, около метър и петдесет, в позлатена рамка. Лора само бегло забеляза това. Както винаги, не обърна внимание на собственото си отражение и втренчи поглед в пространството зад себе си, над дясното си рамо. И както винаги, изпита мъчително чувство на разочарование, защото това, което търсеше, не бе там.

— По дяволите! — прошепна тя.

Мадлин я нямаше на масата за обяд.

Както и Дениъл.

СЕДМА ГЛАВА

— Наистина започва да става интересно — каза Дина във вторник вечерта, когато се отби в апартамента на Лора с втория си доклад за постигнатия напредък. — Да не кажа трагично.

Лора неволно примигна:

— Не ми казвай. Огледалото е прокълнато?

Дина седна на дивана и махна с ръка.

— Не чак толкова. И все пак. — Отвори записките си. — Добре. Както казах и преди, през 1858-а година огледалото било продадено от сина на гравюра, чиято е изработката, на дама на име Фейт Бродърик, която по-късно станала негова съпруга. Готова ли си да чуеш тяхната история?

Лора се отпусна в креслото си:

— Продължавай.

— Добре. Стюърт Кенли, синът на гравюра, е роден през 1833-а, а Фейт Бродърик — през 1836-а. И двамата са живели във Филаделфия, но явно не са се срещали, преди тя да влезе в магазина, след като е видяла огледалото на витрината.

— Сигурна ли си?

— Да. Фейт е оставила дневник. Пази се в някакъв архив във Филаделфия, но една услужлива библиотекарка преснима няколко страници от него и ми ги изпрати по факса. Според Фейт било любов от пръв поглед и за нея, и за Стюърт. Изразява се доста поетично — пише за обратите на съдбата и други подобни неща. Направих копия от тези страници и ще ти ги оставя, за да ги прочетеш сама.

Лора мълчаливо кимна.

— Значи имаме млада влюбена двойка. Проблемът е, че тя вече е сгодена, а в онези дни не е било толкова лесно да се развали годеж. Но тя не губи време и обявява, че го отменя. В дневника ѝ не пише много за това, което навярно навремето е предизвикало голям скандал, освен че Фейт съжалява, че е наранила добър човек. Както и да е, със Стюърт решават да се оженят само няколко седмици след запознанството си. В

деня преди сватбата Фейт получава писмо от бившия си годеник, в което той я моли да отиде в дома му. Все още чувствайки вина за това, че го е изоставила, тя отива. И открива трупа му. Обесил се е, като преди това оставил друга бележка, в която стоварва вината за смъртта си върху нея.

— Голямо благородство — каза Лора.

— Да, и аз си помислих същото. Не е могъл да я има, но се е погрижил никога да не го забрави. — Дина сви рамене. — От друга страна, може би наистина е страдал и просто е искал тя да знае. Както и да е, в дневника си Фейт е написала само колко съжالياва, че не е намерил друг смисъл да живее.

— И се е омъжила за Стюърт?

— Да, много тайно, на следващия ден. Въпреки че венчавката им в църквата била отменена. Почти веднага заминали от Филадельфия за Вашингтон, където живеели по време на Гражданската война. Той се присъединил към армията на федералния съюз и загинал в битка на тридесетгодишна възраст, през 1863-а. Пет месеца по-късно, през 1864-а, Фейт починала, на двадесет и осем години, при раждане. Детето също умряло.

След миг Лора каза:

— Бих нарекла това истинска трагедия.

Дина кимна:

— Няма шега. Единственото хубаво нещо в цялата история е любовта, която Фейт е изпитвала към Стюърт, а явно и той към нея. Казва... е, сама ще го прочетеш. Наистина е много мило. — Тя прелисти записките си и добави: — След смъртта на Фейт огледалото било наследено от нейната сестра, която явно го е запазила до собствената си смърт — повече от тридесет години по-късно. Имението на сестра ѝ било продадено на търг в Ню Йорк около 1897–1898 г. В момента проучвам сведенията за този търг.

Лора пое папката, която Дина ѝ подаде, но не я отвори, за да прочете сама тази част от записките. Вместо това сподели:

— Отново ще кажа: впечатлена съм. Не се шегувам, Дина, справяш се блестящо.

— Благодаря, но това е само защото досега имахме късмет, че всеки от притежателите на огледалото е отбелязал какво се случва с него по-нататък. Искам да кажа, че за щастие Фейт е оставила

завещание и в него е написала, че огледалото се наследява от сестра ѝ. А нейната сестра е била известна в обществото вдовица без деца и в пресата е спомената какво е станало с имението ѝ. — Дина се замисли. — Но наистина е чудо, че успях да се добера до информация за началото на историята на огледалото и за първите му притежатели. Странно, почти ми се струва, че...

— Какво?

— Ами че ти е писано да я узнаеш. — Тя се усмихна широко. — Разбира се, ако не стигнем по-далеч от онази заложна къща в Ню Йорк, ще си взема думите назад.

Лора се усмихна:

— Напълно съм убедена в твоите способности и вярвам, че ще успееш да откриеш как огледалото се е озовало на тавана на семейство Килбърн.

Дина се изправи и се засмя:

— Ще направя всичко възможно. Но сега трябва да се прибирам и да уча за утрешния изпит. Надявам се да се чуем отново до края на седмицата.

— Благодаря ти, Дина.

— Пак заповядай.

Когато остана сама в жилището си, Лора отвори папката и прочете сведенията, събрани от Дина. Отново само сухи факти и дати, този път за млада двойка е по-кратък съвместен живот, отколкото първата, и е доста по-лош късмет. След това Лора прелисти записките и откри копията на страниците от дневника. Внезапно потръпна при вида на ситния почерк.

„Не мога да го обясня дори на себе си. Бях привлечена от огледалото, както се случва винаги. Забелязах го, когато отрази светлината. Но щом влязох да попитам за цената, щом видях мъжа, се почувствах така, сякаш съдбата е планирала да се срещнем. Защо иначе бих отишла в онази част на града, която никога по-рано не бях виждала? Защо точно в този ден той работеше в магазина, а не в помещението зад него, както обикновено? И двамата

го почувствахме — почувствахме, че ни е писано да се срещнем.“

След това, на друга страница, за друг ден, тя прочете:

„Би трябвало да се разкайвам, че нараних добър човек. Съжалявам за това, но какво друго можех да направя? Аз обичам Стюърт.“

И накрая:

„Ние сме като двете половини на една и съща душа, напълно доволни и в пълно разбирателство една с друга. Нашата страст е като жарава, която гори в нощта и стопля сърцата ни, така както въглените — леглото ни. Ако имаме само тази нощ заедно, само тази седмица, тази зима, би било достатъчно.“

Бележката беше от 1859-а година, по време на първата зима от съвместния им живот. Някой, навярно услужливата библиотекарка, бе отбелязал, че това е последната бележка от дневника. По-нататък Фейт или бе станала твърде заета, за да отделя време за случките от деня, или просто е изразила всичко, което е имала нужда да напише, е тази последна радостна бележка. Пет години по-късно тя бе починала.

Лора затвори папката и се наведе напред, за да я остави на масичката. Още една двойка, през чиито ръце е преминало огледалото. Още двама души, чиято любов един към друг е необикновено силна. Е, тогава... какво означаваше това?

През останалата част от вечерта, докато изпълняваше ежедневните си домашни задължения, не престана да размишлява. Постла леглото си за сън, слезе до пералното помещение, разсеяно забърса праха във всекидневната, приготви си вечеря и изгледа

новините по телевизията. След това се опита да се отпусне в топлата вана, облече се и си легна.

Не можа да заспи. Съзнанието ѝ бе твърде заето с мисли за гнева на Ан и непреодолимата скръб на Мадлин. Измъчваха я твърде много въпроси. Всеки път, щом затвореше очи, двете срещи се повтаряха в паметта ѝ и сякаш долавяше съвсем ясно всяка едва забележима промяна в изражението и тона на двете жени. Сякаш подсъзнанието ѝ бе запаметило добре всяка подробност.

Но въпреки че многократно си припомняше подробностите, те не ѝ помогнаха да разбере това, което я интересуваше. Днес се бе запознала с една гневна и непокорна жена малко над тридесет години, която поради своето недоволство и предизвикателност изглеждаше недостатъчно зряла за възрастта си. След това се бе срещнала със замаяна и скърбяща майка, която обожаваше по-малкия си син, когото е загубила, а изглеждаше странно безразлична към първородния му брат.

Всяка от тях бе казала по нещо, за което Лора не можеше да спре да мисли. Намеците на Ан за планове на Питър и увереността ѝ, че причината, довела до неговата смърт, бе начинът, по който семейството ръководи бизнеса си; и твърдението на Мадлин, че Питър е споделял е нея всички свои тайни. Въпросът бе дали някоя от двете знаеше нещо, което би помогнало да бъде разкрит убиецът на Питър.

Или Лора търсеше сложна завръзка зад нещо, което явно бе престъпление от страст.

Сряда бе мрачна, облачна, въпреки че цяла сутрин не заваля. Вече бе октомври и според прогнозите времето щеше да е твърде ветровито и променливо. Лора не знаеше дали и това допринася за нейното напрежение, но докато завърши сутрешната си скица и с Амелия и Джоузи седнаха на масата за обяд, изпитваше непреодолимо желание да излезе от къщата поне за малко.

Преди Амелия да я остави в компанията на Джоузи, както бе постъпила предишните два дни, Лора сподели, че би искала да прекара времето, през което моделът ѝ си почива, сама и да се разходи из имението. Естествено, ако Амелия нямаше нищо против.

След миг едва забележимо колебание Амелия каза:

— Разбира се, че нямам, детето ми. Но всеки момент ще завали, затова не се отдалечавайте много.

Лора се съгласи и когато Амелия излезе от стаята, каза на Джоузи:

— Нямам търпение да опитам късмета си в лабиринта.

Джоузи леко се усмихна. Тревожният израз на лицето ѝ по време на обяда сега не бе така очевиден.

— Така си и помислих. Но помнете, че в него няма друга сушина, освен заслونا, до който трябва да стигнете. Защо не вземете един чадър от поставката в дъното на коридора, за всеки случай?

— Благодаря, ще взема.

— Добре. Засега довиждане.

Лора реши да не носи скицника със себе си и го остави на една полица в салона, докато минаваше през него на път за градината. Когато излезе от къщата, в нея бе съвсем тихо и тя се запита къде са отишли всички. Нищо не издаваше присъствието на друг член на семейството, освен Амелия и Джоузи, а и те не бяха споменали за никого.

Навън все още не бе заваляло и не се наложи да отваря чадъра си, но въздухът бе влажен и студен и тя усети хладни тръпки, въпреки че бе наметнала тънкото си яке. Щеше да завали, беше сигурна; чувстваше тъпа болка в лявата си ръка, което се случваше винаги при влажно или дъждовно време — нямаше представа защо. Майка ѝ я наричаше „синоптикът в семейството“, защото нейната прогноза винаги бе по-точна, отколкото на метеоролозите, които получаваха заплата за това, и Лора предполагаше, че е наследила тази способност от своя дядо, който също често предсказваше промените на времето по болката в ставите си. Но ѝ беше все едно по какъв начин я бе придобила; знаеше само, че скоро ще завали.

Забърза по пътеката към лабиринта, защото знаеше, че има на разположение само два часа, преди Амелия отново да слезе на долния етаж, за да позира за нова скица; не се и съмняваше, че през цялото време ще се лута в лабиринта.

Не срещна никого в градината и докато вървеше през нея, бе толкова тихо, че Лора неволно започна да се озърта. Естествено не се страхуваше, но ѝ се стори твърде тихо. Дори птиците бяха замлъкнали. Спря се на възвишението срещу лабиринта и се загледа в него. Не се опита да разреши загадката, а само да запамети фигурата. След това продължи надолу към началото.

Не бе очаквала пред нея да се разкрие толкова величествена гледка. Храстите, които образуваха лабиринта, бяха високи около два метра и старателно оформени. Покритата с чакъл пътека свършваше до входа му; широкото едва метър пространство между храстите бе покрито с трева и когато човек влезеше, се озоваваше заобиколен от всички страни със зеленина.

Лора не страдаше от клаустрофобия и това ѝ хареса. Светлината беше достатъчна, въпреки че денят бе мрачен. Зелените стени, които се издигаха от двете ѝ страни — неподвижни и леко влажни, както и меката трева под краката ѝ, я накараха да долови в тишината нещо тайнствено. Едва потискаше усещането, че е попаднала в капан.

Отърси се от първите тръпки на ужас, довери се на чувството си за ориентация и пое през лабиринта. Но след няколко минути стигна да задънена алея и с удивление откри, че част от стената от храсти, която преграждаше пътеката, беше изкусно подрязана, така че изобразяваше умърлушен пудел, който сякаш я гледаше. Тя се върна назад, избра друга алея, покрита с трева, и този път постигна известен напредък.

Лора упорито се опитваше да намери пътя през лабиринта и се забавляваше, когато открие нова смешна фигура, изрязана от зелени клонки. Всички те наподобяваха смешни животни. Но когато навлезе по-дълбоко, усещането, че се отдалечава от света, се засили и я обзе ужас. Често неволно поглеждаше нагоре, сякаш да се увери, че оловносивото небе все още е над нея и че не е напълно обградена от зелените стени.

Облаците застрашително се сгъстиха. Стана още по-мрачно. Лора погледна часовника си и с тревога откри, че е прекарала в лабиринта повече от час. Нямахше представа дали е близо до центъра. Спря се на един кръстопът и докато се чудеше в коя посока да поеме, внезапно подскочи като ужилена, когато почти в лицето ѝ блесна ослепителна светлина.

След първия миг на изненада тя не можа да сдържи смеха си. Умело скрити сред храстите, на равно разстояние една от друга, бяха поставени множество електрически крушки, които осветяваха лабиринта, без да намаляват неговата тайнственост. Явно бяха свързани с оптически сензор и притъмняването на облачното небе ги бе задействало подобно на вечерен здрач.

Обяснението бе разумно и за миг светлините развеселиха Лора. Но тя продължи предпазливо и почти съжали, че не е пускала трохи по тревата, за да може да намери обратния път през живата загадка. Явно този първи опит да достигне до центъра щеше да остане безуспешен. Но въпреки предупреждението на Джоузи, че цяла година се е опитвала да разкрие загадката, докато най-сетне бе успяла, тя се надяваше да има повече късмет. Обикновено бързо се справяше със загадките.

„Какво да правя сега? Да преглътна гордостта си и да викам за помощ или да продължа да се лутам тук, докато Джоузи дойде да ме измъкне?“

Направи още няколко крачки напред и се озова пред три пътеки.

— По дяволите! — промърмори тя.

— Лора?

Гласът му прозвуча така близо, че тя за втори път се стъписа и за миг не можа да отговори. След това тихо се покашля и каза:

— Дениъл? — Въпреки че знаеше, че е той.

— Остани там, където си. Аз ще дойда.

Явно се оказа наблизко, защото само след няколко секунди се появи на пътеката вдясно и се приближи към нея. Беше облечен в тъмни панталони, бяла риза с разкопчана яка и черно кожено яке. Изразът на строгото му лице бе неразгадаем и Лора изпита импулсивно желание да избяга от него. Откога ли и той бе в лабиринта и мълчаливо се придвижваше по познатите алеи, докато тя се опитваше да открие пътя? Дали бе разбрал, че е там? Дали я бе проследил?

„Той е опасен, Лора. Много опасен.“

Вярно ли бе това? Нима е повярвала на Амелия? Или мястото бе твърде усамотено за среща с мъж, който я смущава? Докато вървеше към нея, отекна гръм и изведнъж започна да става задушно.

Дениъл леко присви светлите си очи, когато стигна до нея, и заговори спокойно и равнодушно:

— Видях скицника ви в салона и си помислих, че може би сте дошли тук.

Тя колебливо кимна:

— Реших да се опитам да разгадая лабиринта.

— Близо сте до центъра, знаехте ли?

— Не. Почти се загубих — призна тя.

— Този лабиринт е коварен за човек, който не го познава. — Дениъл хвърли поглед към надвисналите облаци. Отново прозвуча гръм и той каза: — Мисля, че всеки момент ще се изсипе порой. Най-близката сушина е в заслона. Ще ви заведе до центъра. — Подаде ѝ ръка.

Лора се поколеба, но когато срещна съсредоточения му поглед, разбра, че съвсем съзнателно е протегнал ръката си към нея. Търпеливо изчака тя да я поеме, сякаш бе готов да остане там и цял ден, ако е необходимо.

Най-сетне Лора повдигна свободната си ръка и хвана неговата. Беше очаквала това, но при допира на дланта му се почувства така, сякаш се е заловила за спасителна сламка. През тялото ѝ премина електрически импулс, който я свърза с него така здраво, че тя не беше в състояние да се отдели дори ако от това зависеше животът ѝ.

Дългите му пръсти обхванаха нейните и ги притиснаха, но без да ѝ причиняват болка, и той едва забележимо се усмихна.

— Насам. — И я поведе по пътеката вляво.

Лора не промълви нито дума, докато вървеше до него. Желанието да избяга все още не бе я напуснало. В същото време изпитваше странно чувство за съдбовност, дълбока увереност, че има неща, които просто са неизбежни, и тази среща е едно от тях.

„Загубила съм си ума — помисли си тя с отчаяние. — Всичко е заради онази бележка в дневника на Фейт за запознанството ѝ със Стюърт. Просто започвам да си въобразявам.“

Но когато за пръв път бе видяла Дениъл, не знаеше за този дневник, а още тогава беше изпитала това непреодолимо чувство, че го познава, и бе усетила силата на неговото въздействие. Значи не бе възможно причината да е дневникът на Фейт.

Дениъл също не проговори, докато вървяха заедно по пътеката и свиха през лабиринта на още три места. Едва когато стигнаха до центъра, той наруши мълчанието:

— Ето това е съкровището в средата на загадката.

Лора реши, че е намерил подходящо сравнение. В центъра имаше около двадесет квадратни метра открито пространство, осеяно с множество ниски храсти, лехи с есенни цветя и дори фонтан, в който спокойно шуртеше вода. Една пътека от каменни плочки образуваше

кръг, край който бяха поставени пейки от ковано желязо. От тях посетителят можеше да съзерцава „наградата“ в средата на лабиринта.

В центъра бе заслонът, чиято архитектура изглеждаше необичайна и загадъчна. Беше доста голям, поне шест метра от входа до отсрещната стена. Представляваше постройка, типична за френския провинциален стил, със стръмен покрив от кедрови дъски, боядисана в бяло. Седемте му стени стигаха до средата на изящните колони, които крепяха покрива. За тях бяха прикрепени ефирни бели пердета, подобни на балдахин. През входа се виждаха красиви бели мебели от ковано желязо със същите орнаменти като тези на пейките отвън.

В удивителната постройка имаше няколко елемента, които Лора истински се изненада да открие, като вазите със свежи цветя върху двете маси от ковано желязо и удобните бели тапицерии на столовете и шезлонга. Дори имаше няколко сини възглавници, които бяха в приятен контраст с цвета на всичко останало и придаваха повече уют.

От заслона се долавяше слаба светлина, явно от лампа, свързана с крушките в лабиринта. Лора искрено се възхити.

— Прав сте — каза тя. — Наистина е съкровище.

За миг пръстите на Дениъл притиснаха нейните по-силно и той я поведе към входа.

— Ще се намокрим.

Пусна ръката ѝ едва когато Лора изкачи двете стъпала към постройката. В мига, когато пръстите им се разделиха, тя изпита чувството, че е загубила нещо, но направи отчаян опит да го прикрие, като подпря чадъра си на стената и започна да разглежда. Той застана на прага, стъпил е един крак в заслона, а с другия — на горното стъпало, облегна се на подпорите и я проследи с очи. Лора почувства това, но не се обърна към него, докато не разгледа уютния интериор. Първите дъждовни капки заудряха по покрива. Тя седна на шезлонга и срещна съсредоточения поглед на Дениъл.

— Кой се грижи за това? — попита Лора.

— Естествено градинарите поддържат зеленината и цветята. А Кери се грижи интериорът винаги да бъде така... приятен.

Лора си представи как Кери създава уютно кътче за себе си на това красиво уединено място и за миг се почувства като неканена гостенка.

— Тя не би имала нищо против — каза Дениъл, който бе прочел мислите ѝ. — Кери далеч не е така ранима, както изглежда.

В тона му нямаше и следа от грубост, но когато го погледна намръщено, Лора изпита странното чувство, че се опитва да ѝ каже нещо. Дъждът се усили, но в заслона все още бе тихо. Лора си пожела да можеше да се почувства истински спокойна.

— Наистина ли?

Дениъл поклати глава.

— Оцеляла е след злополука, при която почти всеки би загинал. Получила е белег, но след това е станала по-силна.

— Какво се е случило?

— Било е автомобилна катастрофа. Кери била на около десет години и се возела на задната седалка. Шофирала е майка ѝ. Друга кола не спазила знак „стоп“ и ги ударила странично. Били притиснати между автомобила, който ги блъснал, и голямо дърво. Преди да пристигне спасителният екип, колата пламнала. Успели да измъкнат Кери, но вече имала тежки изгаряния. Майка ѝ нямала такъв късмет.

Лора изпита желание да попита как Кери и Питър са стигнали до решението да се оженят, щом са били толкова хладни един към друг, но се опасяваше, че Дениъл би могъл да изтълкува това като твърде силен личен интерес към брат му. Вместо това каза:

— Очевидно сте загрижен за Кери.

— Нима е толкова изненадващо? Тя е моя снаха.

След кратко колебание Лора каза:

— Но не и съпруга на... обичан брат.

Дениъл не изглеждаше изненадан.

— Права сте. — Той леко се усмихна на реакцията ѝ. — Навярно ви смаях.

— Не сте ме смаяли. Чувствах, че това е истината. Просто... не очаквах да си го признаете — сподели тя.

— Защо човек трябва безрезервно да обича роднините си? Кажете ми, Лора, вие обичате ли всички от семейството си?

Не бе подготвена за този въпрос и отвърна по-искрено, отколкото би отговорила при други обстоятелства:

— Не. Харесвам някои от тях, но... не.

— И се чувствате виновна заради това.

— Понякога.

— Излишно е. — Дениъл сви и отпусна широките си рамене. — Помните ли разговора от онзи ден по време на обяда? Човек не избира роднините си и понякога те са толкова различни от нас, че е трудно дори да търпим присъствието им.

— С вас и Питър така ли беше?

Дениъл отново сви рамене:

— Нещо подобно.

Лора не можа да се сдържи да не попита:

— Къде бяхте в нощта на убийството?

Изражението на Дениъл леко се измени, въпреки че Лора не успя да разбере защо. Но бе сигурна, че въпросът ѝ събуди у него раздражение. Все пак той отговори решително:

— До късно след полунощ бях на благотворителен прием. Имам над сто свидетели.

— Извинявайте.

Отново беше казала нещо, без да мисли. Сега искаше той да забрави въпроса ѝ.

— За какво се извинявате, Лора? За това, че ме попитахте къде съм бил? Че си помислихте, че съществува вероятност да съм убил собствения си брат?

Без да се опита да избегне съсредоточения му поглед, тя каза:

— Защо да нямам право и аз да се съмнявам? Вие не сте казали, че вярвате в моята невинност.

— Нима?

— Много добре знаете това.

След миг той кимна:

— Права сте. Добре тогава. Не вярвам, че вие сте убили Питър. Дори, въпреки че познавах брат си, се съмнявам, че сте били негова любовница.

Вместо да изпита облекчение, както бе очаквала, Лора го изгледа недоверчиво:

— Защо изведнъж променихте мнението си?

— Не вярвам, че сте го убили, защото разбрах, че не сте способна на това. Човек, който е в състояние да нарисова Кери и Ан с толкова разбиране, а Амелия — така неправдоподобно, не би могъл да извърши убийство.

— Видели сте скиците ми?

Той кимна с виновно изражение.

Лора почувства, че страните ѝ пламнаха при мисълта за неговия портрет, който, както се надяваше, бе останал скрит сред последните листи; не беше споменал за него, значи навярно не го е видял.

— Нарисувах Кери по памет — каза тя.

— И със съчувствие — отбеляза той. — Точно това ме кара да се съмнявам, че сте спали със съпруга ѝ.

Тя помисли върху тези думи няколко мига, заслушана в барабаненето на дъждовните капки по покрива на заслона и в далечния грохот на бурята. „... а Амелия — така неправдоподобно...“ Какво се бе опитал да каже? Нима усилията ѝ да предаде изражението на Амелия бяха напразни? Но преди да се осмели да го попита, Дениъл напълно отклони вниманието ѝ от тези мисли.

— От друга страна, аз съм напълно способен да извърша убийство, ако бъда предизвикан — равнодушно каза той.

Лора го изгледа плахо.

Дениъл се усмихна и спокойно добави:

— Но не съм убил Питър.

— Знаете ли кой би могъл да е?

— Предполагам, че онази мистериозна червенокоса жена.

„Отново лъже.“ Лора беше напълно убедена в това, както когато бе отрекъл, че знае защо Питър е поискал да откупи огледалото. Той би могъл да ѝ даде този отговор. Каквото и да мислеше за смъртта на брат си, със сигурност не смяташе, че го е убила някаква „мистериозна червенокоса жена“.

Чувствата на Лора отново бяха объркани. Радваше се, че сега той изглежда уверен в невинността ѝ — и за убийството, и че твърденията за любовна връзка между нея и Питър са неуместни. Но не ѝ каза всичко, което знаеше или подозираше, и това дълбоко я смути. Защо бе излъгал? Какво знаеше Дениъл и защо не желаше да ѝ каже истината?

— Вие се намръщихте — тихо каза той.

Тя изрече първото, което ѝ хрумна:

— Просто си помислих, че Амелия ще ме чака в къщата.

— Предупредих Джоузи, че тръгвам да ви търся — успокои я Дениъл. — Сигурен съм, че ще каже на Амелия къде сме.

„А ти искаш точно това, нали, Дениъл? Искаш Амелия да разбере, че си тук с мен. Но защо? Защо? Нима за теб аз съм само

пионка, която ще използваш за следващия си ход в играта срещу Амелия?“

Лора погледна строгото му лице и загадъчните очи и се запита как е възможно да чувства един мъж толкова близък, когато знае толкова малко за него. Тя познаваше походката му, начина, по който държеше чаша, и леко подигравателното кимане. Познаваше ритъма на речта му, усещаше присъствието му, когато безшумно се приближаваше зад нея, и бе сигурна, че ще разпознае допира на дланта му дори в пълен мрак. Знаеше, че я бе излъгал.

И все пак той бе загадка за нея. Не знаеше как разсъждава Дениъл Килбърн. Не знаеше дали се доверява лесно, дали обича шегите. Не знаеше какви книги и музика предпочита, какви жени харесва. Не знаеше дали е добър човек или умее да прикрива отрицателните си черти, така както Питър бе прикривал своите, използвайки чара си. Дори не знаеше дали му бе приятно да слуша дъжда.

Най-странното бе, че дълбоко в себе си Лора бе смутена и обърквана, защото не можеше да се отърси от смътното чувство, че би трябвало да знае тези неща за него. Не можеше да проумее причината или да обясни това, но чувството бе неизбежно.

— Лора?

Тя примигна, когато осъзна, че твърде дълго се е взирала в него.

— О... съжалявам — промълви Лора. — Бях се замислила.

— Мислехте за мен — каза той.

След първия миг на изненада тя успя да отвърне, макар и малко неуверено:

— Не си правете илюзии.

— Това е истина. Мислехте за мен.

Гласът му бе спокоен.

Лора знаеше, че няма смисъл да опитва пак да отрича, но смущението, което изпитваше в негово присъствие, и необяснимото привличане не ѝ позволяваха да признае истината. С тревога усети, че страните ѝ пламнаха и тихо промълви:

— Добре... Признавам, че мислех за вас. Амелия ме предупреди да внимавам и просто се опитах да реша дали да ѝ вярвам.

Дениъл присви очи и каза тихо:

— Предупредила ви е да внимавате с мен. Какво ви каза?

— Че сте опасен. Така ли е?

Тя се опита да изрече въпроса си с шеговит тон, сякаш просто проявяваше любопитство.

— Само за враговете си. — В отговора му се долови известна тревога и той остана замислен няколко мига. Но когато отново погледна към Лора, леко смръщи вежди. — Защо ѝ е хрумнало да ви предупреждава?

— Не бих могла да кажа. — Лора замълча за момент, а след това решително добави: — Няма ли да си го върнете, като и вие ме предупредите да внимавам с нея? Впрочем какво става между вас двамата?

Дениъл отвърна, по-скоро само на първия въпрос:

— Защо смятате, че бих искал да ви предупредя за Амелия?

Той изрече въпроса си замислено.

Това още повече смути Лора и тя направи усилие да каже нещо наистина разтърсващо, за да смени темата:

— О, не зная. Носят се слухове, че е убила съпруга си... вашия дядо. Вярно ли е?

— Винаги съм смятал, че е истина — спокойно отвърна той.

Лора изправи гръб и го погледна с недоумение:

— Шегувате се.

— Не. — Той сви рамене. — Не е имало свидетели на злополуката. И въпреки че явно е разбил черепа си в нещо, никъде около басейна не са били открити следи от кръв. Според баща ми, който ми разказа това, защото се е случило, преди да се родя, полицията винаги е подозирала Амелия. Както и баща ми.

Лора леко се покашля и каза:

— Споделяте това само защото дръзнах да ви попитам дали няма да ме предупредите за нея... нали?

— Така ли смятате? — Усмивката на Дениъл почти изчезна, а изразът на очите му остана все така загадъчен. — Обстоятелствата около смъртта на баща ми също бяха странни. Предполага се, че е бил прострелян от свои приятели по време на лов. Но тези хора всъщност бяха приятели на Амелия.

— Навярно не намеквате...

— Нищо не намеквам. Просто споменах за странните обстоятелства, при които загина баща ми.

Лора почувства хладна тръпка и неволно се загърна с якето си. Нима той говореше сериозно? Този път не изпита чувството, че я лъже, но нима бе възможно да вярва, че баба му е убила съпруга си и е поръчала убийството на собствения си син?

— Просто се опитвате да ме изплашите — най-сетне промълви тя.

След миг Дениъл отвърна учтиво:

— Ако наистина съм ви изплашил, съжалявам. Няма причина да се страхувате от Амелия, Лора. Няма изгледи да се превърнете в... пречка за нея.

— Не зная защо, но това не ме успокоява — призна тя, осъзнавайки, че е по-лесно да повярва на „предупреждението“ на Дениъл, отколкото на Амелия. Внезапно ѝ хрумна друга мисъл и тя добави: — А Питър? Навярно не смятате, че тя...

Дениъл поклати глава:

— Амелия е на осемдесет години и е физически немощна. Не е възможно тя да е убила Питър.

— Има ли алиби?

— Твърди, че почти до полунощ е разговаряла по телефона със своя приятелка от западното крайбрежие. Телефонната компания и приятелката ѝ потвърдиха това.

— И ви разочароваха — отбеляза тя.

— Нещата биха били по-прости, ако го бе извършила тя. Един убиец в семейството е предостатъчен... — Дениъл замълча и прикова поглед в Лора, явно изненадан, и каза малко мрачно: — Вие наистина сте досетлива, Лора.

Тя не обърна внимание на последните му думи.

— Мислите ли, че убиецът на Питър е някой от семейството?

— Мисля — отвърна той и погледна часовника си, — че Амелия ви очаква, а дъждът няма да спре скоро. Най-добре е да вземете този чадър и да се върнем в къщата, въпреки че все още вали.

Почти веднага тя стана от шезлонга и взе чадъра.

— Наистина смятате, че е бил някой от семейството. Кой? Защо?

— Каквото и да подозирам — каза той, — нямам никакви доказателства.

Пое чадъра, насочи го към входа на заслона и го отвори. След това хвана ръката ѝ, без да попита дали не би имала нещо против.

Когато тръгнаха, Лора неволно преплете пръсти в неговите, физическата тръпка, която вече ѝ бе позната, отвлече вниманието ѝ за няколко минути и едва когато навлязоха в тесните зелени коридори на лабиринта, тя отново заговори:

— Предполагам, че не сте споделили подозренията си с полицията?

— Не съм.

Погледна към лицето му, скрито в сянката на чадъра, и се запита дали да вярва на всичко това. Вървяха плътно един до друг и близостта му я смущаваше. Мислите ѝ отново бяха объркани. Ръката му бе топла и силна. Тя едва сдържа желанието да я приближи към лицето си и да потърка буза в дланта му.

Пръстите му леко притиснаха нейните, сякаш бе прочел мислите ѝ.

— Не се тревожете, Лора. Вършете си работата. Рисувайте портрета на Амелия. Оставете разследването на полицията.

— Лесно е да го кажете. Вие не сте били заподозрян.

— Но във вашите очи бях.

Лора неволно каза:

— Не. Всъщност не.

Отново притисна пръстите ѝ:

— Наистина сте досетлива.

— Може би трябва да се възползвам от това свое качество. Кажете ми за огледалото, Дениъл.

Този път тя не го погледна.

— Няма какво да ви кажа за него.

Отговорът му бе незабавен. Явно беше очаквал да чуе този въпрос, рано или късно.

— Тогава кажете ми защо досега не пожелавате да го видите.

Изминаха мълчаливо няколко крачки.

— Може би просто не съм любопитен.

— Знаете ли, това е странно. Би трябвало да проявите поне малко любопитство. Искам да кажа, щом една непозната идва при вас и ви казва, че няколко часа преди смъртта си вашият брат е поискал да си вземе обратно огледало, което тя е купила по-рано същия ден от търга в имението ви. Предложил е невероятно висока цена за него. А вие дори не пожелавате да го видите.

— И какво от това?

— Струва ми се... неестествено. Би трябвало да ви интересува. Защо не проявихте любопитство?

— Току-що бях погребал брат си. Не ми беше до разглеждане на огледала. — В гласа му се долови раздразнение. — Освен това прегледах списъка на вещите и знаех всичко, което бе важно. Огледалото не беше семейна реликва и затова не представляваше нищо интересно за мен.

„Току-що отново ме излъга, Дениъл.“

Вървеше до него безмълвно и почти не обръщаше внимание в коя посока завива. Затова се изненада, когато за удивително кратко време излязоха от лабиринта.

Въздъхна и каза:

— Навярно би било най-добре да помоля някого да ми разкрие решението. Но нямам намерение да го правя.

— Защо ли имам чувството, че вие сте много упорита жена?

— А защо ли аз имам чувството, че и сам можете да си отговорите?

Лора вдигна поглед, видя усмивката му и тя я накара да почувства необяснима радост.

Дъждът бе лек, но нямаше изгледи да спре. Капките удряха ритмично по чадъра, докато вървяха по покритата с чакъл алея обратно към къщата. Щом приближиха верандата и поеха по пътеката, която пресичаше запълнения басейн, тя не се сдържа и попита:

— Всъщност вие не мислите, че тя е убила дядо ви, нали?

След миг той отвърна:

— Не, разбира се.

Отново излъга.

Лора съжали за въпроса и не проговори, докато стигнаха до салона. Едва тогава той пусна ръката ѝ, тръсна чадъра и го остави до вратата.

— Навярно Амелия е в своята приемна — каза Дениъл.

— Предполагам, че е там. — Тя взе скицника, задържа го пред себе си и шеговито добави: — Благодаря, че ме избавихте.

— За мен беше удоволствие.

Дениъл я погледна така, сякаш искаше да каже още нещо, но само леко поклати глава и се отправи към входа на къщата.

Щом остана сама, Лора се поколеба за миг, преди да потърси Амелия. Отвори скицника и бързо го прелисти. Всички рисунки бяха там, с изключение на една.

Тайната скица на Дениъл я нямаше. Беше внимателно откъсната.

Лора не бе сигурна кое я смути повече. Това, че може би я е взел Дениъл, или вероятността да е попаднала у друг човек.

ОСМА ГЛАВА

Амелия заговори за срещата на Лора и Дениъл едва по-късно следобед, когато тя завършваше поредната си скица на фона на една великолепна мраморна камина в предния салон.

— Хареса ли ви лабиринтът, детето ми?

Лора, която все още не можеше да престане да мисли за това, че е заподозряна в убийство, отвърна почти разсеяно:

— Много. В центъра е невероятно красиво.

— Нима успяхте да разрешите загадката за толкова кратко време?

— Всъщност не успях. Загубих се.

— Значи Дениъл ви е завел до центъра?

Въпреки учтивия ѝ тон, нещо в начина, по който зададе въпроса, издаде явното ѝ раздражение.

— Започваше да вали — каза Лора. — Най-близката сушина беше в заслона. — Усети, че отговорът ѝ прозвуча като оправдание и побърза да добави: — Но ще се постарая да открия тайната на лабиринта; въпреки че е удоволствие се разходих из него, не е зле човек да знае как да стигне направо до центъра. Наистина е прекрасен, Амелия.

— Дейвид го обожаваше — сподели Амелия. — За съжаление не съм стъпвала там от години.

Намекът бе недвусмислен. Явно възрастната дама не можеше да понесе мисълта да прекарва част от времето си на място, което покойният ѝ съпруг истински бе обичал. Лора погледна към нея над скицника си и направи опит да разбере какво се крие зад повехналата красота на приятното ѝ лице, загадъчния израз на тъмните очи и едва забележимата печална усмивка. Опитва да си представи как е изглеждала Амелия преди четиридесет години. Дали в нея са напирали гняв и недоволство, както у Ан? Дали е възможно този гняв да е станал така неудържим, че да я подтикне към убийството на съпруга ѝ?

А защо след това така предано почиташе паметта му?

Лора затвори скичника си и преди напълно да загуби търпение, попита:

— Амелия, защо ме предупредихте да внимавам с Дениъл?

— Защото съм загрижена за вас, детето ми. — Тя изрече отговора си припряно и лицето ѝ внезапно доби тревожен израз. — Вие сте красива млада жена и Дениъл не би останал безразличен към вас. Но той е жесток човек, Лора. Той... използва хората. Не бих искала да постъпи така и с вас.

Обяснението ѝ се стори разумно — една възрастна жена беше загрижена за ранимата душа на млада приятелка. Но Лора не повярва на думите ѝ. Беше доловила в първото ѝ предупреждение искрена тревога, дори уплаха, и бе останала с впечатлението, че загрижеността ѝ се отнасяше по-скоро за нейното физическо оцеляване, отколкото за чувствата ѝ. А сега възрастната дама твърдеше, че може би внук ѝ ще съблазни Лора, а по-късно вероятно ще я изостави. Не звучеше правдоподобно. Навярно Амелия бе обмислила това и бе стигнала до решението, че едно по-спокойно предупреждение, придружено с по-ясно обяснение за причината, би постигнало по-силен ефект.

След миг Лора каза учтиво:

— Благодаря за вашата загриженост, Амелия, но аз съм на двадесет и осем години, а не на осемнадесет, и не съм наивна.

Изречението на Амелия стана още по-тревожно:

— Убедена съм в това, детето ми, но се съмнявам, че досега сте срещали човек като Дениъл. Той е опасен посвоему. Не би се спрял пред нищо, за да постигне целите си, без да го е грижа кого ще нарани. Просто внимавайте. Само това ви казвам. Не вярвайте на всичко, което той твърди. — Изразът ѝ леко се измени и тя добави по-спокойно: — Питър използваше чара си, за да постига своето. А Дениъл е безмилостен. Не би позволил на никого да застане на пътя му.

„Няма изгледи вие да се превърнете в... пречка за нея“, бе казал Дениъл.

Лора не бе изненадана от приликата в думите на двамата, защото бе сигурна, че и Амелия, и Дениъл искаха нещо от нея и че тихо и тайно воюваха помежду си за това. Всеки от тях по свой начин вече я използваше в борбата си срещу другия.

Именно защото всичко бе така потайно, Лора не можеше да проумее какво всъщност става и по какъв начин тя, една напълно

непозната, се оказа въввлечена. Как можеше да бъде използвана като оръжие или пионка, когато нямаше какво да спечели или загуби от тяхното противоборство?

Или имаше?

Най-сетне Лора каза:

— Ще бъда предпазлива, Амелия. — След това добави с усмивка: — Но смятам, че надценявате чара ми и преувеличавате интереса на Дениъл към мен, да не говорим за моя към него. Идвам тук, за да рисувам портрета ви — и това е всичко.

Амелия кимна, но очевидно не бе убедена в това.

Лора понечи да сподели, че вече трябва да се прибира, но точно в този миг бурята, която цял следобед заплашваше да се разрази, внезапно избухна. Гръмотевицата бе толкова оглушителна, че стените и прозорците на голямата къща осезаемо потрепериха. Поройният дъжд заудря силно по стъклата и светкавицата, която раздра небето, изпълни стаята с ослепителна светлина.

Амелия се намръщи и каза:

— Лора, не можете да карате в това ужасно време. Пътищата никак не са безопасни. Защо не останете да нощувате тук? Имаме готова стая за вас.

— Благодаря, Амелия, но навярно след малко ще утихне...

Отново отекна гръм и Амелия отговори едва след няколко мига:

— Според прогнозата тази вечер ще има поредица от бури. Моля ви, Лора, останете. Ако не за друго, то поне да не се тревожа за вас.

Лора не обичаше да кара в дъждовно време, особено при буря. Освен това би било проява на неучтивост, ако отхвърли любезната покана на Амелия. Въпреки че къщата ѝ се струваше твърде мрачна и неуютна, тя скри истинските си чувства.

Само кимна и каза:

— Благодаря, Амелия. Много любезно от ваша страна.

— О, няма нищо, детето ми. Добре знаете, че от самото начало искам да нощувате тук. — Амелия се изправи малко по-енергично от обикновено, сякаш съвсем не се бе схванала въпреки дългото време, прекарано в една и съща поза. — Да ви покажа ли стаята? Можете да си починете, ако желаете. Вечерята е в шест.

Лора стана, погледна панталоните си, плетената блуза и тънкото яке и реши, че облеклото ѝ е подходящо за неофициална вечеря, но не

и за разкошната трапезария в къщата на Килбърн. Преди да сподели тревогата си, Амелия продължи с делови тон:

— Навярно носите еднакъв размер с Кери. Ще намерим подходяща нощница. А за вечеря, по моя молба, всички се обличат така, както биха отишли на ресторант; Сигурна съм, че Кери ще ви обслужи с някоя хубава пола или рокля.

Идеята да облече дреха, която принадлежи на вдовицата на Питър, истински я смуги, но тя си внуши, че не бива да се тревожи без причина. Естествено, ако Кери нямаше нищо против.

— Би ли се съгласила?

— Разбира се. Кери е много мило момиче. Ще поговоря с нея, след като ви покажа стаята.

Лора смирено последва Амелия. Десет минути по-късно остана сама в най-големия от четирите апартамента за гости на втория етаж на централния корпус, огледа се и изпита странно чувство, че всичко това е нереално. Апартаментът се състоеше от спалня, всекидневна и баня. Всяко от помещенията бе доста просторно. Имаше отделен телефон, за удобство на гостите, както се бе изразила Амелия, а телевизорът във всекидневната бе включен в кабелната мрежа. Това бяха най-красивите стаи в тази къща. Те съвсем не бяха така мрачни, както останалите. Тапетите имаха странни шарки, а над голямото легло се спускаше силно набран балдахин, но през ефирните пердета на големите прозорци влизаше достатъчно светлина, изящните мебели не бяха твърде тежки, а камината във всекидневната явно не беше имитация.

— Бих могла да пренеса тук целия си гардероб — промълви Лора на себе си. Никога по-рано не бе виждала частен дом, който предлага подобни удобства на гостите. Всъщност дори не бе предполагала, че все още съществуват такива къщи.

Колко ли бяха имененията, в които имаше толкова обширни градини и огромни лабиринти?

Лора извърна глава и вниманието ѝ бе привлечено от едно огледало, което висеше над малка тоалетка. Както винаги. И както винаги, когато се приближи, тя застана пред него и се загледа над дясното си рамо в отраженията на предметите зад гърба си. Но това, което търсеше, не беше там и стаята ѝ се стори необичайно празна.

Най-сетне се обърна, погледна часовника си и видя, че е четири и половина. След като помисли няколко мига, вдигна слушалката на телефона, за да се обади на Касиди и да остави съобщение на телефонния ѝ секретар:

— Здравей, Кас. Аз съм. Познай къде ще спя тази нощ.

В пет часа някой почука на вратата на всекидневната. Лора отвори и видя Кери. Беше облечена с тъмен хавлиен халат, ухаеше на сапун и носеше куп дрехи. Усмихна ѝ се плахо.

— Здравей, Лора.

— Здравей, Кери. — Лора се отдръпна встрани и я покани да влезе.

Кери прекрачи прага на всекидневната и добави:

— Надявам се, нямаш нищо против, но Амелия...

— Разбира се, че нямам. — Кери преметна дрехите върху облегалката на един стол, обърна се към нея и ѝ се усмихна по-спокойно. — Предполагам, че Амелия не ти е оставила голям избор... Искам да кажа, настояла е да ползваш някои от моите дрехи. Тя е малко... властна.

— Права си.

— Държи тук да се спазва определен ред, както сигурно си забелязала. Животът е... по-спокоен, когато ние, останалите, не ѝ противоречим.

Лора погледна невзрачното, обгорено лице на Кери и ясните ѝ кротки очи с цвят на лешник. Внезапно ѝ хрумна, че би искала да поговори по-дълго с тази жена. Струваше ѝ се, че тя има най-сложен характер от всички обитатели на къщата. Както и най-интересен.

— Ще се видим в шест часа в приемната — каза Кери, сякаш за да помогне на Лора. — Всъщност вечерята започва в шест и половина. Амелия обича всички да ѝ разказваме как е преминал денят ни, преди да седнем на масата. Желаете да бъдем облечени официално, независимо дали ни отиват подобни дрехи.

— Разбирам. Благодаря — каза Лора и неволно се запита какво облекло би предпочела Кери, ако имаше избор.

— Донесох ти няколко тоалета да си избереш — продължи Кери и хвърли поглед към дрехите върху стола. — Помислих, че на

обувките, които носиш, би подходдала дълга пола. Моите навярно са с два номера по-големи.

Лора не може да сдържи любопитството си и погледна надолу за сравнение. Събеседничката ѝ бе права.

— Струва ми се разумно — каза тя е благодарност. — Току-що ми хрумна, че мокасините ми не са достатъчно официални.

Кери се усмихна.

— Мисля, че не би трябвало да се тревожиш. Напоследък много жени ходят дори с груби ботуши и тънки поли. Освен това тези обувки не са лоши. Не го вземай присърце; Амелия от години се опитва да ме научи да се обличам прилично и вечно е недоволна. Твърде много се занимава с мен.

В гласа на Кери нямаше и следа от обида. Дори сякаш се радваше, че не успява да се вмести в представите на Амелия за приличие. Лора отново си помисли, че наистина би искала да опознае по-добре тази жена.

„Но за съжаление аз съм заподозряна в убийството на съпруга ѝ. Мнозина мислят, че съм била последната му любовница.“

— Предполагам, че повечето хора не са в състояние да оправдаят очакванията на Амелия — каза Лора с тъга.

— Рано или късно всички я разочароват — потвърди Кери с лека насмешка. — Мисля, че е време да довърша подготовката си и да те оставя да се преоблечеш на спокойствие. Ако имаш нужда от още нещо, моля те, Лора, без колебание се обърни към мен. Моята стая е в западното крило — първата врата вдясно.

— Благодаря, Кери.

— Моля.

Когато отново остана сама във всекидневната, Лора прегледа дрехите, които Кери донесе. Сред тях имаше красива дълга нощница и халат в същия цвят; семпла черна рокля до глезените; тъмнозелена пола, блуза и още една рокля в тъмносин цвят. Лора забеляза, че всичко е подбрано с вкус. Явно Кери се бе постарала да избере тоалети, чиито модели и цветове ѝ отиват.

Беше изненадана, защото дрехите на Кери биха стояли идеално на нейната фигура, но определено не подходдаха на хилавото тяло и изпитото лице на собственичката си. С други думи тя бе проявила

изключителен вкус при избора на тоалети за друга жена от собствения си гардероб.

Лора имаше чувството, че неспособността на Кери да се облича достатъчно „прилично“, за да се хареса на Амелия, не бе резултат от липсата на вкус, а по-скоро тих бунт. Всяка жена, която притежаваше изтънчения усет на Кери, помисли си Лора, би разбрала, когато един тоалет не е подходящ за нея, дори ако съзнателно се опитва да прикрива тази своя способност. Това бе ново доказателство, че характерът на Кери е интересен и сложен.

Мислейки за нея, Лора се отправи към банята да вземе душ и бе изненадана да открие там панер с тоалетни принадлежности, в който имаше всичко — от нова, неразопакована четка за зъби до комплект прекрасни гребени. Или семейство Килбърн, по-скоро Амелия, държеше винаги да е подготвена за посрещане на неочаквани гости, или бе напълно убедена, че рано или късно Лора ще остане да ноцува в дома ѝ.

Реши да не мисли твърде много за това. Изми се, облече черната рокля, защото мокасините ѝ бяха в същия цвят и защото знаеше, че той ѝ отива; освен това реши, че така ще вдъхне повече доверие, което не би ѝ навредило.

Разплете дългите си коси и ги разреса. Бяха изключително буйни. Тя рядко ги разпускаше, но сега го направи, защото реши, че биха изглеждали добре върху семплата рокля с почти ориенталски модел. В дамската си чанта носеше само фон дьо тен и червило, но както обикновено, това бе достатъчен грим.

В шест без десет Лора събра кураж и слезе долу. Беше поразена от тишината, особено след като досега телевизорът във всекидневната ѝ бе работил — просто за да не се чувства сама. Дали и тази неизменна тишина не бе една от идеите на Амелия за поддържане на ред в къщата?

Слезе по широкото стълбище, прекоси фоайето и се отправи към приемната, която се намираше срещу библиотеката. Очакваше да открие там няколко от членовете на семейството, но бе я изпреварил само един.

Дениъл.

Той стоеше до мраморната камина. В нея гореше приятен огън, който изпълваше стаята с топлина и създаваше удивителен контраст с

бушуващата навън буря. Дениъл не усети присъствието ѝ веднага и Лора се възползва от няколкото мига, в които можеше да го разгледа без негово знание.

Беше облечен е тъмен официален костюм и носеше изключително подходяща консервативна вратовръзка. Но елегантното облекло не прикриваше силата на едрото му тяло. Дениъл Килбърн имаше впечатляваща външност и не можеше да остане незабелязан. Особено от жените, помисли си тя. Опита да си внуши, че именно това е причината за привличането, което чувстваше все по-силно всеки път, когато го погледнеше.

Навярно бе така.

Той се вираше в огъня и сенките, които пробягваха по лицето му, подчертаваха строгите черти. Но сега изражението му не ѝ се стори така загадъчно. За първи път Лора забеляза бръчки на напрежение около устните му, а смръщените вежди издадоха, че е започнал да чувства бремето на грижите си.

Дениъл вдигна поглед и я видя. Точно както в лабиринта, Лора внезапно затаи дъх. Не можеше да откъсне очи от него, а сърцето ѝ биеше неудържимо. Въздействието му бе така мощно, сякаш някаква невидима сила я теглеше към него. Би се заклела, че долови в блясъка на светлите му очи същото желание за близост, така осезаемо и горещо, както пламъците в камината.

Но той извърна глава и този блясък внезапно изчезна.

— Добър вечер, Лора — каза учтиво с приятния си тембър.

„Трябва да престана да си въобразявам! Трябва...“

— Добър вечер.

Помисли, че е успяла да изрече поздрава си спокойно, без да издаде смущението си.

— Другите ще дойдат след малко. Искате ли питие? — Дениъл кимна към барплота в ъгъла до вратата.

— Не, благодаря.

Тя пристъпи напред, огледа канапетата, креслото и масичката пред камината и застана зад един диван близо до прозорците. Почти несъзнателно избра това място, за да обхване с поглед цялата стая. Едва сега си даде сметка колко е объркана и изплашена.

Той или не забеляза тревогата ѝ, или предпочете да не коментира.

— Решението да останете тук тази нощ е разумно — каза Дениъл, когато вятърът навън се усили и гръмотевиците зачестиха.

Лора се запита дали Амелия му е казала, или сам се е досетил, когато я видя да влиза в приемната, облечена с вечерен тоалет. Но не го попита.

— Мразя да бъда навън, когато има буря — сподели тя. — Искам да кажа, ако се налага да шофирам.

— С повечето хора е така.

Отново се държеше с нея резервирано.

Лора почувства леко раздразнение и се запита дали той имаше намерение да разговаря за нещо друго, освен баналните и ежедневни теми. Нещо я накара да предположи, че не. Беше ѝ трудно да повярва, че само преди няколко часа е споделил с нея, че подозира баба си в убийството на съпруга ѝ.

„За бога, нима съм си въобразила и това...“

— Хей, помислих си, че пристигам последен. Къде са всички?

В стаята влезе Алекс, също с официален костюм, но с вратовръзка на яркозелени жаби в различни пози. Кимна на Лора, сякаш съвсем не бе изненадан да я види все още тук.

Вместо да отговори на въпроса му, Дениъл каза:

— Би ли влязъл в ролята на барман?

— Разбира се. Какво искаш?

— Скоч.

Алекс кимна.

— Лора?

— Нищо, благодаря.

Алекс се приближи към барплота и направи питиета за себе си и Дениъл. След като подаде чашата на Дениъл, в мига, когато отново се отпрати към барплота, влязоха Джоузи и Кери.

— Заповядайте, дами — покани ги той с изразителен жест.

Джоузи поклати глава, а Кери пожела едно малко уиски. Ан, която влезе след малко, помоли за скоч.

— Майка ти ще слезе ли? — попита Алекс Дениъл.

— Мисля, че да. Струва ми се... че днес е по-добре.

Джоузи седна на канапето пред Лора. След миг Кери я последва, а Ан се отпусна на дивана срещу тях. За разлика от останалите жени, Ан бе облечена небрежно, с провиснала тениска, пъстра дълга пола и

чифт от модните груби полуботуши, за които Кери бе споменала по-рано. Джоузи беше с красива тъмнозелена рокля е дълбоко V-образно деколте, а тъмните ѝ червеникави коси бяха изящно прихванати високо над тила.

Кери бе облякла дълга пола от черен сатен и тъмносиня копринена блуза. Тоалетът би изглеждал чудесно, ако не бе странното плетено елече, което беше решила да сложи върху блузата.

— Бях сигурна, че тази рокля ще ти отива — тихо отбеляза тя, когато седна и извърна глава към нея.

Лора не можа да отвърне на комплимента ѝ и просто каза:

— Отново благодаря, Кери.

— Е, как ти се стори лабиринтът? — попита Джоузи и ѝ се усмихна.

— Мисля, че наистина е коварен. — Лора внимаваше да не погледне към Дениъл, но бе сигурна, че той слуша разговора им. — Но е прекрасен. А центърът е просто великолепен. — Погледна към Кери. — Особено заслонът.

Кери каза с нескрито задоволство:

— Променям интериора през пролетта и късната есен. Почти е време да се заема с това. За зимата подбирам по-тъмни и топли цветове.

Джоузи въздъхна:

— Бих прекарвала там часове всеки ден, ако можех. Дори когато знаеш решението, разходката до центъра е приятна, както и заслуженият отдих в заслона.

— Това е любимото ми място в целия свят — сподели Кери.

— Никому ненужни храсти — предизвикателно каза Ан. — Би трябвало да използваме площта за тенис корт.

Лора погледна мрачното ѝ лице и неволно се запита дали винаги се държеше така, или смъртта на Питър и последвалите събития я бяха засегнали по-дълбоко, отколкото останалите. По всичко личеше, че в нея се надига гняв. Слабото ѝ тяло бе напрегнато, движенията — резки, а тонът, с който говореше — така остър, че за миг уби желанието на другите да продължат разговора.

Мадлин влезе в тихата приемна, облечена със семпла черна рокля, средна дължина. Прическата и гримът ѝ отново бяха съвършени. Леко се усмихна на всички.

— Колко хубаво! Нима Амелия още не е дошла?

Погледът ѝ бе по-ясен, отколкото предишния ден, и държането ѝ не изглеждаше така силно повлияно от успокоителните. Но Лора се запита дали наистина въпросът е изречен с ирония, както ѝ се стори.

Алекс пръв се реши да ѝ отговори с шеговит и малко небрежен тон:

— Сигурен съм, че ще пристигне всеки момент. Щом публиката е вече тук... Би ли искала да пийнеш нещо, Мадлин?

— Не, лекарите казват, че не бива — отвърна тя и седна в другия край на дивана на Ан. — Но все пак благодаря. — След това добави със същия спокоен тон: — Не трябва да говориш така за Амелия, Алекс. Това не би ѝ харесало.

— Не се тревожи, Мадлин. Ние с нея се разбираме.

В този миг Амелия влезе с обичайния си черен тоалет и е царствена осанка, подпирайки се на бастуна със сребърна дръжка.

— Така ли смяташ, Алекс? Да не би да си казал нещо лошо за мен?

С тревожно изражение той отвърна:

— Никога не бих го направил. Винаги съм ти се възхищавал, Амелия. Винаги. Шери?

— Да, благодаря. — Тя се приближи към креслото пред камината, седна и любезно се усмихна на останалите. — Всички изглеждате чудесно — каза със задоволство. Съзнателно не изкоментира външния вид на Ан, но добави: — Кери, скъпа, не това е лече.

— Съжалявам, Амелия — кротко отвърна Кери.

Алекс донесе питието ѝ и отново се обърна към барплота. Точно в този миг на вратата се позвъни.

— Кой би излязъл в такава вечер? — промърмори той. — Да го приема ли, Амелия, или да го отпратя?

Въпросът се стори на Лора малко странен, но явно за останалите не бе така. Амелия се намръщи и каза с неохота:

— Щом е минал през портала, мисля, че нямаме избор. Виж кой е, Алекс.

Той побърза да изпълни нареждането ѝ, а останалите мълчаливо изчакаха. Прозвуча тих разговор и след няколко минути Алекс се върна

с тъжно и малко тревожно изражение. След него влезе още един мъж и той каза ясно:

— Боя се, че не е гост.

Посетителят бе висок, с широки рамене, въпреки че изглеждаше слаб. Черните му коси бяха мокри от дъжда и блестяха. Беше удивително красив, с орлов нос и пронизателни сиви очи. Явно бе дошъл с шлифер, който бе свалил, защото елегантното му сако бе съвсем сухо. Спокойно влезе в стаята, където бяха всички членове на семейство Килбърн.

— Здравей, Брент! — каза Дениъл.

— Здравей, Дениъл! Добър вечер, дами. — Когато забеляза Лора, той добави: — Радвам се да ви видя отново, мис Съдърленд. Не зная дали ме помните, но...

— Много добре си ви спомням, лейтенант Лондри.

Как би могла да забрави? Беше разговаряла с него няколко минути, докато се опитваше да изтрие мастилото от пръстите си след вземането на отпечатьци в понеделника след смъртта на Питър. Лейтенант Брент Лондри от отдел „Убийства“ бе задал само няколко въпроса, но бе изразил съмнение относно невинността на Лора.

Амелия, която бе с гръб към вратата, не се обърна да види полицая и каза рязко:

— Ненавиждам съвременния навик да притеснявате хората, когато е време за вечеря, за да бъдете сигурни, че ще ги откриете у дома.

Никой не изглеждаше изненадан от язвителната ѝ забележка. Лора, която наблюдаваше с интерес, видя как Брент Лондри повдигна вежди и погледна Дениъл. Той го покани да влезе, като посочи своето място, и застана до Лора зад дивана до прозорците. Лондри се приближи към камината, откъдето можеше да вижда ясно всички.

— Е, какво има? — намръщено попита Амелия.

— Извинете, че идвам в този час, мис Амелия — мрачно каза той. — Но понякога се налага полицаите да проявяват грубост.

— Твоята баба би се обърнала в гроба, ако те чуе. Тя имаше добро мнение за теб. Как е майка ти?

— Добре е, мис Амелия. Но както каза Алекс, не съм дошъл на гости.

От тези реплики Лора стигна до няколко извода. Явно Брент Лондри произхождаше от семейство, което Амелия смяташе за равно по обществено положение на своето, както и че той е добър познат на фамилия Килбърн и умело се защитаваше от явните опити на старата да се държи с него като с момче. Не би отстъпил на тази дама контрола над положението, независимо колко добре бе познавала баба му.

Неговата твърдост, изглежда, впечатли Амелия или поне успя да ѝ вдъхне известно уважение, защото тонът, с който заговори сега, бе по-учтив:

— Добре тогава. Щом посещението е официално, така да бъде. Какво искаш от нас?

— Имам няколко въпроса, мис Амелия. Това е всичко. Помислих, че е по-добре да ги задам тук. Би било по-спокойно.

— Предполагам, че са във връзка със смъртта на Питър.

Мадлин тихо въздъхна и големите ѝ сини очи пронизаха с поглед Лондри:

— Знаете ли кой...?

Той се поколеба и каза спокойно:

— Не. Все още не. Просто имам няколко въпроса.

— Задавай ги тогава! — нетърпеливо нареди Амелия. — Въпреки че бог знае колко ни разпитвахте напоследък. Но бих искала и ти да отговориш на няколко мои въпроса, ако нямаш нищо против...

Той мълчаливо повдигна вежди.

— Защо изведнъж реши да се занимаваш с нашия случай, Брент? Откакто убиха Питър, тук идваха няколко полицаи, но ти ни посещаваш за пръв път.

— Повериха ми разследването едва преди няколко дни — уверено обясни Лондри. — Трябва да попитате началниците ми защо.

В този миг Лора погледна Амелия и видя на тънките ѝ устни да се появява загадъчна усмивка. Това я накара да се запита дали приятелството ѝ с полицейския комисар нямаше нещо общо е възлагането на случая на Брент. Дали Амелия не бе решила, че за семейството би било по-добре разследването да бъде поето от техен приятел? Дали не се надяваше да контролира Лондри, или поне да му повлияе, в случай че заподозре някого от тях?

А ако наистина бе поръчала да възложат случая на Лондри, дали го бе направила, защото имаше основание да се опасява, че някой от

семейството ще бъде заподозрян?

Амелия кимна в знак, че приема обяснението му и каза:

— Добре, щом сега ти отговаряш за разследването, защо не се заловиш да търсиш убиеца на Питър?

— Точно това правя, мис Амелия, кълна се. В процеса на разследването стигнах до някои... доказателства. Естествено вие ще пожелаете да бъда изчерпателен.

— Прав си.

Тя присви очи и стисна устни.

— Добре.

Лондри обходи е поглед стаята, спирайки се за миг върху всяко лице, и заговори спокойно и уверено:

— В хотелската стая, в която е убит Питър, открихме няколко червени косъма. Единият бе стиснат в ръката му. Това изглеждаше доказателство, че червенокосата жена, с която го е видял управителят на мотела, би могла да се окаже неговият убиец.

— Дотук нищо ново — каза Дениъл.

Лондри леко поклати глава и проникателните му очи отново изгледаха всички в стаята. Наистина умееше да задържи вниманието на тези, които го слушаха. Дори бурята навън утихна, сякаш да не заглушава гласа му.

— Така е. Новото е резултатът от лабораторния анализ. Изглежда, космите са от перука.

Първата реакция на Лора бе въздишка на облекчение. Погледът на Лондри издаде, че е стигнал до същия извод, който тя направи: Защо една червенокоса жена би сложила червена перука? Би го направила само ако естествените ѝ коси са увредени, а бе очевидно, че Лора имаше здрави коси. Вече нямаха основание да я подозират.

Но след първоначалното облекчение, което изпита, в съзнанието ѝ изплуваха нови въпроси. Ако жената, която управителят на мотела бе видял е Питър, беше с червена перука, кръгът на вероятните извършители се разширяваше. Освен това, защо бе сложила перука? За да прикрие истинския цвят на косите си? Или защото Питър би предпочел да спи с червенокоса?

Алекс, който небрежно се бе облегал на дивана между Мадлин и Ан, каза тихо:

— Добре. Наистина ни заинтригува. Но още не сме чули въпросите ти.

— Ще ги чуете. — Лондри явно нямаше намерение да бърза. Продължи да обяснява бавно и подробно: — Онези косми са от доста скъпа перука. Не се произвеждат много точно в този особен червен цвят, а тук, в Атланта, са още по-малко. Отне ни доста време, но успяхме да открием лицата, закупили такива перуки. Бяха три. Двете са въвн от подозрение.

— А третата? — попита Дениъл.

Лондри изчака няколко мига, докато напрежението нарасне още повече, и каза:

— Третата перука е била продадена само преди месец на Ан Ралстън.

„Но тя е негова братовчедка“, бе първата мисъл на Лора. Когато погледна с недоумение към бледото лице на Ан и тъмните ѝ гневни очи, разбра, че тя със сигурност знае нещо... и бе ужасена.

— За какво ми е притрябвала перука? — нервно попита Ан, без да отмести поглед от чашата си.

— Ти си я купила, Ан. Собственикът на магазина те идентифицира по снимка.

Тя се опита да се засмее:

— Е, добре. Купила съм перука. И какво от това?

Алекс се намръщи и каза:

— Като адвокат на семейството бих предупредил Ан, че не е длъжна да отговаря на въпросите ти. Настоявам пред нея да не казва нищо повече. Не чух да четеш правата ѝ.

— Не съм дошъл да арестувам Ан, а просто да ѝ задам няколко въпроса, свързани с разследването ми.

— Добре, Брент. Ти знаеш.

Лондри изгледа адвокатата, а след това се обърна към Амелия и каза спокойно:

— Колкото по-бързо изясним това, толкова по-скоро ще премина към следващото доказателство.

Амелия втренчи поглед в Ан.

— Знаеш ли нещо, Ан? Знаеш ли?

— Амелия! — предупреди я Алекс.

— Ще чуем това сега — гневно каза тя и очите ѝ засвяткаха. — Веднага. Ан, ти ли уби Питър?

— Не! — задъхано отвърна Ан. — За бога, Амелия, кълна се, че не съм аз!

— Къде беше в нощта на убийството? — попита Лондри по-строго и настойчиво.

Тя седеше, прегърбена и напрегната, държеше чашата с две ръце и отчаяно се озърташе. Лора си представи диво животно, затворено в клетка, което се мъчи да избяга.

— Не бях у дома — прошепна Ан. — Вече казах на полицията. Бях на парти. Казах им...

— Партието е започнало в девет часа — продължи Лондри. — А никой не си спомня да те е видял там преди полунощ.

„Питър е убит около полунощ“, спомни си Лора.

Дишането на Ан стана тежко, по бледите ѝ бузи потекоха сълзи и тя изхлипа:

— Не съм го убила аз! Не съм!

— Но си била с него в онази нощ, нали? — настоя Лондри. — Ти си била жената, която управителят на мотела е видял в колата му. Показах му твоя снимка, Ан. Какво мислиш, че отвърна той?

Най-сетне тя го погледна и на лицето ѝ се изписа искрено чувство за вина. Почти прошепна с треперещ глас:

— Добре, аз бях. Наистина бях с него. Но не съм го убила!

Лора въздъхна и погледна към Кери. Но вдовицата на Питър бе напълно спокойна и когато вдигна очи към Ан, изражението ѝ не издаде нищо. В този миг Лора се почувства като натрапница. Не трябваше да е тук, не трябваше да слуша всичко това.

Хрумна ѝ мисълта да се измъкне незабелязано от стаята и да остави семейството да изживее мъката, но преди да помръдне от мястото си, усети как пръстите на Дениъл обхващат ръката ѝ. Погледна го изненадано и видя, че той също гледа Ан така безизразно, както Кери. Никой друг не би могъл да види, че държи ръката ѝ, защото облегалката на канапето ги скриваше, а Лора не желаше да привлече вниманието, като се опита да се освободи.

Каза си, че това е причината да не се съпротивлява, но всъщност знаеше, че макар и да не ѝ причинява болка, хватката му е желязна.

Амелия наруши настъпилото мълчание със смразяващ тон:

— Нима се опитваш да кажеш, че си спала с братовчед си? С женения си братовчед?

Явно Ан се почувства унижена. По бузите ѝ внезапно изби руменина. Когато погледна Амелия, в очите ѝ се изписа срам.

— Не съм го изнасилила, за бога! Дори не съм го съблазнила. Защо не обвиняваш него за това, Амелия? Той пръв твърдеше, че забраненият плод е по-сладък. Защо не можеш...

— Питър е мъртъв, Ан — напомни ѝ Амелия със същия вледеняващ тон. — Навярно сега плаща за греховете си.

Лондри попита равнодушно:

— Колко дълго продължи връзката ви, Ан?

— Не беше връзка. — Изречението ѝ бе тревожно и в тона ѝ се долови нетърпение да отрече значението на това, че в онази нощ бе отишла в мотела с Питър. — Беше едва за втори път, кълна се. В единадесет и половина, когато излязох от мотела, все още беше жив. Току-що бе взел душ и... навярно шофьорът на таксито го е видял, защото той дойде да затвори вратата след мен. Беше само с една кърпа на кръста...

Лондри прекъсна задъханото ѝ признание:

— Ти ли поръча таксито?

Тя кимна:

— Не си спомням от коя компания беше, но избрах първата, чийто номер е отпечатан на страницата за обяви. Но шофьорът със сигурност е видял Питър жив, когато аз излязох...

— Добре, Ан. Ще проверя това. — По гласа му не пролича дали ѝ вярва или не. Изгледа останалите, които седяха мълчаливо, и учтиво добави: — Впрочем мисля, че ви отнех твърде много време преди вечеря. Вече си тръгвам.

Когато мина покрай Алекс, адвокатът каза сухо:

— Заповядай отново, когато си готов да хвърлиш поредната си бомба.

Лондри изрече само:

— Приятна вечер.

След това излезе.

Никой не посмя да помръдне, докато не чуха входната врата да се отваря и затваря. Беше странно, че първата, която дръзна да проговори, бе Мадлин.

— Добре — каза тя, без да погледне към Ан. — Тази история, разбира се, е... неприятна.

— Бих я нарекла отвратителна — сурово процеди Амелия и прониза Ан с поглед. — Как си посмяла да сториш подобно нещо...

Ан се сви на канапето. Явно не можеше да измисли отговор, който баба ѝ би приела.

— Трябва да зная — провлачено каза Алекс. — За какво ти беше перуката?

— Защо не? — предизвикателно попита Ан. — Беше добра дегизировка и... беше вълнуващо. Питър харесва... харесваше червенокоси.

— Боже мой! — задъхано промълви Джоузи.

Ан скочи на крака и каза:

— Всички ме зяпате така, сякаш съм...

— На твое място не бих довършил изречението — промърмори Алекс.

Тя го изгледа гневно, а след това се обърна и към останалите:

— Вие не разбирате. Никой от вас не разбира какво се случи. Питър ме караше да се чувствам...

— Спести ни подробностите, ако обичаш! — рязко я прекъсна Амелия. — Ако имаш капка срам, поне пощади чувствата ни... Имай милост към майката на Питър и неговата вдовица.

Лора забеляза, че Ан осъзна колко е незащитна. Най-сетне тя се убеди, че никой от присъстващите не проявява съчувствие към нея. Беше истински шокирана и това издаде колко егоцентрична бе всъщност.

Със слаб вик Ан хвърли тежката си чаша към мраморната камина и избяга от стаята. Шумът от стъпките ѝ по коридора постепенно заглъхна.

— Ще донеса метла — каза Джоузи и стана.

— Не, остави. — Амелия също се изправи с помощта на бастуна си. — Отиваме да вечеряме.

Лора се съмняваше, че някой от тях все още има апетит, но съвсем не бе изненадана, когато останалите смирено последваха Амелия. Освен Дениъл. Той не помръдна и не освободи ръката ѝ. Двамата стояха зад дивана до прозорците и наблюдаваха как другите

членове на семейството излизат от стаята. Единствено Алекс ги изгледа любопитно, преди да продължи.

— Защо не ме пусна? — попита Лора. — Защо ме спря преди, когато исках да изляза?

Той я погледна и на лицето му се изписа напрежение.

— Е, нали искаш да узнаеш кой уби Питър? Тогава не можеш да си тръгнеш. Не можеш да избягаш.

Той все още държеше ръката ѝ, но Лора не направи опит да се отскубне. Просто стоеше там и го гледаше.

— За Ан ли се съмняваше? Нея ли подозираше?

— Знаех, че спи с него.

— И че е способна да извърши убийство?

— Беше възможно. Както казах, подозрението не е доказателство.

Лора почувства как пръстите му се плъзнаха по ръката ѝ и се преплетоха с нейните. Опита се да разгадае израза на лицето му.

— Но не изглеждаш по-спокоен, след като узна; че може би не е тя... и ще бъде въвн от подозрение, ако онзи шофьор си спомни. Защо?

— Защото това не е краят. — Той леко притисна пръстите ѝ, а след това ги освободи. — Последвай другите, Лора. Когато Амелия попита за мен, кажи, че съм останал да почистя стъклата.

— Дениъл...

— Тръгвай.

След миг тя изпълни молбата му, но се спря на прага, погледна назад и видя в очите му същия израз, който имаха в лабиринта, докато той очакваше да му подаде ръката си. Търпение. Безкрайно търпение.

Лора не бе сигурна защо това толкова я смуцаваше. Побърза да излезе от стаята и да настигне другите, преди Амелия да открие, че двамата са изостанали.

Малко след полунощ започна нова буря, която прекъсна неспокойния сън на Лора. Тя стана от леглото, приближи се към прозореца и погледна навън. Стаята беше с изглед към градината и Лора вече бе забелязала, че пътеките и някои от храстите са осветени от множество крушки. Тези светлини и силният вятър, който люлееше клоните под пелената от дъждовни капки, придаваха на градината

тайнствен и малко зловещ вид. Сенките подскачаха или пълзяха като живи същества, които сякаш тръпнеха от ужас, когато блесне светкавица и отекне гръм.

Лора винаги бе обичала да наблюдава бурите, въпреки че мразеше да шофира при лошо време. Облегна се на перваза и се загледа в далечината, разсеяно потърквайки лявата си ръка, за да облекчи болката. Не очакваше бурята да продължи дълго. След няколко минути дъждът стана ситен и спокоен и вятърът премина в лек, приятен бриз. Все още се чуваха далечни гръмотевици и от време на време в тъмното небе проблясваха светкавици, но бе очевидно, че бурята е утихнала.

Когато реши отново да пропълзи в удобното легло, вниманието ѝ бе привлечено от едва доловимо движение до вратата на салона. Някой излезе от къщата, бързо прекоси верандата и се спусна по стъпалата към градината. Силуетът бе трудно различим, но Лора реши, че е на жена.

Беше загърната с дълга пелерина, а дрехите под нея бяха дълги и провиснали. Светлината бе слаба и Лора не успя да види никакви характерни белези. Можеше само да гадае коя е жената, която изтича по една от пътеките и се скри между дърветата.

Навярно някоя от обитателките на къщата имаше късна среща. Но коя бе тя? И къде отиваше?

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Искаш да кажеш, че всичко... продължи както обикновено? — недоверчиво попита Касиди.

— Като че ли нищо не бе станало. — Лора подаде на приятелката си чаша какао и се настани на креслото срещу нея. — Никой не спомена за случилото се. По време на вечеря разговаряхме за незначителни неща, а после Кери ни посвири на пиано. Впрочем наистина е много добра. Но сякаш онзи полицай изобщо не бе идвал и никой не знаеше коя е жената, отседнала в мотела с Питър в нощта на убийството. Ан повече не слезе долу. Не съм я виждала и днес.

— А Дениъл?

Лора погледна към чашата си.

— Него — също. По време на закуска Джоузи каза, че щял да прекара деня в града.

— Значи не си разговаряла с него, след като ти е казал, че това не е краят?

— Да. Дойде в трапезарията за вечеря няколко минути след мен, но почти не проговори и се измъкна, докато слушахме Кери. — Лора сви рамене. — Според мен единственото хубаво нещо, което се случи, беше, че Мадлин явно реши да приеме присъствието ми в дома си. Държа се много любезно, дори мило. Отнасяше се с мен почти както с Джоузи, сякаш сме нейните скъпи млади племенници.

— Е — сухо отбеляза Касиди, — след малкото признание на Ан Мадлин сигурно е повярвала, че ти не си имала връзка с Питър.

Лора кимна и каза:

— Това ни изправя пред един голям въпрос. Кой го е убил? Ако полицаят наистина получи потвърждение, че Ан е напуснала мотела в единадесет и половина, когато Питър е бил все още жив, и след това е отишла на парти, тя ще е във от подозрение. Тялото му е открито около един и медицинската експертиза показва, че смъртта е настъпила малко преди полунощ. Ан не би могла да се върне за толкова кратко време, освен това има свидетели, които са потвърдили, че около полунощ е

била на партито. Тогава кой е влязъл в хотелската стая минути след като Ан си е тръгнала оттам и е забил ножа в тялото на Питър?

— Мислиш ли, че е някой от семейството?

— Не... не зная. Изглежда, Амелия и Дениъл имат желязно алиби. Не го е направила Мадлин; малко са майките, които биха посегнали на собствените си деца, и тази жена определено не е сред тях. Ан вероятно ще бъде елиминирана. Кери е била в Калифорния. Остават Алекс и Джоузи, а тя каза, че в онази нощ Алекс е бил в къщата.

— Но нали спомена, че изглеждала разтревожена?

— Да. Все още е напрегната и уплашена. Или знае, или подозира нещо. За Алекс... не зная. Все още не мога да си представя как убива някого с нож, но аз почти не съм разговаряла с него.

Касиди се намръщи:

— Каза, че според Ан, Питър е умрял заради начина, по който семейството ръководи бизнеса си.

— Точно това ме безпокои — призна Лора. — Възможно е да го е казала напосоки, струва ми се, че тя често говори, без да мисли, но изглеждаше напълно убедена. Сподели също, че Питър имал планове и че Дениъл не бил единственият в това семейство, който умее да печели пари.

— Какво означава това?

— Не зная. Но Ан е била с Питър в хотелската стая в нощта на смъртта му и твърди, че това било втората им интимна среща. Щом е спал с нея, може би й е казал нещо. Имам предвид... че се е замесил в някаква нечиста сделка и е загазил. Може би е останал в мотела, след като тя си е тръгнала, защото е имал уговорка за друга среща. Навярно човекът, когото е очаквал, го е убил.

— Това не те ли навежда на мисълта, че тук има нещо странно? — попита Касиди. — Нима е възможно човек от фамилия Килбърн така отчаяно да се нуждае от пари, че да се замеси в подобна сделка?

Лора помисли малко.

— Ако разбирам правилно, Питър е бил лишен от право на решаващ глас в бизнеса. Изпълнявал е само незначителни поръчки на Амелия. Мисля, че авторите на твоята светска хроника са прави. Когато Амелия се спомине, Дениъл ще поеме цялото управление. Питър не е разполагал с много време. Навярно е изпитвал нужда да

докаже на семейството, че е способен да сключи голяма сделка. А за да успее, може би е трябвало да премине границата на почтеността.

— Как би могла да провериш дали е така?

Лора сви рамене.

— По същия начин, по който успях да разбера малкото, което вече зная. Като се движа сред тях, задавам въпроси и запаметявам всичко, което чуя.

Касиди я изгледа изпитателно.

— Вече имаш... различно отношение. Осъзнаваш ли това?

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

Без да откъсне поглед от приятелката си, Касиди бавно обясни:

— Преди първото си посещение в къщата на семейство Килбърн ти изпитваше... неудобство. Не искаше да ходиш там, защото те скърбяха, или по-скоро ти предполагаше, че скърбят за Питър и защото беше заподозряна в убийството му. Чувстваше се неловко заради това и желаше да разбереш дали огледалото има нещо общо с убийството. После започна да се безпокоиш, защото ти се струваше, че се превръщаш в пионка в някаква тайна борба за надмощие между Амелия и Дениъл.

— Така е. И какво от това?

— Разсъждаваш различно. Започваш да ставаш част от това семейство, да се интересуваш от характерите им и от личния им живот. Сега най-важното за теб е друго. Вече не се чувстваш като заподозряна. Почти избягваш темата за огледалото. Искам да кажа, въпреки че си попитала Дениъл, не си споделила с него, че си усетила лъжата му. Просто си го оставила да отрича всичко. Освен това, Лора, нима не осъзнаваш, че си избрала на чия страна да застанеш в борбата за власт, която дори не разбираш?

Лора помълча няколко мига, а след това погледна Касиди и ѝ се усмихна.

— Знаеш ли, постоянно си повтарям, че може би Амелия е права. Дениъл е опасен. Не зная нищо за него, а не мога да се отърся от чувството, че тайните му... имат нещо общо с мен. Понякога ми се иска да избягам от него, а в други моменти съм готова...

— Да се втурнеш към него.

Лора неволно се засмя и каза:

— Точно така. Не зная какво става с мен. Кас, ти ме познаваш. Толкова съм предпазлива с мъжете, че от години ми се смееш за това. А този мъж, когото познавам едва от седмица, някак успя да влезе под кожата ми. Най-странното е, че това стана почти против волята му. Не се преструва на равнодушен, а е истински загадъчен. Лицето му е почти като на сфинкс. Не престава да ме лъже. Отначало вярваше, че съм била любовница на брат му и вероятно аз съм го убила. Докосна само ръката ми. Възможно ли е това да накара жената да се чувства изцяло завладяна от един мъж?

— Възможно? Може би не, Лора. Но очевидно с теб се е случило точно това. Какво значение има дали според мен е възможно?

Лора внезапно осъзна истината. Отпусна се на облегалката на креслото с въздишка и за миг затвори очи. След това отново погледна приятелката си.

— Амелия ме помоли да прекарам уикенда в дома ѝ. В момента мисля дали да приема.

Касиди каза тревожно:

— Зная, че снощи си останала там и не се е случило нищо ужасно, но, Лора, нима смяташ, че е добра идея да им гостуваш отново? Каза, че атмосферата била потискаща и че самата къща те плаши. Това никак не ми харесва. Все още не знаеш със сигурност дали убиецът не е някой от семейството. Всъщност дори се съмняваш, че преди години самата Амелия е извършила убийство. Дениъл е споделил с теб, че я подозира в убийството на дядо си и си убедена, че този път не те е излъгал.

— Не ме излъга, но... подозрението не е доказателство — каза Лора, съзнателно повтаряйки думите на Дениъл.

— Права си. Може би старицата няма никаква вина за смъртта на съпруга си; щом оттогава са изминали четиридесет години и репутацията ѝ е безупречна, може би трябва да проявим снизходителност към нея, като оставим място за съмнение. А може би, въпреки че вероятността е малка, убиецът не е сред роднините на Питър. Но остава противоборството между Дениъл и Амелия... а за да спечели една игра, човек трябва да жертва някои от пионките си.

— Зная, зная — промърмори Лора.

— Нима? Струва ми се, че ти си беззащитна пред Дениъл. Освен това не умееш да прикриваш чувствата си. Какво ще стане, ако той

разбере, че те е завладял? Мислиш ли, че идеята да спиш на няколко метра от неговата стая е добра?

Лора понечи да обясни на Касиди, че спалнята на Дениъл се намира далеч от стаята за гости, в друго крило на сградата. Джоузи я бе развела из целия втори етаж на голямата къща още при второто ѝ посещение там и тя знаеше къде спи всеки от обитателите ѝ. Но реши, че няма смисъл да се впуска в подробности и да избягва важния въпрос, затова отвърна:

— Вероятно не.

Касиди спокойно попита:

— Тогава защо се двоумиш дали да не приемеш поканата?

— Ще помислиш, че съм полудяла.

— Нека това не те притеснява. Вече го мисля.

Лора въздъхна:

— Добре. Двоумя се дали да прекарам уикенда в къщата, защото имам странното чувство, че трябва да бъда там.

Касиди я изгледа с недоумение.

— Странно чувство. Лора, и това ли е едно от необичайните неща, които не можеш да обясниш — като депресията, в която изпадаш около Коледа, или ужаса, който чувстваш при мисълта за подстригване?

Последното от тези „необичайни неща“ беше започнало, когато Лора бе на около пет години. Голямото ѝ семейство имаше финансови проблеми и майка ѝ бе решила да спести няколко долара, като подстригва сама осемте си деца. Веднъж в месеца ги строяваше в редица и едно по едно сядаха на стола в кухнята. Закрепваше на врата на всяко дете кърпа и доста умело подстригваше косите им.

Но около петата или шестата си година Лора започна да се съпротивлява. Дори сега смътно си спомняше, че бе изпитвала ужасна мъка, която не би могла да опише дори ако в речника на едно отчаяно дете съществуваха думи, обясняващи необяснимото. Схватките ставаха все по-жестоки и Лора крещеше ужасно всеки път, когато дойдеше нейният ред, докато накрая майка ѝ ѝ позволи да ходи с дълги коси.

Почти несъзнателно Лора промълви:

— Веднъж, когато бях на шестнадесет години, се подстригах в знак на протест. Мъката беше непоносима. Чувствах се така, сякаш бях предала някого. Но не знаех кого... или защо...

— Казвала си ми за това — напомни ѝ Касиди и я накара отново да се замисли за настоящето. — Е, това странно чувство, че трябва да прекараш уикенда в дома на семейство Килбърн, нещо подобно ли е?

— И да... и не. Не зная, Кас, Всеки път, когато прекрача прага на тази къща, ми се струва трудно да направя разлика. Просто... просто чувствам, че през този уикенд трябва да бъда там.

— Значи утре ще заминеш с багаж за два дни?

Лора се поколеба и кимна:

— Мисля, че да.

Касиди се наведе напред, остави чашата си на масата и взе огледалото, в което Лора бе приковала поглед, когато тя влезе.

— Ще го вземеш ли със себе си?

— Да.

Касиди изрече това, което отдавна се въртеше в съзнанието на Лора:

— Знаеш ли? Имам чувството, че сега си почти сигурна, че то няма нищо общо с убийството. Така е, нали, Лора? Но... това огледало стои между теб и Дениъл.

— Той излъга. Знае нещо за него.

Касиди внимателно го остави, облегна се и смръщи вежди.

— Мисля, че преди малко сгрехих, като казах, че избягваш темата за огледалото. Сега то е дори по-важно за теб, отколкото в началото. Защо? Заради лъжата на Дениъл?

Лора направи усилие да се усмихне.

— Престани да ми задаваш въпроси, на които не мога да отговоря, Кас.

— Знаеш ли, че е трудно човек да ти бъде приятел?

— Поздравявам те, че толкова отдавна ме търпиш — мрачно каза Лора.

— Благодаря. — Касиди се усмихна печално. — Слушай, нали ще ми се обаждаш вечер, за да ме успокоиш, че не си започнала да ходиш насън... по коридора до стаята на Дениъл?

— Идеята ми се струва добра — отвърна Лора.

— Не е ли малко късно за разходки? — попита Алекс, когато влезе в заслона.

— Късно ли?

— Часът е почти единадесет.

Също като нея, той беше свалил официалните дрехи от вечерята и бе облякъл джинси и памучен пуловер. Джоузи неволно се запита дали е дошъл да я търси, или това бе поредната му тайна нощна разходка.

— Ако Амелия ме търси... — започна тя.

— Не съм куриер на Амелия — каза той малко рязко.

Раздразнението му не бе по-силно от нейното. Джоузи се намръщи и отвърна със същия ироничен тон:

— Извинявай.

Алекс въздъхна и пъхна ръце в предните джобове на джинсите си.

— Не, ти извинявай. Не исках да се натрапвам. Слушай, видях те през прозореца, когато премина по верандата, и си помислих... — Той сви рамене. — Помислих си, че тази игра на любезност, която играем от седмица, ми омръзна. Дойдох, за да се опитам... да сменя плочата.

— И как смяташ да го направиш?

Джоузи се почувства в малко неизгодно положение, защото бе седнала на шезлонга, а той беше прав и хвърляше сянка над нея, но тя не направи опит да стане.

— Би ли имало полза, ако се извиня?

Джоузи стъпи на пода, но не се изправи. С известно усилие успя да запази изражението си непроменено:

— Бих казала, че това зависи от много неща. Наистина ли съжеляваш?

Той отвори уста, сякаш бързаше да потвърди, но явно се разколеба. Най-сетне поклати глава:

— Не, по дяволите, навярно не. Все още не искам в леглото ми да бъдем трима.

— А аз все още не мога да променя чувствата си — уверено отвърна тя. — Не... не зная защо не мога да го направя, Алекс.

— Може би защото си го обичала — каза той със същата увереност.

Джоузи леко кимна, въпреки че преди няколко дни се бе сблъскала с друга истина. Не можеше да престане да мисли за покойния си съпруг не защото го бе обичала, а защото пазеше спомена

дълбоко в сърцето си и ако се отърсеше от него, нищо не би могло да я защити от ново страдание.

— Джоузи?

Тя вдигна поглед към красивото му лице и онези хитри, проницателни зелени очи и внезапната болка, която изпита, я накара да осъзнае, че може би няма избор. Въпреки волята ѝ, защитната обвивка на спомена се пропукваше. Защото неочаквано се бе появило чувство, което бе по-силно.

— Джоузи... — Алекс пристъпи към шезлонга, опря коляно на пода и хвана двете ѝ ръце. — Държах се като идиот, нали? Бях твърде настойчив, а не биваше. Няма да повтора тази грешка.

Тя освободи едната си ръка, докосна лицето му и го изгледа почти любопитно. Запита се кога се бе случило това, за което говореше.

— Ти каза, че имаш право.

— Не бях прав, Джоузи. Нека продължим, както преди. За мен би било достатъчно.

— Нима?

Тя почувства, че мускулите на лицето му трепнаха. Но изражението на Алекс остана спокойно.

— Да.

Джоузи проследи с пръст извивката на долната му устна.

— Но ти каза, че искаш следващия път, когато дойда при теб, да бъда сама.

— Както навярно си забелязала, не ти дойде при мен, а аз при теб. — Алекс тихо се засмя, отмести ръката ѝ от лицето си и долепи устни до дланта ѝ. — Гордостта ми се изпари и реших да отменя ултиматума. А са изминали само няколко дни. Би трябвало да се чувстваш горда, скъпа. Не е лесно да поставиш един Килбърн на колене.

— Не съм искала това — каза Джоузи.

Шезлонгът бе тесен, а нощта студена, но за страстта им нямаше пречки. Дори ако някой от двамата осъзнаваше, че е възможно да не са единствените нощни посетители в лабиринта, и това не би ги спряло.

Минути по-късно дрехите и обувките им лежаха, разпилени по пода, а възглавниците бяха разпръснати из заслона. Привличането между тях бе така неудържимо, че нямаше нито време, нито търпение

за излишни словоизлияния. Джоузи лежеше, отпусната върху шезлонга, бедрата ѝ притискаха тялото на Алекс, пръстите ѝ бяха сграбчили раменете му и тя чувстваше почти грубото му проникване.

Сякаш бяха прекарвали разделени месеци, а не дни, и желанието, което напираше в тях, бе толкова силно, че не бяха в състояние да го овладеят. Единственото, което имаше значение за тях, бе неутолимият им копнеж един за друг.

Джоузи едва успя да си поеме дъх и да промълви:

— Дори не спуснахме пердетата.

Алекс се повдигна на лакти, погледна я и каза с лека усмивка:

— Нима това те притеснява?

В отговор тя повдигна глава и го целуна.

— Но мисля, че все пак трябва да се облечем — каза тя. — Става студено.

— Хм, бих предложил да остъклим тази постройка и да инсталираме някакво отопление, преди да настъпи зимата.

— Тогава няма да прилича на градински заслон.

— Може би си права, но ще бъде по-уютно в студените октомврийски нощи.

Алекс нежно я целуна и протегна ръка да вдигне дрехите им.

Джоузи го погледна и проговори едва когато двамата се облякоха и се отпавиха обратно към къщата:

— Благодаря ти, Алекс.

Той я изгледа изненадано и попита:

— За какво?

— Че не ме накара...

Алекс докосна с пръст устните ѝ:

— Ще престанеш да мислиш за него, когато си готова. Сега разбирам това.

Джоузи изпита желание да каже още нещо, за да му вдъхне надежда, но той не бе молил за това. Само кимна и продължиха заедно през лабиринта. Едва когато изминаха половината път, тя докосна ръката му:

— Алекс, ще ми отговориш ли честно на един въпрос?

— Стига да мога.

— Вие с Дениъл... кроите ли нещо?

Той отново я изгледа с недоумение.

— Дали кроим нещо? Странно се изразяваш. Сякаш сме две момчета, решили да пушат скришом зад плевнята.

Джоузи го погледна право в очите:

— Това не е отговор.

В първия миг той извърна глава. Изминаха мълчаливо няколко крачки, докато най-сетне отвърна:

— Питър е оставил след себе си голяма бъркотия, скъпа. Опитваме се да замажем положението.

— Каква бъркотия?

Алекс поклати глава:

— Мисля, че в случая е по-добре да не знаеш. Ти ми имаш доверие, нали?

— Да. Но...

— Никакво „но“. — Той притисна пръстите й. — Оказа се, че скъпият ми покоен братовчед е бил по-долно копеле, отколкото смятах, и ако не възстановим щетите... е, семейството ще пострада.

— Но ти няма да ми кажеш за какво е всичко това?

— Не мога, Джоузи. Не и сега.

Излязоха от лабиринта и поеха по пътеката към къщата. Беше достатъчно светло, но когато Джоузи погледна Алекс, изражението му бе мрачно и неразгадаемо.

Тя бавно му напомни:

— Преди няколко дни ти ми каза, че Амелия е намислила нещо. Както и Дениъл. Каза го така, сякаш говореше за война помежду им. Дори сподели, че се чудиш колко от нас ще оцелеят след нея.

— Нима съм казал всичко това? — Алекс поклати глава. — Ужасно недискретно от моя страна.

Джоузи не му позволи да я разсее с шеговития си небрежен тон.

— Дениъл и Амелия винаги са... имали разногласия, но откакто умря Питър, стана по-лошо. Много по-лошо. Почти изглежда, че се мразят. Така ли е?

— Не зная, скъпа.

— Знаеш ли... знаеш ли кой уби Питър?

— Не.

Джоузи искаше да го попита дали е излизал в онази нощ, след като тя се прибра в стаята си, но не се реши. Вместо това каза:

Всичко е... свързано, нали? Борбата между Амелия и Дениъл, убийството на Питър... и бъркотията, която е оставил след себе си. Съществува някаква връзка.

— Остави това, Джоузи. По-добре е да стоиш настрана.

В тона му прозвуча предупредителна нотка, но тя не се съдържа и каза:

— Защо ли имам чувството, че рано или късно ще трябва да застана на нечия страна?

Той отвърна:

— Надявам се да не се наложи.

Тя реши да се откаже от темата, защото не желаше да бъде твърде настойчива, след като Алекс бе проявил такова търпение и й бе дал времето, от което се нуждаеше. Когато влязоха в тихата къща и се изкачиха по стълбите, Джоузи кимна в отговор на въпросителния му поглед и влезе заедно с него в спалнята му.

Лора взе решение да остане у семейство Килбърн за уикенда и в петък сутринта пристигна с пълна чанта. Подреди багажа си в същия апартамент, в който бе нощувала в сряда. Когато слезе долу, откри, че Амелия е готова да позира за нова скица.

Но Лора имаше друга идея.

— Амелия, знай, че днес имате доста задължения; чух как Джоузи ви каза, че са пристигнали много писма. Освен това трябва да направя няколко проби е боите си. Донесла съм всичко. Мисля, че е по-добре да се уединя на някое спокойно място... може и в салона, защото там има предостатъчно светлина... и да поработя сама.

Амелия се поколеба и кимна:

— Идеята е чудесна, детето ми. Наистина трябва да отговоря на куп писма и телефонни обаждания. Освен това се налага следобед да отида в града, за да уредя някои делови въпроси. Ако наистина нямате нищо против днес да работите сама...

— Разбира се, че нямам, Амелия.

Възрастната дама отново кимна:

— Тогава ще ви оставя.

Лора донесе боите и статива от колата си и се разположи в салона, а Амелия и Джоузи се заловиха за работа в библиотеката.

Къщата бе съвсем тиха и както често се случваше, Лора не видя никого, освен тях двете. Нямаше представа къде са останалите.

Беше неспокойна и напрегната. Сутринта минаваше бавно и постепенно я обземаше някакво необяснимо предчувствие.

Лора бе застанала така, че да може да вижда градината навън. Беше решила да се поупражнява, като нарисува тази част от нея, в която е извитият мост. Опита се да не мисли за картината и лесно го постигна, защото в съзнанието ѝ се въртяха безброй въпроси. Едва когато Джоузи дойде да я повика за обяд, тя осъзна, че не рисуваше моста, а нещо съвсем друго.

— Хей, това е прекрасно! — каза Джоузи с възхищение.

— Благодаря.

Лора натопи четката си в съд с терпентин, погледна платното и озадачено смръщи вежди. Няколкото цветни петна изобразяваха цветя и дървета край брега на езеро, зад които се издигаха планини. Мястото беше красиво... Но Лора нямаше представа къде се намира или защо го е нарисувала.

Джоузи, изглежда, не забеляза нищо необичайно.

— Готова ли си за обяд?

— Само да почистя тази четка...

Мадлин и Кери слязоха в трапезарията, но нямаше и следа от Ан. Никой не спомена къде са Дениъл и Алекс, но Лора не можа да събере кураж да попита.

По-късно, в часовете, когато обикновено си почиваше, Амелия замина за града с Мадлин, която имаше час при своя лекар. Лора бе леко учудена, когато забеляза, че шофьорът на семейството е слаб, строен джентълмен с посивели коси, който изглеждаше на повече от шестдесет.

Когато големият „Линкълн“ се отдалечи от къщата, Кери започна да се упражнява на рояла, а Джоузи излезе да се поразходи в градината сама, след като Лора отказа да я придружи.

Тя отново се зае с картината си, но колкото повече се взираше в нея, толкова по-неспокойна се чувстваше. Струваше ѝ се незавършена, нещо в нея липсваше. Това я изпълни с тревога. Започна да крачи нервно из салона като животно в клетка и внезапно реши да прекъсне заниманието си. Трябваше да се съсредоточи върху нещо друго за известно време.

Спомни си съвета на Амелия да разгледа къщата, за да може по-добре да разбере нейния характер, замисли се къде би могла да отиде, без да наруши нечие спокойствие, и се досети, че все още не бе видяла сутерена и тавана. Навярно и двете помещения бяха празни след проведения търг и Лора се съмняваше, че ще открие в тях нещо интересно, но почти несъзнателно се отправи към стълбището.

Докато се изкачваше към втория етаж, тя неволно се запита защо без колебание избра именно тавана, а не сутерена, и реши, че може би мрачната атмосфера в къщата я бе подтикнала да избегне още по-мрачното подземие.

Стълбището към тавана се намираше недалеч от нейния апартамент. Беше тясно и доста тъмно, но в горната част имаше електрически ключ и когато го натисна, няколко матови крушки осветиха широкото помещение с недоизгладени дъски на пода и наклонени стени. Нямаше прозорци и въпреки че крушките осигуряваха достатъчно светлина, сред наредените един върху друг сандъци, кутии, стари мебели и вързопи с дребни вещи имаше тъмни пролуки.

Лора тъкмо се канеше да започне да разглежда, когато долови слаб отблясък, идващ от най-отдалечения ъгъл. Мина покрай две огромни ракли и няколко шкафа, които случайно бяха останали непродадени, и вниманието ѝ бе привлечено от нещо, което висеше на отсрещната стена. Беше покрито със старо одеяло, но единият край бе увиснал и под него се виждаше сложна дърворезба и нещо лъскаво.

Огледало.

Долната част на рамката бе на едно ниво с бедрата ѝ. Огледалото бе огромно и тя протегна ръце високо над главата си, за да свали одеялото, чийто ръб бе притиснат между рамката и стената. Бавно го издърпа, като внимаваше да не събори огледалото. Най-сетне горният край на одеялото се свлече, Лора го отмести встрани и направи крачка назад, за да разгледа това, което беше под него.

Не знаеше защо не бе изложено на търга. Навярно е семейна реликва или просто напоследък не се търсеха толкова големи огледала. Но беше красиво. Имаше масивна дъбова рамка с изкусна дърворезба, а огледалната повърхност бе съвършено гладка.

Но както винаги, Лора не обърна особено внимание на тези неща. Втренчи поглед в самото огледало, отвъд собственото си

отражение. Таванът бе мрачен и пълен с предмети със странна форма, които хвърляха плътни сенки и придаваха на помещението тайнственост.

Също като в сън, отраженията затрептяха и се преобразиха. Сенките сякаш се разпръснаха. Тя долови леко движение и сърцето ѝ започна да бие неудържимо. Би се заклела, че видя отражение на стая, в която горяха свещи, а след това на преддверие, всекидневна и друга спалня. Един мъж премина през тези стаи и се приближи към нея. Неговото лице се преобрази няколко пъти, също както стаите, през които вървеше. Отначало бе тъмнокос, след това рус и отново тъмнокос. Чертите му бяха различни, както и облеклото.

След това отраженията отново затрептяха и тя втренчи поглед в Дениъл, който излезе от сенките и се спря зад нея. Погледите им се срещнаха и Лора изпита увереност, по-силна от всичко, което бе чувствала в живота си. Тя я завладя изцяло със силата на приливна вълна.

„Това си ти. Ти си този, когото съм търсила през целия си живот.“

Стоеше неподвижна, затаила дъх. Гледаше го, усещаше присъствието му зад себе си. Ръцете му докоснаха пръстите ѝ, а след това плъзна длани нагоре към раменете ѝ и ги задържа там. Пръстите му се придвижиха по яката на копринената ѝ блуза и я разтвориха. Той докосна с устни шията ѝ и тя издаде тиха въздишка, породена от неудържим копнеж, наведе глава назад и през тялото ѝ премина тръпка на очакване. Другата му ръка нежно обхвана ключицата ѝ, леко притисна шията ѝ и наклони главата ѝ още назад. Тя почувства как кръвта ѝ започна да пулсира при допира на пръстите му.

Лора неволно затвори очи и почти забрави за отраженията в огледалото. Беше напълно завладяна от насладата, която докосването му доставяше на тялото ѝ. Дениъл разкопча блузата ѝ, плъзна я по раменете ѝ и я остави да се свлече надолу. Тя безпомощно отпусна глава на рамото му, когато ръцете му обхванаха гърдите ѝ. Отново издаде въздишка на неописуем копнеж. Ръцете ѝ се придвижиха назад и докоснаха с треперещи пръсти силното му тяло.

— Лора... — задъхано промълви той. Рязко я обърна с лице към себе си и жадно впи устни в нейните.

Краката ѝ се подкосиха. Тя почувства, че се слива с него. Сякаш цялото ѝ тяло изгаряше. Ласката на устните му бе покоряваща.

Въздействието ѝ бе така неизбежно, както връзката между фазите на луната и приливите. Обзета от непреодолимо желание, тя посегна към копчетата на ризата му. Почувства как той освободи колана на панталоните ѝ и те се свлякоха по краката ѝ. Инстинктивно ги събу и свали мокасините си.

Най-сетне успя да разкопчае ризата му и я плъзна назад по раменете му. Почувства с върховете на пръстите си косъмчетата по мускулестите му гърди. Леко го погали. Чувствената му въздишка и неустоимият поглед докоснаха като ласка нервните ѝ окончания.

Сега изражението му не бе загадъчно. Очите му горяха, строгите му черти издаваха напрежение, породено от силно желание, а ръцете, които обхванаха с длани лицето ѝ, трепереха.

— За бога, Лора...

Устните им отново жадно се докоснаха. Лора несъзнателно разкопча панталоните му и ги плъзна надолу по стегнатия му ханш. Той свали сутиена ѝ, притегли я към себе си и гърдите ѝ се притиснаха към мускулестото му тяло. Тя долови възбудата му и простена, когато тялото ѝ трепна в отговор.

Не съзнавайки как се бе придвижила, няколко мига по-късно тя лежеше по гръб, съвсем гола, върху одеялото, което бе смъкнала от стената, и едрите му ръце милваха гърдите ѝ, леко ги притискаха, а пръстите му докосваха зърната им като огън. Той плъзна коляно по вътрешната страна на бедрата ѝ и устните им пламенно се сляха.

Преди този ден Лора мислеше, че вече е познала насладата от секса, но сега осъзна, че всичко, което е изживявала по-рано, е само естествена реакция на женското ѝ тяло. Беше изпитвала наслада от близостта на привлекателен мъж, от целувките и ласките му.

Но това, което чувстваше, когато Дениъл я докосваше, бе нещо много по-силно от физическа реакция. Всяка клетка от нейното тяло се стремеше към него, търсейки нещо, което само той би могъл да ѝ даде. Сякаш знаеше, че е създадена, за да се слее с него в съвършена хармония, защото те бяха двете половини на едно цяло.

— Дениъл... — Устните му докосваха гърдите ѝ и Лора не знаеше колко дълго би устояла на това изгарящо блаженство. Зарови пръсти в гъстите му коси, притисна главата му към гърдите си и простена: — Дениъл, моля те...

Той плъзна устни нагоре по гърдата и шията ѝ, докато достигна до устните ѝ. Разтвори бедрата ѝ, плъзна се между тях и плавно проникна в нея. За миг останаха почти вцепенени от блаженството, с което ги изпълни тази близост. След това Дениъл започна да се движи ритмично, все по-бързо и Лора едва не изкрещя, защото насладата внезапно завладя цялото ѝ тяло. Никога не се бе чувствала така. Замаяна и тръпнеща, тя го притисна с цялата сила, която ѝ бе останала. Той простена и потрепери, когато настъпи мигът на неговата върховна наслада.

Въздухът в таванското помещение бе сух и задушлив и сякаш ги притискаше с тежестта си. Или поне така Лора си обясняваше своето нежелание да помръдне. Подът бе твърд, а тънкото одеяло почти не защитаваше телата им от допира на грапавите дъски. Тя облегна глава на стегнатото му рамо, погледна разхвърляните им дрехи и почти се изчерви, когато видя бикините си, преплетени с неговите слипове.

„Господи, какво се случи с мен?“

Това, което бе видяла в огледалото, сега ѝ се стори като сън. Нереално. Разбира се, че бе нереално. Но нищо не би могло да разколебае увереността, която чувстваше с цялото си същество. В многобройните огледала, в които се бе взирала през живота си, тя бе търсила именно него, убедена, че един ден ще го зърне.

Това бе необяснимо, както толкова много други неща в живота ѝ, и Лора не смееше да мисли за него точно сега, защото почти се страхуваше от отговорите, до които би могла да стигне.

Внезапно си спомни, че не бяха сами в къщата и че Джоузи можеше всеки момент да се върне от своята разходка или Амелия и Мадлин — от града, и направи усилие да се раздвижи, да се отдели от топлината на неговото тяло и неописуемата наслада, с която я изпълваше прегръдката му. Но в мига, когато напрегна мускули, ръцете му я претеглиха надолу.

— Почакай — промълви той.

Тя почувства как едната му ръка се плъзна по раменете ѝ и дългите му пръсти нежно притиснаха плътта ѝ. Запита се защо този лек допир я накара да изпита опияняваща наслада.

Почти прошепна:

— Никой не идва тук, горе.

— Но ти дойде.

— Тръгнах след теб.

— Дори не знаех, че си в къщата.

— Прибрах се точно когато майка ми и Амелия тръгнаха за града. — Замълча за миг и продължи: — Качих се на втория етаж, чух стъпките ти по стълбата към тавана и те последвах.

Лора не искаше да прекъсва този приятен разказ. Бе сигурна, че ще бъде кратък, но не може да съдържа любопитството си. Повдигна глава от рамото му и попита:

— Страхуваше се, че ще открия нещо тук?

Строгите му черти отново станаха неразгадаеми, светлите му очи добиха обичайния си загадъчен израз и той каза равнодушно:

— Нима вярваш, че ако исках да скрия нещо от теб, бих го оставил тук?

Лора не знаеше как да отговори, но това, че Дениъл отвърна на въпроса ѝ с въпрос, я смути.

— Не зная — каза тя най-сетне. — Защо ме проследи?

Той отвърна без колебание:

— Защото знаех, че това ще се случи.

— Откъде тази увереност?

„Взирайки се в огледалото, винаги съм очаквала да видя твоето лице. През всичките тези години съм търсила само теб. Знаеше ли това?“

Дениъл вдигна ръка и докосна страните ѝ. Проследи с пръст веждата, овала на лицето ѝ и долната ѝ устна.

— Исках да се случи — сподели той.

— А Дениъл Килбърн винаги получава това, което иска?

Устните му леко трепнаха.

— Недей. Не говори така, сякаш съм го направил, за да докажа превъзходството си. Толкова пъти в живота си съм се опитвал да постигна това. Но не и сега. Ти също го искаше, Лора. И двамата го желяехме.

Не би могла да отрече и дори не се опита. Когато ръката му се плъзна към тила ѝ и нежно я докосна, тя изпита нов копнеж. Устните им нежно се докоснаха, след това отново се сляха и Лора престана да мисли защо я бе проследил. Отдаде се изцяло на чувствата си.

Бавно закопча блузата, опитвайки се да възвърне самообладанието си, макар да знаеше, че той се облича на няколко

крачки от нея. Беше смътно изненадана и леко смутена от това, че близостта му все още ѝ въздействаше така силно. Бяха се любили страстно два часа, а жаждата ѝ за неговите ласки бе все така неутолима.

— Е, какво следва сега? — попита Лора с изненадващо спокоен тон.

Той се приближи към нея, напълно облечен, но с увиснали краища на ризата, опря длани на лицето ѝ и я накара да го погледне право в очите. Усмихна ѝ се леко, но тонът му бе равнодушен:

— Искам да продължим, Лора. Искам много повече от един следобед. Ела при мен тази нощ.

Тя се опита да помисли. Не желаше усещането, че той е този, когото винаги е търсила, да я накара да вземе погрешно решение.

— А Амелия? — промълви тя.

— Какво общо има тя? Това е само между теб и мен.

„Не е така. Ти знаеш.“

Той прокара палци по скулите ѝ. Лора изпита желание да го помоли да спре, защото ласките му отвличаха вниманието ѝ и не можеше да разсъждава трезво.

— Лора?

Най-сетне поклати глава, надявайки се Дениъл да приеме това за отговор. Но той присви очи и тя разбра, че няма да бъде толкова лесно. Бе принудена да признае истината:

— Не се преструвам и не играя никаква игра. Просто... не бих се чувствала спокойна, ако се съглася да прекарам нощта с теб в тази къща.

— Заради Амелия ли?

— Заради нея... и останалите. Това е домът на твоето семейство.

Тя сви рамене. Не би могла да обясни по-ясно какви са чувствата ѝ.

Дениъл я погледна за миг и бавно кимна.

— Добре. Уважавам решението ти и няма повече да настоявам... засега. Но и двамата знаем, че не бихме могли да отречем това, което съществува между нас, нали, Лора? И двамата знаем, че то едва започва.

— Да — отвърна тя и се запита дали Дениъл разбра, че това обещание я накара да почувства искрена радост, но и известна уплаха.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Амелия не очакваше, че ще се прибереш следобед, нали? — попита Лора, докато слизаха по главното стълбище. От музикалния салон се носеше тиха и успокояваща мелодия, която тя смътно си спомни, но не можа да назове. Хрумна ѝ, че Кери наистина прекарва твърде много време пред рояла.

Когато стигнаха до първия етаж, Дениъл се спря, погледна назад към Лора и каза:

— Вероятно не. Една от срещите ми беше отложена; иначе сигурно щях да се върна късно. Защо?

Погледът му бе неразгадаем.

— Просто се чудех.

Лора се опита да изрече отговора си е равнодушен тон, но сама осъзна, че не прозвуча убедително.

Навярно не успя да убеди Дениъл, но той не прояви повече любопитство. Погледна ръката ѝ и закачливо попита:

— Какво правеше, преди да се качиш на тавана? Рисуваше ли?

— Да. В големия салон.

— Портретът на Амелия?

— Не. Реших да се поупражнявам, преди да започна портрета.

— Нали не би имала нищо против да ми покажеш картината?

Той вече вървеше по коридора към салона. Лора го погледна и отвърна малко сухо:

— Разбира се.

Дениъл се усмихна и попита с шеговит тон:

— Твърде много ли искам?

Лора не знаеше как да отговори.

— Не разбирам. Какво толкова си поискал? Да видиш картината ми? В нея няма нищо тайно. Оставила съм я в салона, където всеки би могъл да я разгледа. Джоузи вече я видя. Освен това ти си виждал някои от скиците ми.

— И това те смущава? — каза той с разбиране.

— Може би. — Лора сви рамене. — Свикнала съм творбите ми да бъдат разглеждани и преценявани; както е с всеки художник.

— Ако става въпрос за рекламните ти проекти, сигурно е така. Но когато се занимаваш с този вид работа, си много неуверена в себе си, нали, Лора?

— Вече го знаеш. — Когато за първи път бе дошла в къщата и бе споделила това, той стоеше точно зад нея. — Но ако постигна успех извън сферата на комерсиалното изкуство...

Дениъл се спря на прага на салона и я погледна:

— Ще се наложи да свикнеш с още повече критика.

— И навярно трябва да я приемам по-хладнокръвно. — Тя се усмихна. — Художествените критици не се славят с особена тактичност.

— Ако един глас в твоя полза би помогнал, имаш моя. Видях истински талант в онези скици. — Без да ѝ даде време за отговор, той я целуна леко, но с покоряваща нежност. Вдигна глава и ѝ се усмихна. — Мога ли да видя картината ти?

Лора кимна и се запита дали някога би могла да му откаже нещо. Този въпрос я изплаши, защото почти бе сигурна в отговора. Влязоха в салона, хванати за ръка, и се спряха, когато стигнаха до платното, върху което тя бе нарисувала непознатото за нея място. Дениъл разгледа мълчаливо и съсредоточено картината, но мислите му, както обикновено, бяха неразгадаеми. Лора понечи да сподели, че не знае защо е нарисувала точно този пейзаж, но той заговори преди нея.

— Красиво. Успяла си да пресъздадеш спокойствието и величието. Но си забравила къщата.

Тя го изгледа с недоумение:

— Каква къща?

Дениъл кимна и посочи със свободната си ръка към долната част на картината, близо до езерото.

— Тук. Къщата беше тук.

— Ти... познаваш мястото? Искам да кажа, нима то съществува?

— Как мислиш?

Той се усмихна едва забележимо и я погледна.

— Мислех, че е плод на моето въображение. — Лора втренчи поглед в картината и се намръщи.

— Може би си видяла снимка — каза Дениъл след миг. — В някое списание. Понякога подобни неща се запечатват в съзнанието ни. Има ли значение?

Тя не бе сигурна, но реши, че има:

— Това място... къде се намира то?

— В Шотландия.

Лора беше изненадана:

— Бил ли си там?

— Да. Както казах, нарисувала си го прекрасно. Едно от любимите ми места в целия свят. — Дениъл се обърна и нежно я притегли към себе си, освободи ръката ѝ и я притисна. — Истински талант, точно както предполагах.

Допирът на тялото му отклони вниманието ѝ от картината. Лора обгърна кръста му и го изгледа безпомощно.

— Дениъл, не бива...

Той бавно, но настойчиво придвижи устни по нейните. Тази ласка бързо разпали отново завладяващите чувства и желания, които бе изпитала на тавана. Копнежът ѝ за него бе непреодолим и тя не бе в състояние да мисли за нищо друго. Дори ако я бе притеглил надолу към покрития с плочки под на салона, до странната ѝ картина сред буйните зелени растения, не би се съпротивила.

Дениъл вдигна глава и я погледна с топлота и нескрит копнеж.

— Господи! — прошепна той като задъхана молитва.

Ръцете му се плъзнаха към ханша ѝ и я притиснаха силно.

Лора издаде слаба въздишка, но раздвижи глава, за да се отърси от неудържимото желание, което постепенно я завладяваше и което бе доловила и у него.

— Дениъл... не можем да го направим. Не тук. Не сега. Навярно Джоузи вече се е прибрала след разходката си и е някъде в къщата. Кери все още е в музикалния салон. Амелия и майка ти ще се върнат всеки момент. Не можем...

За миг той не каза нищо. Ръцете му все още я докосваха чувствено. Най-сетне промълви:

— Колко дискретни смяташ, че бихме могли да бъдем?

Лора се замисли колко редки щяха да бъдат моментите, в които Амелия щеше да я оставя сама, докато рисува портрета ѝ. Още по-рядко щяха да остават сами с Дениъл в къщата. Едва сега осъзна колко

трудно щеше да бъде да прекарват по няколко часа насаме, щом тя не желае да спи в леглото му. Преди да реши какво да отговори, Дениъл продължи с решителен тон:

— Някоя и друга нощ в твоето жилище? Откраднати минути на тавана? Среци в градината, когато времето е хубаво? Нима смяташ, че това ще е достатъчно? За когото и да е от нас?

Лора въздъхна дълбоко.

— Поправи ме, ако греша, но в случай че Амелия разбере за нас, не би одобрила. Нали?

— Защо?

— Тя ме предупреди да внимавам с теб, Дениъл. Два пъти. Струва ми се пределно ясно, че иска да стоя настрана от теб, каквато и да е причината. Не се преструвай, че не знаеш, че за нищо на света не би ме оставила сама в къщата, ако очакваше, че ще се прибереш рано.

— Предполагам, че е така.

— Тогава? Очевидно е, че няма да бъдем щастливи.

Той все още я гледаше съсредоточено, но за миг сякаш се замисли и тонът, с който заговори, издаде несигурност:

— Не зная. Може би ще го приеме. Възможно е целта на това предупреждение да е била... да отвлече вниманието ми, така да се каже. Да ни държи на разстояние колкото може по-дълго, за да увеличи напрежението ми. Може би си е мислила, че ако ти страниш от мен, това ще отклони мислите ми поне за известно време.

Лора почти изтръпна.

— Да отклони мислите ти от какво?

Дениъл се усмихна.

— От играта, която играем. Не ми казвай, че не си забелязала.

— Нима е само игра?

— Какво друго би могло да бъде?

— Борба за власт — каза Лора. — Истинска борба.

Дениъл леко отпусна ръце и плъзна длани нагоре към раменете ѝ, сякаш нещо го бе накарало да забрави за страстта си... или сам искаше да се отърси от нея. Лора отмести ръце от него, преплете пръстите си и го изгледа изпитателно. За миг изражението му ѝ се стори почти тревожно, а след това — съвсем равнодушно.

— Толкова ли е изненадващо? Залогът на семейството е твърде висок. От това зависи бъдещето на всеки, който живее тук.

— И ти смяташ, че Амелия ще изложи това бъдеще на риск?
Той сякаш се поколеба, а след това каза откровено:

— Преди единадесет години, когато станах пълнолетен, открих, че Амелия е докарала семейството почти до разорение. По документи всичко изглеждаше идеално, но в действителност средствата ни щяха да стигнат едва за няколко години, след което би се наложило да разпродадем собствеността си, за да можем да покрием дълговете и данъците. След смъртта на баща ми тя бе похарчила цяло състояние, а нямаше почти нищо налице. Няколко невероятно скъпи бижута, които държи заключени в сейфа си, сувенири от две околосветски пътешествия, собственост върху два расови коня, които никога не бяха побеждавали в надбягвания и нямаше изгледи да спечелят. Бе занемарила бизнеса или вземала погрешни решения. Беше инвестирала в глупави проекти и абсурдни изобретения и бе харчила пари, сякаш за нея не означават нищо. Нямах друг избор, освен да ѝ изтъкна фактите.

Лора бързо успя да си представи колко напрегната е била сцената на разкритията, защото вече знаеше колко горда е Амелия и каква натрапчива нужда изпитва да контролира хората и събитията край себе си. Тръпки я побиха при тази мисъл.

— Чух... тоест четох някъде, че Амелия ще ръководи семейния бизнес и спестяванията ви, докато е жива. Как би могъл да я накараш да ти отстъпи дори част от правата си?

— Завещанието на Дейвид е много сложно; установил е по-скоро нещо като вечен тръст, чието управление преминава в ръцете на различни членове на семейството, отколкото наследяване на управлението след смъртта му... извън неговия контрол. Пожелал е Амелия да ръководи нещата, докато е жива, а след нея — преките му наследници, на първо място синът му. Ръководството трябвало да бъде поето от баща ми, после от мен или Питър, а след това от моя син, ако имам такъв. И така Амелия получила контрол над всичко, с право да стои начело до края на живота си, но при условие че приживе никой от наследниците на Дейвид не успее да докаже, че нейните решения вредят на семейството. Това важи и за всеки, който ще поеме управлението впоследствие. Баща ми не се е интересувал от семейния бизнес и от начина, по който тя го ръководи. До около месец преди смъртта си, когато нещо, не зная какво, го накарало да се заеме с

преглед на финансовото ни състояние. Предполагам, че е открил или е бил на път да открие първите признаци на бедственото положение, в което изпаднахме десет години по-късно. Никога няма да разбере. Той беше застрелян. Доста странно съвпадение, не мислиш ли?

— Или просто трагична злополука — уверено отвърна Лора.

Дениъл кимна:

— Или злополука. Но както и да е, аз успях да събера предостатъчно доказателства за неспособността на Амелия да ръководи бизнеса и ѝ дадох избор. Или да заведа съдебно дело срещу нея, или сама да ми отстъпи контрола, като фиктивно остане на власт.

— Сигурно от самото начало си знаел, че ще бъде жестока борба — каза Лора. — Тя не би понесла публичното унижение да бъде обвинена в некадърност, но навярно изпитва не по-малък гняв от това, че ти притежаваш реалния контрол върху семейния бизнес и финанси.

— Което отново ни връща на въпроса за играта между мен и Амелия — довърши той. — Тя все още притежава законното право да взема решения, защото не съм го споделил публично, и от единадесет години изпробва докъде бих ѝ позволил да стигне. Повечето ѝ опити представляват незначителни интриги, малки битки за власт. Успях да отмени няколко неособено важни решения. Капризничи на заседанията на управителния съвет, нарочно действа зад гърба ми по някои дребни въпроси. И, разбира се, спазва железен ред в тази къща и налага своята воля, вкусове и предпочитания на цялото семейство.

— А другите ти роднини? Знаят ли как всъщност стоят нещата?

— Алекс знае. Джоузи навярно се досеща. А колкото до останалите — не. Мислят, че всъщност аз ръководя нещата, защото Амелия старее, но повече или по-малко съм зависим от нейните желания. Не знаят, че в действителност управлявам аз. Амелия много старателно поддържа тази илюзия — по-скоро навън, отколкото у дома. Мама и Кери не се интересуват, а Ан мисли само за собствените си проблеми, така че тук борбата между мен и Амелия не е много ожесточена.

— А Питър знаеше ли?

Дениъл каза с безразличие:

— Разбра, когато се опита да придума Амелия да му подари европейска спортна кола за двадесетия рожден ден.

— А после... опита ли се да я измоли от теб?

— Не. Не беше толкова наивен. Дадох му да разбере, че очаквам да се задоволи с охолния живот, който води.

Опитвайки се да осмисли всичко това, Лора бавно каза:

— Щом подозираш, че Амелия има нещо общо със смъртта на съпруга си и баща ти, не се ли страхуваш, че би ѝ хрумнало да отстрани и теб?

— Казах ти, не съм убеден, че тя е убила Дейвид — напомни ѝ Дениъл.

— Да. А аз не ти повярвах.

За нейна изненада, той ѝ се усмихна.

— Добре. Тогава нека просто кажем, че според мен предпазливостта не е излишна. Амелия отлично знае, че адвокатите пазят един голям плик, който ще бъде отворен — в случай че умра — от естествена или насилствена смърт. В завещанието на Дейвид не е споменато, че наследникът, открил доказателства срещу нея, може да ѝ отнеме контрола само докато е жив — и тя го знае.

Лора почувства хладна тръпка само при мисълта, че Дениъл би могъл да умре и силата на това чувство я разтърси. Опита се да го пропъди от съзнанието си и разсеяно попита:

— Какво би станало в такъв случай?

— Искаш да кажеш, кой би поел контрола, ако умра, без да оставя наследници? Тогава Ан ще бъде единственият жив пряк потомък. Управлението ще бъде предадено на женската линия. Ако Ан не желае да ръководи нещата, което е почти сигурно, деловите решения ще бъдат вземани от екип финансови съветници и от семейните адвокати. Това ще продължи, докато детето на Ан навърши пълнолетие и поеме управлението. Ако умре бездетна, тръстът се нарушава и автоматично всичко се наследява от Алекс.

— Като единствен жив наследник на фамилия Килбърн?

— Такава е била волята на Дейвид. — Дениъл сви рамене и добави: — Но да се върнем на въпроса, с който започнахме: какво би казала Амелия, ако разбере за нас. Помниш ли?

— Не сме се отклонили толкова — промълви Лора.

Той притисна с пръсти раменете ѝ, но не я притегли по-близо.

— Може би си права. Просто се опитах да обясня защо смятам, че съществува вероятност Амелия да е доволна. Наистина мисля, че е възможно.

— А ако не одобри? — Лора го погледна право в очите. — А останалите? Знаеш, че моето положение тук е неловко. Дори ако другите вярват, че не съм убила Питър, все пак аз бях заподозряна в това... и дори, че съм била негова любовница. Само няколко дни по-късно... се озовавам в твоето легло. Господи, това звучи ужасно дори за мен.

Дениъл я притегли към себе си:

— Няма значение как звучи. Какви са чувствата ти?

Тя затаи дъх и избегна съсредоточения му поглед.

— Дениъл, недей.

— Защо? Защото не можеш да разсъждаваш трезво? Защото съзнанието ти е замъглено? — Както на тавана, той сложи длани на страните ѝ и я накара да го погледне. — Желая те, Лора. Още от първия миг, в който те зърнах. И ми е все едно кой знае за нас.

Лора несъзнателно плъзна ръце към гърдите му. Долови непоколебимата му решителност и силата на неговото желание, която я завладя почти изцяло. Почти.

— Имам нужда само от малко време. — Въпреки усилията ѝ да прикрие своята неувереност, гласът ѝ прозвуча колебливо: — Моля те, Дениъл. Всичко стана така бързо...

Той я целуна с неочаквана нежност и когато отново вдигна глава, погледът му бе равнодушен... или бе успял да прикрие желанието си. Усмивката му издаде известна тъга:

— Мисля, че тези единадесет години на непрестанна борба с Амелия са си казали думата; станал съм твърде нетърпелив и неотстъпчив. Извинявай, Лора. Разбира се, че ти е нужно време да свикнеш, знаейки това. Мисля, че поне за известно време ще успеем да запазим дискретност.

Беше изненадана от решението му да отстъпи, но бе благодарна.

— Мисля... че малко би било достатъчно, за да разбие това семейство. Не желая аз да бъда причината.

Дениъл погали с палци бузите ѝ и свали ръце от лицето ѝ.

— Отношенията ни не са така обтегнати, както мислиш, но въпреки това идеята засега да запазим връзката си в тайна ми се струва добра. Виж, става късно, а трябва да се обадя на няколко души. Да те оставя ли да довършиш картината си?

Лора кимна и когато успя да отмести ръце от него, се почувства ограбена. Не каза нищо, докато Дениъл се обърна и тръгна към вратата.

— Дениъл?

Той се спря, извърна глава към нея и повдигна вежди.

— Каза, че може би Амелия ме е предупредила да внимавам с теб, за да... отвлече вниманието ти. Че иска да ни държи на разстояние един от друг колкото е възможно по-дълго, за да отклони мислите ти. Но как е разбрала? Искам да кажа, откъде е била толкова сигурна, че проявяваш интерес към мен?

„Щом аз самата дори не предполагах.“

Дениъл леко се усмихна.

— В тази къща нищо не може да се запази в тайна дълго време. Запомни това. Ще се видим на вечеря.

Тя остана загледана след него няколко минути и смръщи вежди при мисълта, че може би този следобед той бе направил съдбоносния ход в партията шах срещу Амелия. Дали това не беше причината да я проследи до тавана? Лора не се съмняваше, че я желае... но нямаше да бъде първият мъж, решил да съчетае едно приятно сексуално завоевание с постигането на друга своя цел. Въпреки че обяснението му за борбата за власт между него и Амелия звучеше правдоподобно, беше сигурна, че има и друго. Между тях ставаше нещо далеч по-опасно, за което Дениъл не желаше да ѝ се довери.

Лора все още се чувстваше като пионка.

Знаеше, че ако открие, че случилото се на тавана и в салона е било само средство, с което Дениъл е решил да си послужи, за да постигне бог знае какво в борбата срещу Амелия, това ще я съсипе. Подобно преживяване би могло да доведе една жена до отчаяние, особено ако чувствата ѝ към мъжа, от когото бе използвана, са силни...

Направи опит да пропъди тези опасения и се обърна към картината, отчаяно търсейки нещо, което да отклони мислите ѝ поне за известно време. Погледна към долната част, където според Дениъл бе мястото на забравената къща, и след миг инстинктивно посегна към боите и четката си. Когато се опита съзнателно да реши каква къща би подходдала на пейзажа, не стигна до никаква идея. Най-сетне въздъхна дълбоко и за миг затвори очи. След това натопи четката си в някаква боя и започна да рисува, без да мисли.

Постепенно върху платното се оформи сива къща. Каменна къща. Покривът беше покрит със слама, а от каменния комин се издигаха кълба дим. Лора си представи градината, която бе почти скрита зад нея, купчината дърва от едната страна, двете пътеки, едната от които стигаше до езерото, а другата се губеше сред дърветата и водеше до най-близките съседи, чиито домове бяха на километри разстояние. От този ъгъл не се виждаше плевнята, но тя бе там, зад голямата скала...

Леко замаяна, Лора поклати глава и прикова поглед в картината.

„Познавам това място. Била съм тук.“

Но как е възможно, щом то се намираще в Шотландия?

— Здравей, Лора! Хей... не исках да те стресна.

Тя погледна Джоузи и успя да ѝ се усмихне, когато пулсът ѝ се успокои.

„Май вече всичко ме плаши.“

— Понякога мислите ми са... така далеч. Сега ли се прибиращ от разходката? Предполагах, че отдавна си в къщата.

Джоузи се усмихна:

— Чувствах нужда да помисля за някои неща и поседях в заслона. Едва преди малко погледнах часовника си и разбрах колко дълго съм стояла там. Амелия върна ли се?

— Мисля, че не. Не съм я виждала.

— Добре, тогава имам време да се заема със задълженията си, за да види, че работя, когато пристигне. — Джоузи погледна картината на Лора и дори ако бе изненадана, че за толкова часове е успяла да нарисова само каменната къща, не го сподели. Каза само: — Къщата ми харесва. Изглежда стара, но стабилна.

— Реших... че в този ъгъл трябва да има нещо — едва успя да промълви Лора.

— Мисля, че си права. Сега изглежда свършено. — Джоузи добави с усмивка: — Бих казала, че си готова да започнеш портрета на Амелия.

— Не се чувствам готова — призна Лора.

Джоузи се засмя:

— Приеми един съвет, Лора. Когато работиш за Амелия, по-добре е да не мислиш твърде много. Ще бъдеш по-спокойна. И портретът ще се получи.

— Благодаря.

— Моля. А сега, ако ме извиниш, отивам в библиотеката, за да не бъда обвинена, че пренебрегвам задълженията си.

— Разбирам. — Лора не бе имала намерение да любопитства, но неволно заговори, преди тя да се отправи към вратата: — Джоузи, Дениъл пътувал ли е някога извън страната?

Джоузи се спря и на лицето ѝ се изписа изненада:

— Преди няколко години летя до Хонконг по работа. Мисля, че само там.

— Не е ли ходил в Шотландия?

Изненадата на Джоузи премина в явно любопитство:

— Доколкото зная, не. Поне откакто живея тук. Защо?

— Просто... той спомена нещо. Не е важно.

Очевидно последните думи не успяха да я убедят, но тя прие обяснението.

— Добре. Ще се видим на вечеря.

— До довечера.

Лора отново насочи вниманието си към картината и си даде вид, че е дълбоко съсредоточена. Но когато пак остана сама в салона, престана да се преструва. Бе толкова озадачена, че дори не можеше да разсъждава. Тревогата и отчаянието ѝ намериха израз в един едва прошепнат въпрос:

— По дяволите, Дениъл, какво се опитваш да сториш с мен?

Дениъл не очакваше Амелия веднага да усети промяната в отношенията им. Лора имаше изразително лице, но навярно умееше да пази тайните си, когато желае. Отлично знаеше, че самият той е способен на това. Значи все пак разполагаха с известно време, преди равновесието в тази къща да се наруши още повече.

Седеше, загледан в купчината финансови документи на бюрото си, и почти не усети кога в стаята влезе Джоузи. Дали не бе споделил с Лора твърде много, като ѝ се бе доверил за борбата си с Амелия? Беше трудно да разбере. Може би рискуваше, но се чувстваше уверен, че тя вече е на негова страна... и то не само защото бяха станали любовници.

„Любовници.“ Дишането му се учести само при мисълта за това, сърцето му започна да бие неудържимо и той затвори очи. Спомни си отражението ѝ в огледалото, когато наблюдаваше как се приближава към нея. Бе доловил в очите ѝ искрена изненада, радост и копнеж и никакво колебание. Веднага бе отвърнала на ласките му и неудържимото ѝ желание бе завладяло сърцето му, а нейната чувственост го накара да затаи дъх и замъгли съзнанието му. Той вдиша бавно и сякаш отново долови незабравимия ѝ възбуждащ аромат. Стори му се така реално, като че ли отново бе с нея на тавана, чувстваше допира на топлата ѝ нежна плът и виждаше горещото желание, изписано в зелените ѝ очи. Сякаш усети как ръцете ѝ го обгръщат, тялото ѝ го приема и отново изживя неописуемата наслада.

„Господи, нима е минало толкова...“

— Дениъл?

Той отвори очи и погледна книжата пред себе си. Бавно въздъхна, вдигна очи и бързо възвърна самообладанието си. В другия край на стаята стоеше Джоузи.

— Да?

Единствено Лора бе способна да го накара да загуби самообладание. Единствено Лора.

— Добре ли си? Стори ми се малко... странен.

Беше обзет от любопитство да разбере какво е издало лицето му, но се отърси от него. Не се тревожеше какво знае или предполага Джоузи. Тя умееше да бъде дискретна и не би издала тайната му на Амелия. Освен това сега тя имаше свои грижи, свои тайни.

— Добре съм — каза той.

Джоузи кимна малко несигурно, отмести стола назад и стана.

— Хрумна ми да ти напомня, че часът е почти пет. Амелия е горе и си почива, затова ще отида вместо нея да проверя как върви приготвянето на вечерята, преди да се преоблека.

Дениъл кимна:

— Добре. Мисля, че е време и аз да приключвам.

Не беше свършил нищо, откакто бе седнал в библиотеката, но той бе на власт и това си имаше известни предимства — никой нямаше право да наднича над рамото му, за да се увери, че изпълнява задълженията си.

Когато Джоузи излезе, Дениъл изчака няколко минути, докато тя мине през кухнята и се качи в стаята си. След това заключи книгата в средното чекмедже на бюрото си и излезе от библиотеката. Не бе отишъл с Джоузи да посрещне майка си и Амелия, когато се бяха върнали. Преди малко бе разменил само кратък поздрав с Алекс. От музикалния салон не се чуваха звуци и той предположи, че Кери е вече горе и се приготвя за вечеря, както останалите.

Качи се по стълбите и се запита дали Ан ще се появи тази вечер, или ще продължи да се движи из къщата като нещастен призрак и да избягва всички. Дениъл изпита леко съжаление към Ан, но знаеше, че сама си е виновна за повечето от проблемите си. Понякога бе така заслепена от гняв и негодувание, че не можеше да разсъждава. Може би нямаше нищо чудно в това, че прогонваше всеки, който прояви интерес към нея. Освен Питър, към когото явно не бе останала равнодушна...

Когато стигна до втория етаж, Дениъл се спря и прикова поглед във вратата на Лора. В главния корпус имаше четири апартамента за гости, а Амелия бе настанила Лора в единствения, покрай който Дениъл трябваше да минава всеки път, когато върви към своята спалня. Съвпадение? Едва ли. От тази старица би излязъл неповторим инквизитор, ако се бе родила няколко века по-рано, помисли си той с ирония. Тя притежаваше изключителната способност да измъчва жертвите си, без да пролее капка кръв.

Беше решил да мине покрай стаята на Лора и да продължи към своята. Наистина бе възнамерявал да постъпи така. Но внезапно нещо го накара да се приближи към вратата ѝ и тихо да почука.

Миг по-късно тя отвори, леко зачервена от горещия душ. Великолепните ѝ коси бяха леко влажни и разпуснати по раменете ѝ. Тъмнозеленият халат бе пристегнат и подчертаваше стройното ѝ тяло. Сърцето на Дениъл започна да бие учестено и едва след няколко мига той успя да проговори. Не беше учуден, че гласът му прозвуча задъхано:

— Всичко наред ли е?

Присъствието и въпросът му изненадаха Лора и тя примигна, преди да промълви:

— Какво би могло да не е?

Добър въпрос.

— Мога ли да вляза за малко? — Лора се поколеба и той тихо добави: — Никой няма да разбере. Всички са в стаите си и се обличат.

Тя направи крачка назад, леко отвори вратата и когато Дениъл влезе във всекидневната, отново затвори. Не помръдна от мястото си още няколко мига. Беше разтревожена и това не му хареса.

Дениъл се приближи към нея, сложи длан на лицето ѝ и каза:

— Не ме гледай така. Защо се боиш от мен, Лора? Какво съм сторил?

В зелените очи, които плъзнаха поглед по лицето му, се изписа нерешителност. Тя леко поклати глава:

— Нищо. Изглежда, всички в тази къща ме плашат.

Лора се дръпна от него и нервно закрочи из стаята, но се спря пред изцялната тоалетка, над която висеше огледало е позлатена рамка.

Очите им се срещнаха в огледалото и Дениъл почти несъзнателно тръгна към нея. Когато я достигна, сложи ръце на талията ѝ и бавно я притегли към себе си. Плъзна длани по стегнатия ѝ корем и почувства топлината на чувствената ѝ плът през копринената материя. Видя как погледът ѝ се премрежи и устните ѝ се разтвориха. Запита се дали долавя ускорения му пулс. Знаеше, че тя усеща силата на желанието му.

Наведе глава и докосна с устни рамото ѝ, плъзна върха на носа си по шията ѝ, вдъхвайки от неповторимия ѝ аромат, и прошепна:

— Сърдиш ми се, че не използвах предпазно средство, когато се любихме?

В очите ѝ проблесна изненада и той помисли, че едва сега се е сетила за това.

Миг по-късно тя отвърна с леко пресипнал глас:

— Вземам таблетки.

— Не отговори на въпроса ми.

Дениъл зарови брадичката си в меките ѝ коси, без да откъсне поглед от отражението на лицето ѝ.

— Не, не ти се сърдя — каза тя най-сетне. — Не... не бях помислила за това.

— А сега, когато помисли? Можем да ползваме допълнителна защита, ако желаеш. Но е излишно да се безпокоиш. Здрав съм. Предполагам, че и ти.

Очите ѝ отново светнаха и ръцете ѝ нежно докоснаха неговите, които бяха обхванали областта под гърдите ѝ.

— Аз също съм здрава. Мисля, че никой от нас не бива да се безпокои.

— Добре.

Не беше нужно да поглежда към часовника над камината, за да разбере, че времето му изтича, но не желаше да се отдели от нея.

— Предполагам, че не искаш да закъснееш за вечеря? — попита той и долови тъжната нотка в гласа си.

Тя се усмихна:

— Може би няма да е фатално. Но смятам, че Амелия би заподозряла нещо, ако и двамата закъснеем. Как мислиш?

— Права си. По дяволите!

Леко отпусна ръце, обърна я към себе си и я целуна. Това съвсем не утоли жаждата му за нея; дори вкусът ѝ разпали у него още по-неудържимо желание. Нямахше представа кога ще може отново да я притисне и целуне и затова не пропусна тази възможност.

Когато най-сетне вдигна глава, и двамата бяха задъхани и топлият блясък в очите ѝ, който издаваше желание, почти го накара да я вдигне на ръце и да я отнесе в спалнята ѝ, без да го е грижа за Амелия. Часовникът над камината отбеляза пет и половина и този звук възвърна самообладанието му.

Въпреки нежеланието си, той отмести ръце от нея.

— Най-добре е да тръгвам. Погледни дали в коридора няма някого.

Лора бавно кимна и тръгна към вратата. Отвори предпазливо, надникна навън и се увери, че никой нямаше да го види да излиза от стаята ѝ. Обърна се назад към него и прошепна:

— Чисто е.

— Човек на моята възраст да се крие. Ако някой друг го бе поискал от мен...

Целуна я за последен път, с неохота се измъкна от апартамента ѝ и се отправи към своята спалня.

Когато стигна до стаята на Алекс, вратата се отвори и адвокатът излезе в коридора. Изглежда Дениъл малко изненадано и каза:

— Закъсняваш. Часът е почти шест.

— Загубих представа за времето — каза Дениъл.

Алекс се огледа и прошепна:

— Радвам се, че няма никого. Трябва да говоря с теб.

— Откри ли нещо?

— Може би. Сам ще прецениш.

— Спешно ли е? — попита Дениъл.

Алекс замислено сви рамене:

— Всъщност по-важно е да стигнем навреме за вечеря. Може да почака до утре.

— Добре. Можеш ли да се измъкнеш сутринта?

— Да. А ти?

Дениъл прие това по-скоро като въпрос за графика му за съботната утрин, която обикновено бе доста натоварена, отколкото като проява на любопитство към личните му планове... Въпреки че закачливата усмивка на Алекс го издаде, че не умее да прикрива чувствата си така добре, както си мислеше. Или Лора бе оставила върху лицето му някакъв белег, който всеки би могъл да види?

Той не попита, а каза спокойно:

— Имам малко време около десет. Къде можем да се срещнем?

— Най-добре в моя офис. Има нещо, което бих искал да ти покажа.

Дениъл усети, че сърцето му затуптя по-бързо и погледна Алекс с леко присвити очи:

— Нещо, което можем да използваме?

Алекс отвърна уклончиво:

— Както казах, трябва сам да прецениш.

Дениъл добре познаваше по-младия си братовчед и реши, че няма смисъл да настоява. Затова само кимна и продължи към спалнята си. Бързо се съблече и взе душ, треперейки под почти ледената струя, но без да направи опит да нагласи температурата. Студени душеве на неговата възраст! Но нямаше смисъл да се упреква.

За десет минути успя да се измие и облече и използва останалото време да обръсне наболата брада. Не желаше Амелия да забележи, че е нарушил обичая си да слиза за вечеря в напълно приличен вид. Все пак успя да се справи достатъчно бързо и когато слезе в приемната, старият часовник във фоайето удари точно шест.

Всички бяха там, освен Ан, която навярно нямаше да се появи.

— Какво ще пийнеш. Дениъл?

Алекс бе поел ролята на барман.

— Скоч.

Той взе чантата, кимна и обходи с поглед стаята, без да се спре върху лицето на Лора, въпреки усилието, което му коства. Но успя да види, че е застанала зад дивана до прозореца и се оглежда предпазливо, както първия път. Беше облечена с яркочервена рокля в малко ориенталски стил. Деколтето бе затворено, но раменете ѝ бяха голи. Материята, която проблясваше при всяко движение, навярно бе коприна. Роклята бе прилепнала към тялото ѝ и екзотичният, макар и малко строг модел ѝ придаваше изключителна чувственост. Косите ѝ бяха прихванати над тила и не носеше никакви украшения, освен чифт малки перлени обеци.

Изглеждаше съвършена.

Дениъл зае обичайното си място до камината, размени по няколко думи с майка си и Амелия, поздрави останалите и си помисли колко забележително постижение е това, че успява да говори смислено и да се държи достатъчно нормално, така че останалите да не доловят никаква промяна в него.

— Другите вече ми разказаха какво им се е случило днес. Как мина твоят ден, Дениъл?

Нямаше представа дали тя знае, че се е прибрал по-рано и каза само:

— Беше напрегнат, както обикновено. Утре сутринта трябва отново да отскоча за малко до града.

— Работиш твърде много, скъпи — намеси се Мадлин.

— Нищо ми няма, мамо.

Дениъл я погледна и се запита защо понякога тя се държи така хладно, а в други случаи е толкова непредсказуема. Съвършено изпълняваше ролята на майка, винаги казваше точно това, което всички очакваха от нея, а след смъртта на сина си се бе предала на безутешна скръб. Но когато загуби съпруга си, тя не бе показала явни признаци, че скърби, и Дениъл предполагаше, че не би тъгувала и за него, ако умре преди нея. Доколкото познаваше Мадлин, тя никога не бе проявявала загриженост за никого... освен за Питър.

Дениъл разбра това още в детството си и то би оставило в него рана за цял живот, ако не бе осъзнал в ранните години на своята младост, че причината не е у него, а у Мадлин. Необяснимо защо, тя бе

способна да обича само едно друго човешко същество, освен себе си. И кой знае защо, бе избрала именно по-малкия си син. Съпругът ѝ и техният първороден син получаваха от нея всичко, кое го бе длъжна да им даде, но никой от двамата не се заблуждаваше, че е искрена.

— Мисля, че трябва да си почиваш поне в събота и неделя — каза тя с тревожна усмивка и го изгледа със светлите си очи, все още леко замъглени от успокоителните.

— Няма да работя следобед — обеща той. Този отговор я задоволи, както бе очаквал, и тя отново потъна в мълчание и измамно спокойствие.

Дениъл погледна към другия диван, където седяха Кери и Джоузи, и беглият поглед към Лора, която приличаше на неподвижен ярък пламък, бе достатъчен да го изпълни с горещо желание. Студеният душ не бе помогнал...

Лора заговори. Гласът ѝ му се стори леко пресипнал... или трескавото му въображение го подведе.

— Кери, коя беше мелодията, която репетираше цял следобед? Звучеше познато, но не можах да се сетя за името.

— Бетховен — отвърна тя. — През цялото време свирех „Лунната соната“.

— Беше прекрасно — каза Лора. — Къщата беше толкова тиха и музиката сякаш я изпълни. Много спокойна мелодия.

— Помогна ли ти за картината? — попита Джоузи, извърна глава към нея и ѝ се усмихна.

— Не зная дали има нещо, което би могло да ми помогне — отвърна Лора и леко се засмя. — Но... поне донякъде ме успокои.

— Кери, можеш да ни посвириш тази вечер — предложи Амелия.

— Разбира се, Амелия.

Може би на Кери не ѝ бе приятно да бъде атракцията на вечерта, но милата, спокойна усмивка и кроткият ѝ глас не издадоха това.

Алекс, който се бе облегал на канапето до Мадлин, попита:

— Имате ли някакви новини от Ан?

Лицето на Амелия застина, но тя не го укори.

— Днес следобед се прибра и отново излезе — осмели се да каже Кери. — Много е нещастна, горката.

Амелия я погледна и отбеляза малко сухо:

— Бих казала, че си твърде добра, Кери.

— Защо? Защото не обвинявам Ан? — попита Кери с неизменната си мила и спокойна усмивка. — Каквото и да се е случило между нея и Питър, вината не е нейна.

Дениъл я погледна с известна изненада, защото не си спомняше някога да е казала лоша дума за Питър. Всъщност почти никой в тази къща не дръзваше да критикува Питър и Дениъл бе сигурен, че Амелия ще поиска обяснение. Тя наистина го направи.

— Мислиш ли, че той я е съблазнил?

Кери отвърна с приятния си глас:

— Разбира се, Амелия.

— Защо смяташ така?

— Защото това бе в кръвта му. Знаеш, че беше похотлив. Вечно търсеше нови завоевания и събираше трофеи. Навярно е оставил след себе си доста разбити сърца. Ан е била поредният му трофей, както и жената, която го е убила. — Помълча няколко мига и добави: — Ако наистина е убит от жена.

Никой от присъстващите не можа да каже нищо след тази унищожителна забележка. Дори Амелия не отвърна, а Мадлин просто не я чу — или заради въздействието на успокоителните, или защото просто бе решила да не слуша.

Дениъл се запита защо Кери употреби думата „трофей“, но нямаше време да мисли за това. Всички чуха как входната врата се затвори с трясък, в коридора отекнаха нечии бързи стъпки и на прага се появи Ан. Влезе забързано в стаята и застана до Дениъл, откъдето можеше да вижда всички, както и те нея. Дръзко повдигна брадичката си, огледа се и уверено заяви:

— Току-що се срещнах с Брент Лондри и той каза, че няма доказателства срещу мен. Чувате ли всички? Шофьорът на таксито потвърди, че е видял Питър жив и здрав, когато аз излязох, и Брент каза, че не е възможно да съм се върнала толкова бързо. Вече съм вън от подозрение. Не съм убила Питър.

Дениъл никога не бе смятал, че Ан е способна да убие, поне не по този жесток начин, и изпита облекчение, щом разбра, че тя е извън заподозрените. Но когато размисли, стигна до извода, че след показанията на шофьора кръгът на предполагаемите извършители

става съвсем малък. Кой се бе появил в мотела, след като Ан си бе тръгнала, и бе пробол с нож Питър, вече напълно облечен?

— Можете да престанете да говорите зад гърба ми — гневно каза Ан.

Дениъл изчака да види дали Амелия ще изтъкне, че снемането на обвинението в убийство прави предполагаемите грехове на нейната внучка само с един по-малко, но, изглежда, тази вечер старата нямаше настроение за скандали. Когато заговори, тонът ѝ бе спокоен:

— Не сме обсъждали зад гърба ти, Ан. Но се радвам да чуя, че вече не си заподозряна. Сега навярно ще престанеш да ни избягваш. Надявам се, че си решила да вечеряш с нас.

— Не съм облечена подходящо — смутено отвърна Ан.

Дениъл забеляза, че носеше обичайните си дрехи и дори неизменните груби ботуши и не бе изненадан, когато Амелия махна с ръка.

— Добре изглеждаш. — Тя се изправи. — Да тръгваме ли?

И така, лесно и спокойно, Ан отново бе приета в своето семейство. Никой не възрази. Дори никой не посмя да коментира.

Другите последваха Амелия и излязоха от стаята, включително и укротената Ан. Лора тръгна с Джоузи и Кери и Дениъл не успя да поговори с нея насаме.

Всъщност не знаеше какво би ѝ казал. Сигурно нещо безсмислено, например да я попита дали всичко е наред.

По време на вечеря не престана да мисли, че тя седи само на няколко крачки от него. Почти не забеляза плахите опити на Ан да заговори замислената Кери. Не обърна внимание на това, което споделиха Алекс, Джоузи и Мадлин. Но когато Лора отговаряше на въпросите на Амелия, долавяше всяка дума, всяка нотка в гласа ѝ.

Щом всички се оттеглиха в музикалния салон да послушат Кери, той се постара да намери място извън полезрението на Амелия, за да може незабелязано да съзерцава Лора. Знаеше, че тя усеща погледа му, въпреки че нито веднъж не извърна глава към него. Бавните, успокояващи тонове на „Лунната соната“ на Бетховен изпълниха помещението и той прикова поглед в нея. Отново си спомни първите им ласки на тавана.

Тя чувстваше погледа му. Може би дори четеше мислите му. Или също си спомняше това, което бяха изживели. Видя как копринената

тъкан затрептя от учестеното ѝ дишане и по страните ѝ изби руменина. Лора разтвори и преплете пръстите на ръцете си. Беше твърде далеч от него и той не долавяше леките движения на светлата ѝ кожа, но бе сигурен, че ако се приближи, ще види, че тя трепти от ускорения ѝ пулс.

Преди този ден едва бе издържал да не я притисне в прегръдката си; как би могъл сега да отрече или потисне неутолимата си жажда към нея? Днес бе вкусил от сладостта ѝ, но за нищо на света не би се задоволил с това.

„Дискретни? Господи, колко бих издържал да крия?“

Не дълго.

Питаеше се дали тя има представа колко трудно му е да се въздържа да не протегне ръце към нея всеки път, когато я види, да не докосне ръката, лицето или ослепително красивите ѝ коси. Колко трудно бе да спи в стаята си, когато знаеше, че тя се намира толкова близо до него. Искаше да бъдат заедно, да я вижда и докосва. Чувстваше непреодолима жажда. Именно затова бе позволил на Амелия да я примами в къщата, въпреки че здравият разум го предупреждаваше за цената, която трябваше да плати заради тази отчаяна нужда да бъде близо до Лора.

Той направи усилие да откъсне очи от нея и се обърна към Амелия с обичайното си равнодушно изражение, прикривайки напирещите силни чувства.

„А ти, Амелия? Дали наистина се опитваш да отвлечеш вниманието ми? Да ми попречиш да открия истината? Затова ли я покани тук? Или си намислила нещо друго? Какво всъщност знаеш за огледалото, Амелия? Цялата истина... или само част от нея? Ако знаеш всичко, как възнамеряваш да го използваш срещу мен? Как смяташ, че би могла да ме съсипеш, без да загубиш властта, която обожаваш?“

Дениъл тихо си пое дъх, прикова поглед в пианото и се замисли. Правеше всичко, на което бе способен. Действаше възможно най-бързо. Какъв друг избор имаше?

Направи опит да се отърси от безсмислените въпроси и да се съсредоточи върху музиката. Но и от това нямаше полза. Хвърляше плахи погледи към Лора и малко преди Кери да завърши рецитала си,

го обзе страх, че ако някой го погледне, мигновено и без съмнение би разбрал колко объркан се чувства.

Но, изглежда, никой не бе забелязал. Когато всички, по „предложение“ на Амелия, се преместиха в уютната малка всекидневна, където щяха да играят карти, да гледат телевизия или да разговарят, за да убият времето, той ги остави с извинението, че трябва да позвъни на няколко души.

Амелия властно кимна и се приближи до Кери да ѝ каже нещо, а Ан забърза напред. Мадлин вървеше зад тях, а Алекс и Джоузи останаха за малко в музикалния салон да разменят няколко реплики. Когато Лора мина покрай тях и прекрачи прага, Дениъл се възползва от възможността. Хвана ръката ѝ за миг и прошепна съвсем тихо:

— Ела при мен тази нощ. Моля те.

Зелените ѝ очи светнаха, но той нямаше време да разгадава отговора в тях. Обърна се и тръгна към библиотеката. Знаеше, че ако бе останал близо до нея само миг по-дълго, никой от семейството нямаше да има съмнения относно чувствата му.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лора неволно потърка лявата си ръка, докато стоеше, облегната на перваза и загледана в градината. Виждаше само очертания. Беше десет и крушките, които осветяваха алеите, се губеха в сенките на разлюлените клони. От време на време се чуваше виенето на вятъра, а надвисналите буреносни облаци закриваха луната.

Нощта не беше приятна.

Четвърт час по-рано беше казала на Амелия, че желае да се прибере в своята всекидневна и да се „позанимава“ с някои от скиците, преди да си легне. Необяснимо защо, Ан бе решила да се качи заедно с нея и въпреки желанието си, Лора не бе успяла да надникне в библиотеката, за да види дали Дениъл е там.

Не искаше да мисли колко силно е това желание.

Нямаше настроение да се занимава със скици и потърси друг начин да се разсее. Откри в чантата си телефонния номер на Дина, седна на удобния диван и позвъни на студентката. Предположи, че по-младата ѝ приятелка е излязла в петък вечер и очакваше да попадне на телефонния ѝ секретар, но Дина случайно си бе у дома.

— Здравей, Лора! Опитах да ти се обадя, но...

— Да, този уикенд съм на гости и реших да проверя дали имаш нови сведения за мен.

— Имам, при това доста интересни. Почакай само да взема записките си... — Дина се върна след няколко минути и заговори развълнувано: — Отново имаме късмет... Всъщност, както ти казах, цяло чудо е, че стигнахме дотук.

— Споменавала си. Продължавай.

— Хм... къде е... а, ето го. И така, сестрата на Фейт, която била известна и уважавана вдовица и която наследила огледалото, починала през 1897-а. Година по-късно имението ѝ било продадено на търг в Ню Йорк. На този търг присъствала тридесетгодишна омъжена жена на име Шелби Хедън, която — ще ти бъде интересно да чуеш — колекционирала огледала.

— Как разбра, че е била колекционерка? — попита Лора.

— Включена е в списъка на участниците като колекционер. Освен това в доста писма на нейни съвременници се споменава за огледалата ѝ. Била е известна с тях, поне до този момент от живота си, по-късно не се споменава нищо. Навярно е била пристрастена, защото в едно от писмата си от около година по-рано съпругът ѝ изразява известно безпокойство заради нейното хоби, което явно е смятал за мания.

Лора смръщи вежди и каза:

— Добрала си се до писмата им?

— Чрез една приятелка от Ню Йорк, която има достъп до архивите. Изпрати ми по факса куп неща, които трябва да прегледаш. Някои от писмата на Шелби, на съпруга ѝ... и на още един човек, за когото ще ти разкажа, както и няколко статии от вестници. Това, което се е случило, е предизвикало голям скандал, Лора.

— Запознала се е с някого на търга? — опита се да отгатне Лора.

Дина бе изненадана:

— Как се досети? Наистина се е запознала с мъж, около година по-голям от нея, на име Брет Галвин. Не зная как са успели да се свържат, щом тя е била на търга със съпруга си, но има едно писмо от нея до него, изпратено два дни по-късно, и е очевидно, че тайно са се срещали.

— Разбирам. — Лора въздъхна. — Кой е купил огледалото? Шелби?

— Да. В онова първо писмо до Брет тя споменава, че съдбата е имала нещо предвид, щом в този ден и двамата са търсили огледало, но тя е успяла да го купи. Впрочем от няколко запазени писма става ясно, че любовта им е била бурна. Не е останало нито едно писмо от Брет, навярно защото съпругът на Шелби ги е унищожил.

— Разбрал ли е?

— О, да. Но не веднага. От писмата на Шелби личи, че Брет е настоявал тя да се разведе със съпруга си и да се омъжи за него. Безспорно и Шелби отчаяно е искала да го стори. Но е имала малка дъщеря, която е обожавала, и е знаела, че ще загуби детето, ако мъжът ѝ реши да ѝ го отнеме. Казва, че желае да вземе момиченцето и да избяга с Брет, без официално да се развежда със съпруга си, но е

сигурна, че той ще ги преследва докрай. Очевидно най-много от всичко Брет иска тя да бъде негова жена и не отстъпва.

— Горката — промълви Лора, — сигурно мъката ѝ е била непоносима.

Дина въздъхна:

— Точно това споделя в писмата си. Ако не е имала дете, не би се колебала, но не могла да понесе мисълта да загуби дъщеря си. Накрая естествено не ѝ останал избор. Съпругът ѝ разбрал за връзката им... не се споменава как... и буквално я изхвърлил от дома. Тя успяла да вземе само дрехите си и някои други лични вещи. Между тях е и огледалото, което той счупил, като го хвърлил на плочките пред къщата им.

„Значи така е било счупено.“

— И е отишла при Брет?

— Нямало е къде другаде да отиде. Роднините ѝ са били на стотици километри и не е имала приятелки, които да я приютят. Всичко това се е случило в края на миналия век; тогава никой не е дръзвал да се меси в отношенията между съпруг и съпруга. Брет се е опитвал да я защитава, колкото може, и я е приел в своя дом, но довел и сестра си и я представил за нейна гостенка. Не са имали възможност често да остават насаме, но поне донякъде са успели да се защитят от клюките. Според общественото мнение Шелби определено е грешница, за което била принудена да плати. Мъжът ѝ постигнал своето. Получил родителските права, съсипал репутацията на Шелби и веднага щом разводът бил обявен за окончателен, напуснал Ню Йорк, без да ѝ каже къде ще отведе дъщеря ѝ. Никога вече не видяла момиченцето.

— Господи! Коя от нас каза, че това огледало е прокълнато? — запита се Лора и погледна към него. То лежеше, обърнато надолу, върху масичката до скицника ѝ.

— Не си спомням, но, изглежда, сме прави. Искаш ли да чуеш и останалото?

— Каж ми само, че краят е бил щастлив, за бога!

— Ами... и да, и не. Шелби и Брет се преместили в Сан Франциско, главно да избегнат скандала, и се оженили там през 1900-а. Няколко години всичко било наред; Шелби ужасно тъгувала за дъщеря си, но обожавала съпруга си и скоро родила двама сина.

— Няколко години? — Лора смръщи вежди и се опита да възстанови в съзнанието си нещо, което бе чувала. — Чакай малко, нали тогава е станало голямото земетресение, което почти разрушило Сан Франциско?

— Боя се, че да. През 1906-а. Домът им бил разрушен... и по-малкият им син загинал. Шелби била ранена... нещо станало с ръката ѝ, но не се споменава точно какво. В няколко свои писма пише, че имало нощи, в които не можела да заспи от болка, но няма сведения да е загубила ръката си или да е била инвалид. Както и да е, с Брет успели да се съвземат и да отгледат живия си син. Имали са много щастливи и трудни моменти, но любовта им е останала все така силна. Той трябвало да пътува по работа и често си пишели. Намерила съм доста писма, които сама ще прочетеш. Всяко от тях е написано с нежност и страст и дори се смутих, когато ги четох. Почувствах се като натрапница. Странно е... никога не бях изпитвала подобно чувство, въпреки че често правя проучвания.

Лора помълча няколко мига и попита:

— А как свършва историята им?

— Живели са заедно почти тридесет години и за няколко дни един след друг станали жертви на грипната епидемия, която върлувала в града през 1928-а. Брет бил на шестдесет и една, а Шелби — на шестдесет години. — След миг колебание Дина добави: — Знаеш ли, трябва да ти призная, че никога не бях се замисляла сериозно за романтичната любов. Искам да кажа, излизала съм с мъже, имала съм страстни изживявания... но не и истинска любов. Може би не вярвам в нея. Но съдбите на собствениците на огледалото... просто ме карат да мисля, че те са изпитвали обич, която дори не бих могла да си представя.

— Зная какво имаш предвид — промълви Лора и дълбоко в себе си почувства болка.

След кратко мълчание Дина каза закачливо:

— Хей, да не би и ти да си се запознала с някой забележителен мъж на търга, на който купи огледалото? Видя ли нечии треперещи ръце да посягат към него? Разбра ли съдбоносната истина?

Лора успя да се засмее, доволна, че не бе занимавала Дина с подробностите за този ден и че тя не се интересуваше от светска

хроника. Дори не разгръщаше други вестници, освен онези, които се пазеха в архивите отпреди четиридесет-петдесет години.

— Когато открих огледалото, наоколо нямаше никого — шеговито отвърна тя.

— Жалко. Надявах се да добавиш към историята му още една красива любов.

„Благодарение на огледалото се запознах с Дениъл. А чувството, което изпитах, когато го видях за първи път...“

Лора се отърси от обърканите въпроси, които се въртяха в съзнанието ѝ, и успя отново да заговори шеговито.

— Не знаеш дали е имало друга двойка след Шелби и Брет — напомни тя на младата изследователка. — Или знаеш?

Дина отново отвърна с обичайния си ведър тон:

— Засега — не. Синът на Галвин наследил собствеността на родителите си. Останал да живее в Сан Франциско, но не се оженил. Загинал е при злополука. Удавил се на петдесетгодишна възраст, през 1952-а. Открих, че имотът му е бил разделен и голяма част от него е използвана за благотворителна цел. Може би ще ми бъде нужно доста време да откроя къде е попаднало огледалото, защото в завещанието му не се споменава на кого да бъде предадено.

— Благодаря, Дина. Свършила си чудесна работа.

— Запази аплодисментите за след като успея да проследя пътя му до вратата на семейство Килбърн. Междувременно ще оставя записките и факсовете в илик при портиера на входа ти, искаш ли?

— Бих се радвала.

— Ще се обадя, когато събера нова информация. Лека нощ, Лора.

— Лека нощ, Дина.

Лора остави слушалката и поседя известно време, загледана в пространството. След това погледна към огледалото върху масичката. Беше прекрасно, но бе удивително, че една съвсем обикновена вещ е изиграла важна роля в толкова човешки драми. Мислеше, че Дениъл дори не го е забелязал, когато бе дошъл в стаята ѝ; през цялото време не бе свалил очи от нея. Погледна отражението си, но както винаги, се съсредоточи върху нещо зад него.

„Макар вече да зная, че винаги съм търсила него, не мога да престана да се вирам. Отново очаквам да го зърна. Сякаш трябва да

бъде тук. Сякаш стаята е празна, ако го няма. А когато видя отражението му, ми се струва... че с мен става нещо неизбежно.“

Остави огледалото на масичката, бавно плъзна пръсти по сложните ивици, гравирани в метала на гърба, и се отпусна на дивана с въздишка. Замисли се за логиката на събитията. Историята на огледалото, така интригуваща и трогателна, досега не бе показала никаква връзка с фамилия Килбърн. Всъщност, доколкото разбираше, с проучването си не беше постигнала почти нищо. Това, което вече знаеше, изпълваше главата ѝ с несвързани мисли.

Несвързани...

Тя стана и отново се приближи към прозореца. Беше твърде неспокойна, за да остане дълго на едно място. Несъзнателно потърка ръката си. Знаеше, че приближава дълга буря. Навярно щеше да трае час, а може би два.

„Ела при мен тази нощ. Моля те.“

Дали я бе излъгал за пътуването си до Шотландия? А защо би го направил? Все пак това не бе толкова важно. Но то я тревожеше най-много от всичко, защото ако беше способен да я излъже за нещо толкова незначително, навярно би лъгал и за далеч по-сериозни неща, а Лора вече не смееше да се довери на способността си да усеща кога е искрен. Не почувства съмнение, когато ѝ каза, че е ходил в Шотландия...

Господи, колко въпроси! Дали това, което бе споделил за борбата си с Амелия, е истина? Дали бе прав, като се опитваше да защити роднините си и да им осигури начина на живот, с който бяха свикнали, докато Амелия егоистично и безразсъдно пилееше спестяванията им? Дали не проявяваше прекалена снизходителност, като ѝ позволяваше да се държи като господарка, въпреки че това го изпълваше с безпокойство и гняв? Дали не ставаше и нещо друго, освен тази борба за власт? Какво общо би могло да има то с убийството на Питър Килбърн?

А какво общо имаше тя с тази история? Дали предположението на Дениъл, че Амелия я е поканила в дома им само за да отвлече вниманието му, беше правилно? Ако това бе цялата истина, тогава защо Лора имаше чувството, че той се държи с нея твърде предпазливо и съвсем съзнателно крие нещо? Защото не би повярвала?

„Ела при мен тази нощ. Моля те.“

Не, не се съмняваше, че я желае. Изражението му бе неразгадаемо, както винаги, но тази вечер тя бе почувствала погледа му, бе доловила неговата решителност и... страстта му към нея. Няколко пъти дори ѝ бе хрумнала смуцаващата мисъл, че чете мислите му. Беше си спомнила за това, което бяха изживели на тавана, и бе сигурна, че той мисли за същото. Едва бе успяла да се овладее и да остане спокойна, да се преструва на равнодушна в присъствието на другите от семейството.

Но Лора нямаше представа дали в неговия стремеж към нея има нещо повече от физическо желание, дали това, което го тегли към нея, не бе просто жажда за плътска наслада, която е нещо обичайно за една нова интимна връзка. Любов... Бяха се любили, така бе назовал случилото се, но може би съзнателно бе избрал този израз, без да има предвид никакви чувства; защото възпитанието му и сдържаната му натура не позволяваха да бъде груб и циничен, а тя се съмняваше, че би употребил физиологичен термин. Навярно бе просто избор на думи.

Помисли си, че ще настъпи момент, в който той несъмнено ще нарече тяхната връзка любовна, отново без да има предвид чувства. Трябваше да помни това.

„Ела при мен.“

Гласът му звучеше в съзнанието ѝ, тих и пресипнал. В него се долавяше напрежение, породено от неудържим копнеж, който самата тя също чувстваше. Как е възможно да не е истина? Как би могъл така умело да се преструва, ако не изпитваше дори частица от силното желание за близост, което тя не бе в състояние да потисне? От този неустоим копнеж да бъде с него на каквато и да е цена, да чувства ласките на силните му ръце и допира на тялото му толкова близо до своето...

„Ела при мен.“

Лора рязко се отдръпна от прозореца и нервно закрачи из стаята. Погледна към часовника над камината, който показваше почти единадесет. Все още бе твърде рано да си ляга. Търсейки отчаяно още нещо, което да ангажира вниманието ѝ, тя взе нов душ. Бяха ѝ нужни двадесет минути, за да изсуши дългите си буйни коси и да ги срене до блясък.

Втри в кожата си от ароматния лосион, който ползваше от години, облече най-красивата си изумруденозелена нощница и наметна

тънък прозрачен халат.

Едва сега призна пред себе си, че е решила да отиде при него.

Трябваше само да почака. Лора седна на дивана и се заслуша. От време на време навън се чуваха първите пориви на приближаващата буря. Един-два пъти в коридора прозвучаха тихи стъпки. Беше петък вечер, когато може би поне някои от семейството си лягаха късно или излизаха. Но времето бе лошо, никой нямаше планове за вечерта и вероятно всички щяха да бъдат в стаите си преди полунощ.

Амелия бе споделила с Лора, че винаги се прибира преди дванадесет. Нормално за възрастта си, тя не спеше много, но всяка вечер имаше писма, на които трябваше да отговори, или намираще приятно четиво. Както бе казала, тя обичаше самотата.

Лора чу как малкият стенен часовник удари полунощ и само няколко мига по-късно бурята се разрази с пълна сила. Отекваха гръмотевици, светкавиците раздираха небето и плътната завеса от дъждовни капки се удряше в стъклото, тласкана от вятъра.

Тя изчака още няколко минути. Внуши си, че трябва да е търпелива, защото в случай че някой я види в коридора в това облекло, смущението ѝ би било непоносимо. Но дори тревогата не успя да я накара да бъде по-предпазлива. Около четвърт час след полунощ, когато бурята все още бушуваше, тя се измъкна от стаята си и тръгна по тихия, пуст коридор.

До стълбището имаше лампа, която осветяваше централната част на втория етаж, и когато Лора се придвижи безшумно към западното крило, откри още две малки крушки, излъчващи слаба светлина. Почти затаила дъх, тя прикова поглед във вратата на Дениъл в дъното на коридора и направи усилие да премине още по-безшумно покрай другите затворени врати.

Беше на няколко крачки от стаята на Дениъл, когато вратата се отвори. Лора нямаше представа дали бе чул, или бе усетил приближаването ѝ. Може би просто бе предположил, че идва и явно не бе изненадан да я види. Бързо плъзна поглед от меките ѝ чехли до лицето с леко присвити очи. Направи крачка назад и отвори вратата по-широко. Щом тя влезе в стаята му, отново безшумно затвори.

Лора почти не забеляза лъскавите махагонови мебели и дори че единствената светлина идваше от малката нощна лампа и от огъня в камината. Виждаше само него. Беше свалил сакото и вратовръзката и

небрежно бе навил ръкавите на ризата до лактите си. Лъскавите му тъмни коси бяха леко разрешени, сякаш много пъти бе прокарвал пръсти през тях, а лицето му имаше напрегнат израз.

— Не мога да остана цяла нощ — задъхано каза тя, решена да запази поне малко контрол над положението.

Дениъл протегна ръце и я притегли към себе си.

— Тогава е най-добре да се възползваме от времето, с което разполагаме — промълви той, плъзна ръце под талията ѝ и я притисна.

Лора затаи дъх и обгърна шията му.

— Знаеше, че ще дойда, нали?

— Откъде бих могъл да зная? Надявах се.

Устните му докоснаха бузата ѝ и жадно се впиха в нейните.

В този миг всички объркани въпроси и тревожни мисли сякаш изчезнаха от съзнанието ѝ. Тя не искаше и не изпитваше нужда да мисли. Беше изцяло под властта на чувствата. Телата им бяха плътно притиснати, устните ѝ отвърнаха на целувката му със същата страст, чийто огън достигна до всяка частица на тялото ѝ.

Усети как той я вдигна на ръце и я понесе към спалнята. Почувства мекото легло под себе си, но не отвори очи. Дениъл все още я целуваше чувствено и тя жадно поемаше ласките му. Почти несъзнателно му помогна да свали халата, нощницата и чехлите ѝ и с треперещи пръсти разкопча ризата и колана на панталоните му. Но все още не бе в състояние да отвори очи или да каже нещо. Едва успя да прошепне името му, когато устните му най-сетне се отделиха от нейните и се плъзнаха по шията и ключицата към гърдите ѝ.

Тя впи нокти в стегнатите мускули на гърба му. Устните му обхванаха зърното на гърдата ѝ и Лора отново издаде една от онези чувствени въздишки, които ѝ се струаха непознати. Насладата от ласките му мигновено я завладя и я накара да се стреми към него с цялото си същество. Това почти я изплаши. Когато откъсна устни от плътта ѝ, изпита необяснима болка.

— Погледни ме — задъхано прошепна той.

Лора направи усилие да отвори очи. Лампата до леглото хвърляше златиста светлина върху половината от лицето му, а другата страна оставаше в сянка. Гледката беше опияняваща. Въпреки че тя все още имаше известни съмнения, привличането му бе неустойимо. Но все пак за нея той бе загадка, която отчаяно се мъчеше да разреши.

— Дениъл — прошепна Лора, сякаш в отговор на въпрос, зададен от него или от самата нея.

Ръцете му се плъзнаха под тялото ѝ и вместо да доближи устни до плътта ѝ, той я повдигна и я приближи към лицето си. Отново усети нежността му. Това чувствено движение накара Лора да изпълне гръбнак и да затаи дъх. Допирът на устните му до тялото ѝ я изпълни с неопишуема наслада и тя отново простена. Едната му ръка придържаше гърба ѝ, а другата обхвана и притисна гърдата ѝ. Лора не знаеше колко дълго би устояла.

Устните му нежно всмукаха зърната ѝ, ръката му погали гърдите ѝ, плъзна се надолу по корема ѝ и Лора издаде слаб вик на наслада. Разтвори бедра и инстинктивно отвърна на ритмичното му докосване. Предаде се на неудържимия копнеж на тялото си. Не виждаше, не чуваше и не чувстваше нищо друго, освен непоносимото напрежение на очакването.

Несъзнателно започна да се мята, притисна с пръсти раменете му и след няколко умоляващи стона Дениъл се плъзна между бедрата ѝ. Лора усети проникването му дълбоко в себе си и чувството за празнота и болка премина в безгранично блаженство. Прехапа устната си, за да не изкрещи.

Той я притисна с тялото си и обгърна раменете ѝ, сякаш се страхуваше да не я загуби. С напрегнато изражение и пресипнал глас Дениъл промълви:

— Не се въздържай, любима. Тази къща е стара и стените ѝ са дебели.

Лора почти не чу ласкавото му обръщение и успокояващите думи, защото бавните ритмични движения на тялото му я изпълниха с непоносимо напрежение, което навярно би могло да се сравни единствено с мига преди края на живота. Дори в съзнанието ѝ се прокрадна мисълта, че нищо не би могло да бъде така прекрасно, даже ако цената за него е смърт.

Но това не я интересуваше. Напрежението ставаше все по-силно, караше всичките ѝ мускули да се стягат и отпускат, изтръгваше от гърлото ѝ странни стонове и почти спираше дъха ѝ. Внезапно настъпи миг, в който това напрежение се разсея и през тялото ѝ преминаха вълни на опияняваща наслада.

Най-сетне почувства тръпка на изтощение. Ласкаво погали раменете на Дениъл, който издаде въздишка на блаженство и потрепери в прегръдката ѝ.

Дълго останаха неподвижни и Лора се наслади на близостта на силното му тяло, което я притискаше с тежестта си. Въпреки че бе доста едър, това не ѝ причини неприятно усещане, което я изненада. Хрумна ѝ, че навярно природата е създала мъжете и жените така, че да бъдат съвместими дори когато големината и телосложението им са толкова различни. Каквато и да бе истината, близостта му ѝ доставяше наслада. Беше ѝ приятно да чувства как докосва шията ѝ с дъха си, как нежно прокарва устни по нея, а когато леко се повдигне на лакти и я погледна, Лора се боеше, че той долавя нейната безкрайна наслада.

Дениъл се усмихваше едва забележимо. Сега изражението му бе по-спокойно и на слабата светлина очите му изглеждаха тъмни.

— Не искам да се отделя от теб — промълви той. Ръцете му бяха обвити около шията ѝ, а пръстите — заровени в косите ѝ. — Но ако съм твърде тежък...

— Не ми тежиш. — Пръстите му бавно се плъзнаха по главата ѝ, телата им все още бяха слети и тя се чувстваше така щастлива, че изпита желание да замърка. Навън отекна гръм и Лора осъзна, че бурята продължава. Или бе започнала нова?

— Добре. — Дениъл нежно я целуна. — Може би няма да помръдна цяла нощ.

— Знаеш, че не мога да остана.

Искаше думите ѝ да прозвучат убедително, но докато ги изричаше, неволно погали тила му.

Той я целуна още веднъж, този път с повече страст, отколкото нежност, и тя почувства как желанието му отново се пробуди.

— Можеш да останеш още няколко часа — задъхано каза Дениъл и плъзна устни по скулите ѝ.

Лора искаше да му напомни, че има ангажимент сутринта и че и двамата трябва да изглеждат така, сякаш са спали спокойно осем часа, защото в противен случай Амелия със сигурност би заподозряла нещо. Искаше да каже това, но устните му се плъзгаха по лицето ѝ и събуждаха у нея неутолима жажда. Когато тя най-сетне успя да сложи край на тази игра, явно нямаше смисъл да се опитва да продължи разговора.

Около три часа, когато навън започна нова буря, Лора осъзна, че бяха поспали известно време. Повдигна се на лакът, погледна към часовника до леглото му и се увери в това. Пет минути остана, загледана в него, докато той спеше. Сега бе напълно спокоен и лицето му изглеждаше по-младо. Спокойният сън придаваше на строгите му черти странна нежност. Забеляза, че има необичайно дълги мигли, което досега не ѝ бе направило впечатление, защото вниманието ѝ винаги бе съсредоточено върху неповторимите му светли очи с неразгадаем израз.

Лежеше до нея по гръб и дясната му ръка бе отпусната на възглавницата под нея, а пръстите на лявата бяха преплетени с нейните. Слетите им ръце докосваха стегнатия му корем. Лора се запита кой от двамата бе решил да не се отделя от другия и как не бяха отпуснали пръсти толкова време, дори в съня си. Смути се, когато ѝ хрумна, че може би е тя. Без усилие успя да измъкне ръката си и се убеди, че предположението ѝ е правилно.

„Твърде много се привързвам към него. Трябва да се владее.“

Но все още не се чувстваше готова да го остави и да се прибере в стаята си. Освен това не желаше да го буди, защото явно спеше дълбоко. Но тя бе будна и неспокойна и не можеше да лежи кротко. Имаше толкова много мисли и тревоги, които не ѝ даваха покой. Най-добре беше да стане и да съсредоточи вниманието си върху нещо, докато чака Дениъл да се събуди.

Успя да се измъкне от прегръдката му и коленичи до леглото сред разхвърляните им дрехи. Неволно се усмихна при мисълта, че за втори път вижда дрехите им, преплетени на пода. Отмести чехлите си и обувките му и сложи бельото му на един стол до леглото. Вдигна нощницата и халата си и ги преметна върху облегалката на стола, а след това нахлузи бялата му риза.

По време на следването си Лора бе наблюдавала и рисувала голи тела, освен това не бе привърженик на прекалената консервативност и не би изпитала неудобство да се разхожда из полутъмната стая на Дениъл съвсем гола. Затова се изненада от себе си, когато облече ризата му.

„Всяка героиня от книга или филм облича ризата на своя любим след страстна нощ. Защо ли?“

Лора не бе имала сериозна интимна връзка и нямаше представа защо тези жени постъпваха така. Но това беше правило във всички книги и филми и я накара да прояви любопитство. Неволно потърка буза в яката на ризата му и внезапно долови характерния му аромат.

„Сега разбирам.“

Остана няколко минути на колене до леглото на Дениъл, с полуотворени очи, вдъхвайки от неговото ухание. Би стояла така дълго, ако не бе отекнал нов гръм, който внезапно я накара да осъзнае, че подът е твърд и неудобен. Тя скочи на крака.

Едва сега разгледа стаята му и забеляза, че повечето мебели са от масивен махагон, а на пода бяха постлани няколко пътеки. До камината имаше кресло с мека тапицерия и диван, а до голямото легло — табуретка. Завесите и покривката за леглото бяха тъмнозелени, а тапетите — почти без шарки. Нямаше нищо, което да разкрива характера на Дениъл, освен книгите, подредени върху полиците от двете страни на камината. Тя се приближи и прочете заглавията им на слабата светлина. Сред тях имаше множество известни романи и томове икономическа литература. Видя върху полиците и няколко причудливи статуетки, които навярно бе донесъл от Хонконг или от Ориента.

Продължи да върви през стаята и разгледа картините по стените. Никоя от тях не ѝ направи особено впечатление, докато не стигна до един портрет до прозореца. Джон Килбърн, бащата на Дениъл. Навярно бе той, защото приликата между Дениъл и този малко по-възрастен мъж с леко посивели коси и няколко дълбоки бръчки беше поразителна.

„Странно, той е копие на баща си, а Мадлин каза, че Питър е бил единственото, което ѝ е останало от Джон. Или Дениъл е наследил външността, а Питър — характера му?“

Лора реши непременно да попита някого за това и продължи към един прозорец, от който се виждаше зелената площ зад къщата. Стаята на Дениъл се намираше в края на това крило и имаше три прозореца с изглед към различни части от имението, но навярно най-красивата гледка се откриваше през този, който бе откъм градината.

Тя се облегна на парапета и погледна надолу. Беше любопитна да разбере дали от тази точка се вижда лабиринтът. Лампите все още светеха. Навярно оставаха включени цяла нощ. Тук имаше по-малко

дървета, които да го закриват. В бурната нощ гледката бе почти страховита. Пътеките на лабиринта се открояваха, въпреки че дъждът замъгляваше очертанията им, а светкавиците придаваха на сцената зловещ вид.

Една силна светкавица привлече вниманието ѝ, без сама да знае защо. Вероятно защото светлината бе ослепително ярка и внезапно я накара да осъзнае къде се намира...

— Лора?

Тя извърна глава към леглото и затаи дъх. Явно Дениъл не изпитваше неудобство от голотата си, както и самата тя. Приблужи се към нея с грациозна походка. Изпъкналите му мускули създаваха впечатление за покоряваща сила. Имаше енергично и мъжествено тяло, което би събудило у всяка жена желание да изпита насладата от неговата близост.

Леко замаяна, Лора си помисли, че гледката на физически привлекателен мъж, който се приближава гол на светлината на огън, винаги би распалила страстта на една жена. Още когато той бе далеч от нея, сърцето ѝ започна да бие неудържимо и дъхът ѝ внезапно секна. Почувства се обзета от някаква първична сила, която не може да бъде овладяна.

„Това си ти. Винаги си бил ти. А аз винаги съм била...“

— Помислих, че си си отишла — каза той, когато я достигна. Тихият му глас разсея странното чувство, което я бе обзело, докато вървеше към нея. Дениъл сложи ръце на талията ѝ и я притегли към себе си.

— Трябва да тръгвам. Вече е почти четири.

Тя отново изпита необяснима увереност, че е на път да проумее нещо. Това, което чувстваше нужда да узнае, почти бе достигнало до съзнанието ѝ. Но отново ѝ убягна.

Той се наведе и леко докосна устните ѝ, а след това страстно я целуна и прошепна:

— Трябва да те пусна да си отидеш. Но не мога. Остани още малко, любима. Моля те.

Ръцете ѝ обгърнаха врата му и още веднъж ѝ се стори, че почти осъзнава истината, която търсеше. Успя само да отвърне:

— Искам да остана.

Малко по-късно Лора отново се озова в леглото му, но не бе изненадана. Когато се повдигна на лакът и видя, че часът е почти пет сутринта, и това не я учуди. Бурята най-сетне бе отминала и в стаята беше съвсем тихо.

— Зная — каза Дениъл. Пръстите на едната му ръка си играеха с косите ѝ, а на устните му се появи лека усмивка.

— Стана твърде късно — промълви тя. — Или рано. Само след няколко часа трябва да тръгваш за града, нали?

— Около десет.

Лора кимна и се поколеба за миг, преди отново да заговори. Не желаше да нарушава приятното им спокойствие, но не знаеше дали някога ще настъпи друг момент, в който след няколко часа близост би могла да очаква от него искреност или поне малко повече доверие.

— Какво има, Лора? Какво те тревожи?

— Какво ме тревожи ли? Нищо. Всъщност... — Тя поклати леко глава и промълви: — Не ме ли излъга, че си бил в Шотландия?

— Не — спокойно отвърна той. — Кой ти каза, че не съм ходил там?

— Попитах Джоузи — призна Лора и се почувства неловко. — Тя отговори, че не си ходил.

— През последните пет години наистина не съм пътувал дотам — каза Дениъл. — Беше, преди Джоузи да дойде да живее тук. — Той долепи свободната си длан до лицето ѝ. — Защо се съмняваш в мен, Лора? Бих искал да ми имаш доверие.

— Аз също бих искала да ти вярвам. Но... досега невинаги си бил напълно искрен с мен, нали?

— За какво съм те излъгал?

В тона, с който изрече въпроса си, се долови учудване, но изразът на очите му бе мрачен и почти тревожен.

Това я накара да изпита раздразнение. Самата тя реши да бъде предпазлива, защото не желаше да издаде своята уязвимост. Дениъл криеше нещо от нея, навярно за да се предпази, и тя трябваше да се държи с него по същия начин. Разтревожена и отчаяна, Лора започна с това, което я бе накарало да дойде в дома на семейство Килбърн:

— За огледалото например.

Той въздъхна.

— Лора, чуй ме. Не бих могъл да ти кажа нищо за това огледало. Не вярвам, че има нещо общо с убийството на Питър. Доколкото зная, то беше просто една от забравените вещи, захвърлени на тавана. То те доведе тук, за което съм благодарен, но не ме интересува нищо друго за твоето огледало.

Изпитваше отчаяно желание да му повярва. Но въпреки привидно откровения му тон, бе сигурна, че не ѝ казва цялата истина. Дениъл знаеше за огледалото повече, отколкото споделяше. Защо продължаваше да я заблуждава?

Лора не желаше да го нарече лъжец, затова каза само:

— Добре.

Ръката му се плъзна под гъстите коси към тила ѝ и той внимателно я притегли към себе си.

— Не, не е така. — Гласът му прозвуча по-строго. — Ти се отдалечаваш от мен.

„Ти пръв се отдалечи от мен.“

Но тя не изрече тези думи, защото не желаше да признае, че неговата неискреност я бе наранила. Вместо това, полагайки усилия да изглежда уверена, тя каза:

— Не зная какво искаш от мен. Какво искаш, Дениъл? Ако желаеш само секс, а след това никой от двамата ни да не задава въпроси, кажи ми. Не мога да играя твоята игра, ако не зная правилата.

Пръстите му се стегнаха, а изражението му стана сурово. Реакцията бе кратка, но накара Лора да изпита непознато чувство, което не бе страх, а по-скоро смесица от уважение и странно разбиране. Не можеше да обясни как е разбрала, но беше уверена, че този мъж притежава невероятна сила, която таи дълбоко в себе си и я бе подчинил на правилата и законите, които бе решил да спазва. Но никога не би я насочил срещу нея.

— Това не е игра — прошепна той и се отпусна. — Между нас съществува нещо съвсем различно. Ти знаеш, Лора. Трябва да го знаеш.

Тя наистина знаеше или поне чувстваше. Но не можа да се сдържи да не сподели:

— Навярно би го нарекъл с друго име. Дениъл... не очаквам от теб фалшиви обещания. Искам да бъдем искрени един към друг. Затова ако има някой въпрос, на който не би искал да отговориш, кажи ми.

Ако не желаеш да говориш с мен за нещо, сподели това. Само не ме лъжи.

Той задържа поглед върху лицето ѝ няколко мига, е неразгадаемо изражение. Погали тила ѝ и въздъхна:

— А ако точно сега има неща, за които не бих искал да ти кажа? Теми, свързани с живота ми, с които не бих желал да те занимавам? Ако знаеш това, би ли се отдръпнала от мен? Би ли решила, че не можеш да имаш доверие в мен? Отговори честно, Лора.

— Не зная. Но бих предпочела да чуя истината, отколкото лъжи, дори ако тази истина е, че има неща, които не желаеш да зная.

Той помълча миг по-дълго от нея, но когато заговори, тонът му бе решителен:

— Ще има ли някакво значение, ако истината е, че засега не бих искал да ги знаеш? Щом отmine сегашното напрежение, щом открият убиеца на Питър и моята... битка с Амелия свърши, между нас няма да има повече въпроси, лъжи или тайни. Ще получиш отговор за всичко, което те интересува. Обещавам.

Тези думи съвсем не ѝ донесоха спокойствие. Дори ѝ хрумна, че би предпочела да продължи да се пита дали ѝ казва истината, отколкото откровено да сподели, че има неща, които не би искал тя да разбере. Защото сега, когато знаеше това, се чувстваше ужасно неспокойна.

— Лора, разбирам, че това не е отговорът, който би желала да чуеш. Но ти казах истината. Сега не бих могъл да ти предложа друго.

След миг тя внимателно се отдръпна от него, изправи гръб, притисна колене към гърдите си и се загледа в пламъците.

— Искан ми се да знаех какво означава това — промълви тя. Леглото под нея се разклати, когато той също се повдигна. Леко погали голия ѝ гръб и я целуна нежно по рамото.

— Не е въпрос на доверие — каза Дениъл.

— Но изглежда именно така.

— Не. Вярвам ти. Но точно сега... чувствам нужда да стъпя на крака. Ще се справя сам. Можеш да бъдеш сигурна в това, Лора. Моля те да имаш доверие в мен. Да проявиш още малко търпение.

— Няма да е лесно.

— Зная. Но нима искам твърде много?

— Зависи. — Тя извърна глава към него. — Има нещо, което... трябва да зная. То ме безпокои от първия ден, в който стъпих в тази къща. Ти... не ме ли използваш по някакъв начин в битката срещу Амелия?

— Не — внезапно отвърна той.

Тя се опита да долови нещо в изражението му.

— Испитах... и оттогава не мога да се отърся от чувството, че ме използваш. Че всеки от двамата ви се опитва да ме превърне в своя пионка.

— За Амелия си права. Може би цели само да отклони вниманието ми... Не съм сигурен. Но не и аз, кълна се. Искрах само... да те задържа тук. Позволих на Амелия да те примамя, въпреки че можех да я спра, но единствената причина бе, че исках да бъдеш тук.

— А когато ме проследи до тавана? Нима това не е било част от... хладнокръвно съставен план?

Дениъл издаде странен звук — нещо средно между смях и стон.

— План? Желаех те толкова силно, че не бях в състояние да разсъждавам, още по-малко да планирам. Ако смяташ, че съм хладнокръвен, не е така. Не и към теб. Ти събуждаш у мен само топли чувства.

Лора отново се загледа в огъня и се опита да мисли трезво, без да се предава на съблазняващите му думи. Той я молеше да му има доверие, макар да бе казал, че има тайни от нея, и Лора не знаеше дали е способна на това. Чувстваше, че може да му вярва, но в съзнанието ѝ се въртяха безброй въпроси...

— Лора?

Тя неволно кимна, преди съзнателно да реши как да отговори.

— Добре. Както сам каза, това е истината, която исках. Ти изпълни молбата ми. Прав си, че не искаш твърде много в замяна. Аз... трябва да се прибирам в стаята си.

Преди Дениъл да помръдне или проговори, тя бързо се измъкна от леглото. Трябваше да заобиколи, за да стигне до стола, на който бе преметнала дрехите си, но съсредоточеният поглед на Дениъл не я накара да изпита неудобство или смущение. Облече нощницата си и халата, подпря се с ръка на леглото и потърси чехлите си.

Когато ги obu и се изправи, Дениъл се наведе над леглото и хвана ръката ѝ.

— Погледни ме — тихо и настойчиво каза той.

Лора знаеше, че ще долови тревогата ѝ, но не можеше да стори нищо. Вдигна очи и срещна погледа му.

Изражението му изглеждаше строго и малко мрачно, но целувката, с която докосна устните ѝ, бе нежна и пламенна и тя почувства, че краката ѝ се подкосяват. Неволно седна на ръба на леглото. Когато най-сетне ѝ позволи да се отдръпне от него, бе необходимо известно усилие, за да го стори.

Погледът му бе топъл, а устните — свити в чувствена усмивка.

— Какви други съмнения имаш? — попита задъхано той. — Вярвай, че това, което съществува между нас, е истинско и красиво. Нищо няма да го промени, Лора. Нищо.

Тя бавно кимна:

— Зная.

„Но какво е то според теб, Дениъл? Как би го назовал?“

Стори ѝ се, че иска да каже още нещо, но той освободи ръката ѝ, отпусна се на леглото и я погледна трескаво.

— Продължавай. Ако сега не те пусна да си отидеш, ще останем тук до пладне.

Не би желала нищо по-силно, отколкото да пропълзи обратно до него в леглото, но направи усилие да стане и да тръгне към вратата. Поколеба се там за миг, хвърли последен поглед към Дениъл и безшумно излезе от спалнята му.

Навън вече нямаше буря и в къщата цареше гробна тишина. Лора се придвижи на пръсти по дългия коридор. Имаше странното чувство, че някой я преследва, и то бе толкова натрапчиво, че когато най-сетне влезе в стаята си и затвори вратата, усети, че сърцето ѝ бие учестено, като след силна уплаха.

„Виновна ли се чувствам или какво?“, мрачно се запита тя, но не бе нужно да се замисля, за да си отговори.

Стори ѝ се излишно да си ляга, защото до сутринта оставаха само няколко часа, но бе уморена и знаеше, че все пак би било добре да поспи, макар и малко. Когато стигна до средата на всекидневната, нещо внезапно я накара да се обърне. Тя смръщи вежди и се огледа.

Лампата светеше, както я бе оставила. Всичко бе на мястото си. Но когато понечи отново да се обърне, вниманието ѝ бе привлечено от

един отблясък и тя бавно се приближи към масичката. Скицникът беше там, точно както преди. А огледалото? Обърнато със стъклото нагоре. Някой бе влизал в стаята.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кантората на Кенърд, Монтгомъри и Килбърн заемаше два етаж от една внушителна сграда в Атланта. В съботната утрин в нея бе съвсем тихо. Дениъл не срещна никого, докато вървеше по меките пътеки в коридорите към кабинета на Алекс в ъгъла на десетия етаж. Това не го учуди. В работните дни тук цареше оживление, но интересите на единствения клиент на фирмата не изискваха извънреден труд през уикенда или по празници.

Когато влезе в кабинета на Алекс, Дениъл не бе изненадан да го види, облечен небрежно с джинси и спортна блуза. Въпреки че през седмицата се съобразяваше с общоприетите порядки и носеше официален костюм, предпочитанието към смешни, често твърде пъстри вратовръзки издаваше веселия му, открит характер. Дори в кабинета му, който на пръв поглед изглеждаше обзаведен с вкус, имаше няколко странни неща, които бяха в поразителен контраст с обстановката, като например голямата ярка фигура на тасманийския дявол, поставена между правните томове на полицата, и смешната сребърна статуетка, която бе спечелил на състезанието за цар на целувките в гимназията през 1987-а.

Той работеше на компютъра, плавно плъзгайки пръсти по клавиатурата. Вдигна поглед към посетителя и промърмори:

— Момент.

— Не е ли моя работа? — попита Дениъл.

Алекс изсумтя.

— Засяга те, но не е това, за което се налага да поговорим днес. След две седмици влизаме в съда и исках да свърша нещо... Почакай само минута.

Дениъл кимна и се приближи към един прозорец, през който се виждаше централната част на Атланта. Не го привлече гледката. Всъщност дори не й обърна внимание. Просто се загледа навън. Обикновено малко сън му бе достатъчен, но след изтощителната нощ и поради нарастващата тревога за Лора се чувстваше малко напрегнат.

Не бе в състояние да седи спокойно и да чака, докато Алекс приключи с работата си.

Сложи ръце в джобовете на коженото яке и мислено си пожела всичко най-сетне да свърши. Търпението му се изчерпваше. Освен това бе обзет от странното чувство, че му остава малко време, въпреки че сам не би могъл да каже защо. Навярно защото убиецът на Питър все още е на свобода и вероятно представлява заплаха, или просто защото напоследък Амелия е твърде тиха и кротка. Това не бе нещо обичайно за нея и в съзнанието му отекна предупредителен сигнал.

А точно сега тя бе у дома с Лора и й казваше бог знае какво. Може би процеждаше сладка отрова. Мисълта не бе никак приятна, особено като знаеше за съмненията на Лора.

— Знаеш ли, в спортната зала два етажа над нас има боксова круша — каза Алекс. — Ако чувстваш нужда.

— Този, когото бих искал да ударя, е мъртъв — равнодушно отвърна Дениъл и се обърна с лице към по-младия си братовчед, но без да помръдне от прозореца. — Най-лошото е, че Питър умря, преди да успее да му дам добър урок.

— Мисля, че ще узнаем и далеч по-лоши неща за него.

Това суховато изявление съвсем не успокои съзнанието на Дениъл.

— Господи, какво си открил?

Алекс се облегна назад и отвори средното чекмедже на бюрото си.

— Най-сетне открих онзи сейф на Питър.

— Защо, за бога, ти отне толкова време?

— Мисля, че се справих с доста трудна задача, защото сейфът се намираще в банка извън Атланта. По-точно — в Мейкън. Вчера пътувах дотам и обратно цял ден. Не бих ти препоръчал подобна екскурзия.

Раздразнението на Алекс накара Дениъл да се усмихне:

— Извинявай. Напоследък съм малко нервен.

— А, така ли?

— Алекс!

— Добре, добре. Служителите от банката не бяха трогнати от случилото се и отначало не ме допуснаха до сейфа, но ми бе хрумнала гениалната идея да донеса пълномощни от теб и от кантората, както и

копие от завещанието на Питър, в което той ме посочва за изпълнител... Впрочем как, по дяволите, е стигнал до това решение?

— Да те посочи за изпълнител на завещанието си? За първи път чух, че то съществува, когато Престъпн спомена за него преди погребението. Предполагам, че се е спрял на теб, защото не е искал да избере мен.

Алекс отново изсумтя:

— Мисля, че го е направил само за да ме ядоса. Навярно е знаел, че последното нещо, с което бих искал да си губя времето, е да се ровя в боклука, който е оставил след себе си.

— Познавах Питър и се съмнявам да се е замислял, че някога ще умре... още по-малко, че това може да стане, преди да навърши тридесет години. Ще ми кажеш ли най-сетне какво откри в сейфа?

Алекс извади голям кафяв плик и го сложи пред себе си:

— Погледни това.

Той отвори плика и изсипа съдържанието му.

Дениъл пристъпи към бюрото и се намръщи. Пред Алекс имаше две пачки, пристегнати с ластици, секретен ключ, който навярно бе от личен сейф, и пистолет.

След няколко мига Дениъл вдигна оръжието, увери се, че предпазителят е спуснат, леко повдигна капака на пълнителя и видя, че е зареден. Затвори пълнителя на револвера и внимателно го остави на бюрото. След това вдигна една от пачките.

— Колко са?

— Общо сто хиляди — отвърна Алекс. — Имаш ли представа как Питър би могъл да се добере до такава сума, след като беше почти разорен?

Дениъл отново погледна към пистолета и остави пачката на бюрото:

— Не.

Алекс отбеляза равнодушно:

— Мисля, че беше твърде нервен за крадец. Искам да кажа, за да върши въоръжени грабежи.

— Споделям мнението ти. Питър винаги е търсил най-лесния и бърз начин да получи това, което иска, с възможно най-малък риск за себе си. Обирите на супермаркети съвсем не бяха в стила му. Регистриран ли е револверът?

— Не. Освен това серийният номер е изпилен и не мога да открия откъде го е купил. Бог знае как се е сдобил с него.

Дениъл кимна:

— А ключът?

— От друг сейф е — мрачно каза Алекс. — На етикета няма нищо, освен цифрата две. Защо ли имам мъчителното чувство, че ще трябва да обиколя цяла Джорджия, за да проследя дирите на Питър?

Вместо да отговори на този ироничен въпрос, Дениъл попита:

— Кога е открит този сейф?

— Преди шест месеца. Според банковите сведения, оттогава Питър не го е отварял нито веднъж.

— Има ли начин да разберем откъде са се взели парите?

Алекс поклати глава.

— Закрити стари сметки, безполезни цифри. Дори помолих един приятел от полицията да направи проучване, за да се уверя, че не съм пропуснал нищо, че няма прехвърлени средства или нещо подобно. Каза ми, че няма начин да разберем откъде са дошли тези пари.

— Можеш ли да му имаш доверие?

— Да. Дължи ми няколко услуги. Не се тревожи... Брент Лондри няма никаква връзка с отдела, в който работи той.

Дениъл кимна, заобиколи бюрото и седна на свободния стол.

— Е, какво мислиш?

— Мисля, че Питър се е забъркал в нещо нечисто — равнодушно отвърна Алекс, наведе се напред и се подпря с лакти на бюрото. — Но как се е сдобил с тези пари... Слушай. Знаем, че играеше комар. Полицаяте все още не са открили, но рано или късно и това ще стане. Може би така си е създал врагове, но какво би подтикнало някого от тях да го убие? Мъртъв, той не би могъл да им изплати това, което са спечелили от него, а тези хора със сигурност не биха искали имението му като компенсация.

— Прав си — намръщено каза Дениъл. — Освен това все още не можем да открием колко е дължал и на кого...

— Ако ме извиниш, бих казал, че сме в задънена улица. — Изражението на Алекс бе сериозно. — Но и двамата знаем, че Питър никога не е постъпвал почтено при другите си сделки.

— Да — каза Дениъл. — Но да постъпваш непочтено е едно, а да бъдеш предател — съвсем друго.

— Онези проекти появиха ли се на някое закътано място, което досега не бяхме претърсили?

— Не. Но не можем да бъдем сигурни, че са продадени.

— Значи не си съобщил за изчезването им?

— Как бих могъл? Ако дори и най-малкото съмнение за това достигне до обществото, с „Килбърн Дейта“ е свършено... да не говорим за репутацията на семейството и за моята кариера. Слуховете, недоверието и инсинуациите биха ни съсипали дори без доказателства. От друга страна, ако тези планове се озоват някъде в Средния изток, значи наистина сме предадени.

— И цялата вина ще бъде стоварена върху теб, особено сега, след смъртта на Питър. — Дениъл нервно се раздвижи.

— Въпреки подлостта му, все още не мога да повярвам, че е бил способен на такава измяна.

Алекс сви рамене:

— Може би според Питър това не е било толкова чудовищна постъпка. Може би не би го нарекъл измяна. Дениъл, той не желаше да отговаря пред теб. Не искаше да се задоволи със средствата, които ти му предоставяше, защото с тях не би могъл да си позволи високи залози на покер, екскурзии до Вегас и вносни спортни коли. Не можеше да се примири с това, че няма никаква власт в семейния бизнес и всички го знаят. Може би е решил за първи път в живота си да поеме голям риск. Поставил е всичко на карта. Ако спечели, би могъл да прекара живота си в охолство на някой екзотичен бряг. Ако загуби... виж до какво доведе това. Според мен съществуват две вероятности. Или поради някаква причина Питър е трябвало да скрие парите и пистолета, или ги е приготвил, в случай че внезапно се наложи да замине.

— И ти по-скоро би приел втората вероятност?

— Като се има предвид характерът на Питър, тя ми се струва по-правдоподобна. Винаги е бил страхливец и е бягал, когато стане опасно.

Дениъл знаеше, че това е истина.

— А вторият сейф? И там ли е крил нещо?

— Може би. Дори слабите играчи понякога печелят. Ако през последните две години му е провървяло, Питър би могъл да скъта няколкостотин хиляди. Или...

— Или?

Алекс въздъхна и прибра парите и револвера обратно в плика.

— За бога, Дениъл, навярно се досещаш за какво си мисля. За онази микрокасета, която открих в стаята на Питър. Има само една причина, поради която мъж като него би включил касетофона за запис, докато се люби със съпругата на влиятелен политик от Джорджия, и тя не е да се хвали пред внуците си.

— Не сме сигурни в това — възрази Дениъл.

— Така е. Уитни Фримънт е във Вашингтон със съпруга си от два месеца, но никой от нас не се осмелява да отиде при нея и да я попита дали Питър я е изнудвал. В нощта на убийството тя е била на дипломатически прием в столицата и можем да бъдем сигурни, че не го е извършила, но не знаем дали тези пари не са преведени от нейната сметка.

— Но касетата все още беше у него — продължи да упорства Дениъл.

— Да. Навярно е само копие. Или не се е задоволил е еднократна сума. Може би дамата не е проявила достатъчно разум, за да поиска касетата, или е повярвала, че я е унищожил. Но каквото и да е станало, Питър е притежавал нещо, за чието запазване в тайна тази жена би платила доста. Вероятно е видял в това лесен начин да спечели пари, които би могъл да скрие, за в случай че му потрябват. — Алекс замълча за миг и добави: — Мисля, че и за двама ни е ясно, че ако Питър е смятал изнудването за лесен начин за изкарване на пари, едва ли мисис Фримънт е била единствената му жертва. По дяволите, нямаме представа колко може да е продължило това. Никога не му е било трудно да вкара една жена в леглото си. А идеята да съчетае бизнеса с удоволствието навярно доста се е харесала на Питър. Може би е имал и други жертви и на някоя от тях ѝ е писнало да му плаща.

Алекс не казваше нищо, което да не бе му минало през ум, но когато Дениъл чу всичко това, изречено на глас, то му се стори още по-чудовищно.

— Гордостта на семейство Килбърн — мрачно каза той. — Развратник, комарджия, крадец, изнудвач... вероятно и предател. Истинско чудо е, че доживя дори до тази възраст. Въпросът е колко от това ще бъде разкрито от полицията, докато стигнат до убиеца. А по-

важният въпрос е кой от лошите навици на Питър доведе до неговата смърт.

— А най-важният от всички — каза Алекс — е какво е участието на Амелия.

— Ще ми покажете ли тази, детето ми? — попита Амелия.

Лора погледна над платното към възрастната дама, която седеше на люлеещия се стол е ветрилообразна облегалка, и каза спокойно:

— Бихте ли имали нещо против да ви отговоря след малко? Както казах, това е само предварителна рисунка... затова сме тук, в салона. Просто исках да направя един пробен портрет с маслени бои, за да разбера дали вече зная какво върша.

— А аз ви казах, Лора, че разбирам разликата между предварителна и окончателна работа. Обещавам, че няма да бъде твърде критична.

Лора се поколеба как да отговори и каза само:

— Добре, Амелия. Но бих ви помолила да почакате поне докато я завърша. Дайте ми възможност да вложа цялото си старание.

Лора отново погледна към платното, където бе очертала бледото лице на Амелия, косите ѝ и мастиленочерните ѝ дрехи. Но без наситени цветове и светлосенки. Все още не представляваше лице, а само блед овал, без черти. Необяснимо защо, това я накара да изпита неудобство и тя незабавно се съсредоточи върху тъмните очи на Амелия.

— Струва ми се, че днес сте разсеяна, детето ми. И изглеждате уморена.

Лора очакваше, че рано или късно Амелия ще каже нещо по повод на това, което бе очевидно, и си бе съставила шеговит отговор:

— При буря ставам напрегната и неспокойна, като котките. Дълго не можах да заспя. Но ще се оправя, Амелия.

— Явно имаме някои общи черти. Аз също се чувствам напрегната при буря. По това време на годината има толкова много, че понякога цяла нощ обикалям из къщата. Както снощи.

Лора я погледна.

„Как, за бога, да пресъздам този благ поглед? Ти ли си била в стаята ми, Амелия? Ако е така, защо просто не ми кажеш? Защо си

играеш с мен на котка и мишка? Или това е любимото ти занимание... да си играеш с хората?“

Въпреки тези мисли, Лора каза спокойно:

— Бихте могли да почукате на вратата ми. Можехме да поиграем карти или да поработим върху скиците.

Почти очакваше Амелия да ѝ покаже по някакъв начин, че не е успяла да я заблуди, но възрастната дама отвърна само:

— Сега вече зная, че и вие не можете да спите при буря. Ще го запомня. Следващия път ще дойда при вас.

Лора отново се съсредоточи върху картината с надеждата, че изражението ѝ е така невинно, както на Амелия. Но се съмняваше в това. Наистина бе уморена и сега, в разгара на деня, всичко, което се бе случило миналата нощ, ѝ се струваше като сън. Когато се замисли и си спомни изживяното, то ѝ се стори още по-нереално. Почти не можеше да повярва, че е отишла в стаята на Дениъл, че бяха прекарвали заедно часове и се бяха любили така ненаситно, че дори сега чувстваше болка в мускулите и непознато, смуцаващо чувство на неутолимо желание, което бе завладяло цялото ѝ тяло.

Не можеше да повярва, че му позволи да крие истината от нея. С какво я покори този мъж, че успя да я накара да приеме неща, които съзнанието ѝ дори не допускаше?

Не бяха се видели тази сутрин; когато слезе за закуска около осем и половина, той вече бе излязъл. Съмняваше се, че ще се прибере до обяд. Дали уговорката му за сутринта беше нещо обичайно, или ако го попита, би отказал да говори на тази тема?

— Лора?

Тя погледна тъмните очи, които все още не бе успяла да пресъздаде, както искаше, и се намръщи. След това срещна погледа на истинските.

— Да?

— Време е да отида до кухнята, детето ми. Нали не бихте имали нищо против да ви оставя за малко сама?

Лора беше смаяна, когато разбра, че е минало толкова време и още повече се изненада, щом видя колко е напреднала с портрета на Амелия. Пръстите ѝ определено имаха свои идеи и, изглежда, работеха по-добре, когато ги ръководеше подсъзнанието ѝ. Бог знаеше, че мислите ѝ бяха съвсем другаде.

— Разбира се — промълви тя и погледна светлосенките, които подчертаваха изпъкналите скули, благата загадъчна усмивка и правилния нос. Но все още не бе успяла да отрази израза на очите...

Амелия тихо се засмя, но не каза нищо. Стана и излезе от стаята. Лора знаеше, че скоро ще трябва да прекъсне работата си за обяд. Отдръпна се назад и се загледа в картината, докато разсеяно почистваше четките си.

— Хей, това е доста сполучливо!

Този път не се стресна, защото бе чула стъпките на Ан по плочките.

— Благодаря — каза Лора и я погледна. — Но имам още малко работа.

Ан нервно пъхна ръце в джобовете на дългата си пола и прикова поглед в картината. Но Лора се съмняваше, че вниманието ѝ е насочено към портрета, защото тя заговори за съвсем друго.

— Навярно смяташ, че съм ужасна.

„Значи е мой ред да приема маслиновата клонка.“

От предишната вечер Ан старателно се опитваше да се помири с всеки от членовете на семейството. Лора смяташе, че желанието ѝ да подобри отношенията си с тях е искрено, но си помисли колко себелюбива е Ан, щом толкова държи всички да простят прегрешенията ѝ. Дори една случайна гостенка.

Тя каза спокойно:

— Мисля, че Питър наистина притежаваше неустоим чар.

Ан леко се изчерви и изгледа Лора почти с раздражение.

Но навярно си спомни, че бе дошла да търси помирение и въздъхна:

— Да. Така беше. И винаги знаеше как да те накара да забравиш... някои неща.

Лора предпочете да избегне интимните подробности и не попита какви са тези неща.

— Ан, веднъж ти каза, че причината за смъртта на Питър е свързана с начина, по който семейството ръководи бизнеса си. Какво имаше предвид?

Ан смръщи вежди, без да откъсне поглед от картината.

— И двамата са безмилостни. Дениъл и Амелия. Готови са на всичко, за да спечелят. Това е характерно за хората от фамилия

Килбърн.

— Значи Питър е трябвало да ги победи?

— Той беше отхвърлен. Дениъл не го зачиташе. Отнасяше се с него като с идиот, чието мнение няма никаква стойност. А Амелия го използваше да изпълнява нейни поръчки, сякаш е слуга. Нима би могъл да понесе това? Никой от семейство Килбърн не би търпял.

Лора почти чу приятния плътен глас на Питър, видя невероятно красивото му лице и си представи как се доверява на своята братовчедка и спечелва симпатията и съчувствието ѝ. Накрая успява да я вкара в леглото си, което за него представлява голяма победа, защото кръвосмешението е ново изживяване, примамливо за човек като Питър. Запита се дали на Ан ѝ бе хрумнало, че може би не бива да има прекалено доверие на един почти тридесетгодишен мъж, дръзнал да се оплаква от лошото отношение на семейството си, след като е съблазнил своята братовчедка...

— Какво е направил? — тихо попита Лора. — Ти спомена, че имал планове.

Ан извади ръце от джобовете си и потърка областта над лактите си, сякаш ѝ бе студено.

— Имаше. Големи планове. Сам ми го каза. Щом получеше парите, щеше да им даде да разберат.

— Какви пари?

— Тези, които очакваше. Каза, че някакъв приятел... решил да инвестира в неговото бъдеще. Нещо подобно. Първо трябваше да изпълни поредната глупава поръчка на Амелия и да събере трохите, които тя му подхвърли. След това щеше да спечели свои пари.

— И какво щеше да прави с тях?

— Да започне собствен бизнес. — Ан предизвикателно вдигна глава. — Да стане конкурент на семейството. Вече имаше зад гърба си влиятелни хора, бизнесмени, проектант и компютърни специалисти, и беше сигурен, че ще отнеме на семейството част от най-важните договори. Само трябваше да поиска по-ниска цена и щом направеше първата стъпка, всички клиенти биха предпочели да сключат договор с него. Беше планирал всичко.

Лора не разбираше много от бизнес, но се съмняваше, че тези „планове“ на Питър са били така ясни, както твърдеше Ан. Естествено възможно е самата Ан да не е наясно с подробностите, но все пак ѝ се

стори твърде вероятно замисълът на Питър да е бил неосъществима мечта на един огорчен човек, който отчаяно се е стремил да докаже, че превъзхожда преуспелия си брат.

— Кога ти каза това? — небрежно попита Лора. — Навярно не в онази последна нощ?

— Не. Два дни по-рано.

— Но вярваш, че беше убит, защото е бил на път да спечели? Да победи семейството? Да победи Дениъл?

Ан решително кимна:

— Така мисля. Бих се обзаложила, че не е получил онези пари от никакъв приятел, а от мрачните типове, с които се познаваше. Мислеше, че не знае за тях, но аз знаех. Бях ги виждала заедно няколко пъти, когато нямаше представа, че съм наблизо. Сигурна съм, че е взел назаем голяма сума, или ги е придумал да инвестират в неговия план, а после те са се обърнали срещу него и са го убили.

Лора обмисли тази вероятност и за разлика от Ан, веднага долови противоречието в нея. Ако тези „партньори“ бяха отпуснали на Питър заем, който той навярно е похарчил, със смъртта му биха загубили шанса да си върнат парите. Нямаше смисъл. Но след като разбра за връзките му с криминални типове, Лора се запита дали кръгът на предполагаемите извършители не е още по-широк.

— Може би си права — каза тя.

— Зная, че е така. Предположението, че го е убила някаква жена, е глупаво. Питър беше доста силен и умееше да се отбранява.

Лора не си направи труда да напомни на Ан, че според пресата Питър е седял на леглото, когато убиецът е нанесъл първия удар, и щом ножът е пронизал сърцето му, навярно смъртта е настъпила, преди да му хрумне да се защитава. Затова според полицията бе възможно да го е извършила жена.

— Лора... О, Ан, и ти ли си тук? Добре. Обядът е готов.

Както винаги, Амелия се появи на прага така внезапно, че и двете млади жени се стреснаха.

Лора бързо се опомни, остави четките си и заедно с Ан тръгнаха след Амелия към трапезарията. Мадлин, Кери и Джоузи вече бяха там и ги очакваха. След няколко минути всички се събраха около масата и едва тогава Лора забеляза разликата.

За пръв път, откакто бе дошла, видя Джоузи със светли дрехи. Беше облякла красив бледозелен пуловер и бял панталон и изглеждаше малко смутена, но сияеща.

— Джоузи, скъпа, бял панталон през октомври? — Амелия изрази изненада и известно неодобрение.

— Вече е късна есен — съгласи се Мадлин машинално.

Лора видя, че Джоузи едва забележимо трепна, и каза:

— Мисля, че изглеждаш чудесно, Джоузи. Светлите цветове много ти отиват.

Осъзна, че по този начин е прекъснала опита на Амелия да се държи властно с Джоузи, но не съжали за думите си. От второто си посещение в къщата Лора подозираше, че тя се опитва да превърне младата вдовица в свое копие и ако наистина бе така, определено трябваше някой да ѝ попречи.

Джоузи я погледна с благодарност и спокойно отговори на Амелия:

— Смятам да започна да нося светли дрехи, Амелия.

Кери се включи в разговора с обичайния си приятен и любезен тон:

— Лора е права, наистина ти подхождат.

Амелия отбеляза язвително:

— И това го казва жената, облякла най-грозния пуловер, който някога съм виждала.

Лора бе изненадана, защото обикновено Амелия се държеше учтиво с Кери, макар и с известна критика. Но Кери само се усмихна и разгъна салфетката си.

„Наистина е силна.“

Лора срещна погледа на Джоузи и разбра, че ѝ бе хрумнала същата мисъл. В този миг влезе прислужницата с бяла престилка и докато сервираше обяда, разговорът около масата стана безинтересен.

Лора почти не обръщаше внимание за какво става дума. Съзнанието ѝ бе заето с мисли за това, което Ан бе споделила за Питър. Стигна до извода, че тази нова информация прави положението още по-объркано. Може би наистина бе убит от някакви мистериозни престъпни типове, но тя смяташе, че ако е така, те биха го застреляли и вероятно трупът му нямаше да бъде открит. Все пак явно бе очаквал от

някаго пари в дните преди смъртта си и може би ги бе получил. Възможно бе това да има връзка с убийството.

Парите често ставаха причина за нечия гибел. Навярно и случаят с Питър е такъв. Ако бе носил със себе си голяма сума, съществуваше вероятност да е бил нападнат, ограбен и убит. Възможно е това, което приличаше на престъпление от страст, всъщност да е било прибързано действие на твърде нервен престъпник. Или нападателят да е бил под въздействието на наркотици и да не си е давал сметка за това, което върши. В такъв случай имаше логично обяснение за множеството пробождания след първия смъртоносен удар.

Лора потръпна, когато си представи ужасяващата сцена, и насочи вниманието си към разговора, за да се отърси от неприятните мисли. Забеляза, че за съжаление Ан е започнала да се държи, както по-рано. Отново нарече храната безвкусна и се осмели да попита защо не може понякога готвачите да се съобразяват и с нейните желания.

— Ако искаш нещо с повече подправки — каза Амелия с раздражение, — поръчай да ти доставят пица. В тази къща храната се приготвя, както аз желая, Ан, и така ще бъде и занапред.

Ан се засмя ехидно:

— Искаш да кажеш, докато Дениъл окончателно те отстрани от власт, Амелия? Питър ми каза всичките си тайни и всички тайни на семейството. Както и за слуховете, които са се носели навремето, че ти си убила съпруга си, като си го ударила по главата и си го блъснала в басейна. Истина ли е, Амелия? Дениъл има ли доказателства? С това ли те заплашва? И двете знаем, че той ръководи нещата от години. Че всъщност управлението е в негови ръце. Просто ти позволява да се преструваш, че ти си на власт, Амелия.

— Ан — тихо я предупреди Джоузи.

— Ти не се бъркай! — прекъсна я Ан. — Писна ми от теб. Вечно се подмазваш и на Амелия, и на Дениъл... а сега се въртиш около Алекс. Добър ли е в леглото, а, Джоузи? Какво би казал Джеръми, ако разбере, че се чукаш с братовчед му?

Навярно това бе жесток удар за Джоузи, защото тя внезапно пребледня, сведе поглед към чинията си и остана безмълвна.

Лора нямаше представа откъде идва тази злоба и не би могла да отгатне какво се надяваше да постигне Ан... освен може би да отмъсти за унижението, което бе понесла. Каквато и да бе причината за

внезапната промяна в държането ѝ, в очите на Ан проблясваше гняв, устните ѝ бяха тънки и бледи, а гласът ѝ трепереше.

Лора съжали, че отначало не се бе заслушала в разговора.

Амелия седеше сковано, с изправен гръб, и над скулите ѝ бе избила лека руменина, а очите ѝ имаха мрачен и замислен израз. Кери се хранеше спокойно, а Джоузи не смееше да вдигне очи. Само Мадлин и Лора гледаха Ан. Лицето на Мадлин не беше безизразно, както обикновено, а леко намръщено.

— Престани да говориш така, Ан! — каза тя. — Знаеш, че това не е истина.

Ан се усмихна подигравателно и вдигна чашата си като за тост:

— За Мадлин, която за нищо на света не би признала, че в това семейство има проблем. Как беше... твоето семейство нарича това „omerta“, нали, Кери? Прословутият обет за мълчание.

— От три поколения роднините ми не живеят в Италия — сухо отвърна Кери, без да я погледне.

— Но все пак съм сигурна, че знаеш за това. Милата мълчалива Кери, която никога не би изрекла обидна дума. Вдовица, без да е била съпруга. Вярно е, нали, Кери? Искаш ли да им разкрия още една от малките тайни на Питър?

Кери вдигна глава и белегът ѝ леко потъмня, издавайки чувствата ѝ. Но изражението ѝ остана непроменено. Тя отвърна спокойно:

— Щом си решила да говориш, явно никой не би могъл да те спре, Ан.

Преди тя да успее да каже нещо, Амелия я прекъсна и Лора долови в тона ѝ необичайна за нея умоляваща нотка:

— Ан, ако не можеш да се държиш прилично, напусни!

— Заповядваш ми да напусна трапезарията на Дениъл? Защо, за бога, да напускам, щом не съм чула собственика да ме моли...

— Сега го чуваш. — Гласът му прозвуча съвсем тихо, но прекъсна тирадата на Ан така внезапно, сякаш бе изръмжал срещу нея. Дениъл прекрачи прага и светлите му очи пронизаха Ан с леден поглед. — Не зная какво те прихваща, Ан, но веднага престани! Не ме принуждавай да сторя нещо, за което и двамата ще съжаляваме.

Въпреки необяснимото презрение, с което Ан се отнасяше към останалите, явно уважаваше Дениъл или твърде много се страхуваше от него и не смееше да му противоречи. Бледите ѝ страни пламнаха и

тя блъсна стола си назад, хвърли салфетката на масата и се втурна към вратата, без да каже дума.

Дениъл погледна останалите и наруши напрегнатото мълчание:

— Ще се погрижа това да не се повтори.

След тези думи той излезе от трапезарията.

Кери старателно сгъна салфетката си и каза спокойно:

— Амелия, извини ме, ако обичаш. Отивам да посвирия.

Амелия не възрази. Въпреки че не бе довършила обяда си, веднага щом Кери излезе, тя каза:

— Аз ще се кача горе да си почина. Лора, детето ми, извинявайте, но днес няма да мога повече да ви позирам.

Изглеждаше отпаднала и гласът ѝ издаде, че наистина не се чувства добре. Лора побърза да я успокои:

— Не се тревожете, Амелия. Мога да поработя и сама.

— Благодаря, детето ми. Мадлин, би ли ми помогнала?

— Разбира се, Амелия.

Двете жени бяха живели заедно в тази къща повече от тридесет години и дори ако не изпитваха симпатия една към друга, поне добре се познаваха и разбираха. Мадлин стана, подаде ѝ ръка и бавно излязоха от стаята.

Лора въздъхна и попита Джоузи:

— Какво ѝ стана на Ан? Искам да кажа, бях се замислила за малко и не чух... какво я накара да се държи така.

— Мисля, че нямаше определена причина — отвърна Джоузи, явно озадачена. — Чух само, че Амелия ѝ каза, че няма причина да сменят тапетите в стаята ѝ. Нещо толкова незначително. Но навярно това бе последната капка. Малко е нужно да накара Ан да избухне.

— Толкова злоба... заради някакви тапети?

Джоузи сви рамене:

— Навярно да. Или не е могла да се примири с това, че всички узнаха малката ѝ тайна, и е решила да ни го върне.

Лора остави сгънатата салфетка до чинията си:

— Дениъл каза, че ще се погрижи да не се повтори.

Джоузи отвърна на неизречения ѝ въпрос:

— Той подписва чековете. Ако някой може да укроти Ан, това е само Дениъл. Винаги е бил търпелив е нея, предполагам, защото я

съжалява, след като загуби майка си по такъв начин. Но днес тя премина всякакви граници.

— И аз бих казала същото — промълви Лора и се запита каква ли щеше да е следващата язвителна забележка на Ан, ако не я бяха прекъснали.

Джоузи леко се изчерви, но когато заговори, тонът ѝ бе решителен:

— Винаги ми е имала зъб. Амелия казва, че ми завижда, но мисля, че има и друго. Когато Алекс дойде да живее тук, тя...

— Прояви интерес към него?

— Да. Не зная дали е забелязал, но аз усетих. По-късно, когато ние е него...

Лора кимна:

— Навярно е от жените, които не могат да се примирят с мисълта, че имат съперници. Още по-малко, че могат да бъдат отхвърлени. Всъщност... не е моя работа, но мисля, че Алекс е направил добър избор.

Джоузи се усмихна:

— Благодаря. Знаеш ли, той ми каза, че всички в тази къща знаят за нас, но аз не исках да повярвам.

— Тук нищо не може да се запази в тайна дълго време — неволно каза Лора.

— Така е. Особено тайните, които Питър е знаел. — Джоузи поклати глава и стана от масата. — Смятам да поработя на бюрото си. Освен ако имаш нужда от компания?

— Не, благодаря. — Лора също се изправи. — Ще се поразходя в градината, преди времето отново да се развали.

— Да ти подскажа ли решението на лабиринта? — попита Джоузи е усмивка.

Лора се поколеба, но кимна:

— Да, ако обичаш.

— Когато трябва да избираш между три пътеки, винаги тръгвай по средната.

Лора попита недоверчиво:

— Това би ли ми помогнало?

Джоузи се засмя.

— Доста, ако имаш добро чувство за ориентация. Колко да изчакам, преди да пратя спасителен отряд?

— Най-малко два часа.

— Добре. Приятна разходка, Лора.

— Благодаря.

Но Лора искаше да се полута из лабиринта не от любопитство да открие решението на загадката, а за да се измъкне поне за малко от къщата, защото атмосферата в нея я потискаше и я караше да се чувства неспокойна. Изпитваше нужда да остане за малко сама и да помисли за доста неща. А когато знаеше, че Дениъл е наблизо, не можеше да разсъждава трезво.

Тук поне се надяваше да достигне до някои изводи.

След бурята от предишната нощ растенията в градината бяха влажни и блестяха от студената светлина на октомврийското слънце, а във въздуха се носеше мирис на свежест. Лора забърза по пътеката към лабиринта. Широкият пуловер и дългата ѝ пола бяха удобно облекло за разходка. Не видя никого, освен един градинар, който старателно подрязваше ред вечнозелени храсти на няколко крачки от входа на лабиринта. Той не вдигна глава и Лора не го заговори, преди да мине под зеления свод.

В слънчевия следобед алеите не ѝ напомняха за мрачни тесни коридори, както първия път, и не бе нужно да поглежда нагоре, за да се увери, че над нея има небе. Този път вървеше, без да се замисля за решението, доверявайки се на подсъзнанието си, както когато рисуваше. Осъзна, че щом се озове пред три пътеки, винаги поема по средната, но при всички останали избори имаше чувството, че алеите на лабиринта са ѝ познати отнякъде.

Едва когато стигна до центъра, без да направи нито една грешка, Лора разбра какво е сторила. Мислено бе проследила с пръст сложните извивки на една линия, издълбана в метал, която водеше до сърце с инициали. Огледалото.

Бавно продължи към заслона, без да обръща внимание на красотата наоколо. Влезе и седна на шезлонга. Сякаш не виждаше нищо, освен огледалото, чийто образ се бе запечатал в съзнанието ѝ като снимка.

Гравюрата винаги ѝ бе напомняла за лабиринт, но досега не бе направила връзката.

„Глупачка“, помисли си тя с усмивка. Решението наистина бе пред очите ѝ. Подсъзнателно бе доловила приликата, когато бе погледнала през прозореца на Дениъл. Единствено оттам целият лабиринт се виждаше ясно.

Но какво означаваше това? Че отговорът на загадката се крие в огледалото... или че самият лабиринт е създаден така, че да наподобява гравюрата върху гърба му? То бе изработено много по-рано, през 1800-а година, във Филаделфия. Джоузи ѝ бе казала, че идеята за лабиринта е на Дейвид Килбърн, който бе поръчал създаването му през петдесетте години. Дали тогава огледалото е станало собственост на семейство Килбърн? Дали Дейвид го е купил отнякъде за съпругата си, а после му е хрумвало да направи в имението лабиринт по подобие на гравюрата?

Нима Амелия би захвърлила на тавана подаръка на своя любим?

„Би го направила, ако наистина е удавила съпруга си в собствения му басейн.“

Лора се наведе напред, подпря се с лакти на коленете си и се намръщи. Беше сигурна, че дори и да е вярно, Амелия не би признала, след като бе успяла да запази тайната си цели четиридесет години. Но дали и тя не знаеше нещо повече за огледалото, което бе довело Лора в дома ѝ? Може би не. Все пак бяха минали четиридесет години.

Дори ако сподели, че е било подарък, който е получила от Дейвид преди време... Какво от това? Навярно не би могла да си спомни повече; това семейство беше богато и през всичките години Амелия бе получавала толкова подаръци, че едва ли би запомнила едно обикновено огледало с метална рамка.

Лора имаше мрачното предчувствие, че последните сведения на Дина за огледалото ще бъдат, че Дейвид го е купил от някой окaziон или магазин за антики — и това ще е краят на историята. Отново нямаше да разбере защо няколко десетилетия по-късно Питър се бе опитал да го откупи от нея. Нищо не би могло да ѝ подсказже каква връзка има това огледало с убийството или да ѝ помогне да си обясни защо Дениъл избягва да говори за него. Нито пък да разбере защо самата тя цял живот е търсила огледало с потъмняла метална рамка, което в една съботна утрин беше открила в гаража на семейство Килбърн... Задънена улица.

— Не. Има някакъв смисъл. Сигурна съм.

— Кое има смисъл?

Съзнанието ѝ бе така завладяно от огледалото, че не усети кога той се приближава. Изправи гръб, погледна Дениъл и в този миг сякаш загуби способността да мисли за друго, освен за него.

— Кое има смисъл? — повтори той, влезе в заслона и застана пред нея. Говореше леко задъхано и когато срещна погледа му, Лора осъзна колко време е изминало, откакто бе излязла от спалнята му. Толкова дълги часове! През тялото ѝ бавно премина гореща вълна, която облекчи болката в мускулите ѝ, а сърцето ѝ започна да бие неудържимо.

Почти несъзнателно тя попита:

— Чий е проектът за този лабиринт? Откъде го е взел Дейвид?

— От един непознат в бара — небрежно отвърна Дениъл. — Интересна история. Напомни ми да ти я разкажа някой ден.

Той коленичи до нея.

Лора затаи дъх, когато едрите му топли ръце докоснаха глезените ѝ, плъзнаха се нагоре по краката ѝ и повдигнаха ръба на дългата ѝ пола. Искаше да му напомни, че по това време на деня всеки би могъл да излезе на разходка в градината и да ги види, но едва дишаше и бе замаяна от блясъка в очите му.

— Цял ден мисля за това — каза той и погали бедрата ѝ. — За теб. За снощи.

Пръстите му проследиха извивката на ханша ѝ и проникнаха под колана на бикините.

Лора леко се повдигна, за да му помогне да ги придвижи надолу. След това ръцете му отново обхванаха бедрата ѝ и ги разтвориха. Дъхът ѝ спря, когато пръстите му нежно докоснаха вътрешната им повърхност. Устните ѝ жадно отвърнаха на ласката на неговите, тя се приближи и обви ръце около врата му.

Възбудата я завладя като прилив, като жива сила, на която не можеше да устои. Желаяше Дениъл — точно сега, точно в тази минута, и нищо друго на света нямаше значение. Почти не осъзнаваше, че издава въздишки и стонове на наслада. Поемаше ласките му с всичките си сетива. Допирът на треперещите му пръсти до гърдите ѝ дори през пуловера и сутиена я караше да се стреми към него с всяка клетка на тялото си. Усещаше неутолимата му жажда за нея, мекотата на тъмните коси, покоряващата му сила и насладата от близостта им.

След миг телата им се сляха, Лора издаде вик, напрегна мускули и го притисна, обзета от страстен порив.

Горещите вълни, които се надигаха в нея, най-сетне се превърнаха в неудържим порой, който я понесе към точката на опияняващото блаженство.

Когато се опомни, по страните ѝ се стичаха сълзи и Лора внезапно осъзна истината, която вече не бе в състояние да отрече. Тя бе влюбена в Дениъл Килбърн.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джоузи чу входната врата да се отваря и затваря и извърна глава към прага на библиотеката. След миг там се появи Алекс.

— Какво, за бога, правиш? Работиш в събота? — попита той с леко раздражение.

При други обстоятелства тонът му би я накарал да потръпне, но изражението му издаде, че нещо го тревожи. Затова тя отвърна спокойно:

— Всъщност не работя. Само разписвах чекове за някои лични сметки.

Лицето му остана намръщено няколко мига, но след това той се засмя и влезе в стаята.

— Извинявай, скъпа. Имах тежък ден. Ти как прекара сутринта?

— Не се случи нищо особено, освен че по време на обяда Ан избухна, започна да дразни всички и между другото попита дали Джеръми би одобрил, ако разбере, че... имам интимна връзка с братовчед му.

Алекс седна на ръба на бюрото, погледна я и повдигна вежди:

— Предполагам, че е употребила по-груб израз.

— Би могло да се каже. Само за няколко минути Ан успя да обиди и отчужди всички на масата, освен може би Лора, която просто бе смаяна.

Алекс каза замислено:

— Трябва да започна да се прибирам за обяд.

Джоузи леко се засмя, но поклати глава:

— Беше ужасно. Нападна дори Кери, като я нарече вдовица, която не е била съпруга. Никога не съм виждала Амелия така уплашена, както след злобния намек на Ан, че всъщност тя отдавна не е на власт. Ако Дениъл не се бе намесил, не зная какво щеше да стане.

Алекс хвана ръцете ѝ и ѝ помогна да се изправи:

— Не бива да се ядосваш заради нея, Джоузи. Ан е една озлобена нещастница, която изпитва удоволствие да създава неприятности.

Просто не ѝ обръщай внимание.

— Няма да ми бъде много лесно, след като тя каза пред всички на висок глас, че спим заедно:

Той я погледна право в очите:

— Казала го е. И какво от това? Нима настъпи краят на света? Нима Амелия те уволни и те изгони от къщата? Нима всички те изгледаха ужасено? — „Нима духът на Джеръми се яви и те осъди заради твоя грях?“

Той не изрече последния въпрос, но Джоузи бе сигурна, че би искал да ѝ го зададе.

— Не. Но се почувствах толкова... беззащитна. Не ми е приятно някой така безцеремонно да излага личния ми живот на показ.

— Но не се почувства виновна? — попита той. — Или засрамена?

— Не — отвърна тя малко изненадано.

Алекс се усмихна:

— Значи определено имаш напредък, скъпа. — Той леко я целуна и Джоузи почувства разлика, която не би могла да назове. — Може би малката сцена на Ан все пак е била за добро.

— Не мисля, че Дениъл би споделил мнението ти — каза Джоузи малко вяло. — Никога не бях го виждала такъв.

— Какъв?

— Гневен и непреклонен. След като Ан побягна от стаята, той каза, че ще се погрижи това да не се случи отново и предполагам, че е тръгнал след нея. Оттогава не съм виждала никого от двамата, но бих се обзаложила, че е казал на Ан да се държи прилично или...

Алекс се намръщи:

— Точно сега не би се занимавал с нея. Ще ти кажа нещо, скъпа... Никак не е забавно да бъдеш глава на това семейство.

Тя го погледна изпитателно:

— Вие с Дениъл все още ли разчиствате бъркотиите на Питър?

— Нещо подобно. И това не е особено приятно.

— Все още ли не искаш да ми кажеш?

— Джоузи, ти не си в състояние да ни помогнеш и няма причина да забъркваме и теб. Рано или късно ще стигнем до решението на проблема и тогава ще ти кажа всичко. Съгласна ли си?

Тя го погледна.

— Вие, мъжете от семейство Килбърн, сте дяволски потайни. Естествено — с изключение на Питър, който явно е казал на Ан всяка тайна, която е знаел.

— Така ли? Интересно. — Зелените очи на Алекс добиха замислен израз, но само за миг. Усмихна се. — Е, няма значение. Защо не излезем за няколко часа от тази мрачна къща? Сигурен съм, че ще си намерим занимание.

— Трябва да проверя дали Амелия няма нужда от мен.

— Събота е. Каквото и да иска Амелия, би могло да почака. — Алекс стана от бюрото, без да пусне ръцете ѝ, и шеговито добави: — Впрочем сутринта не успях да ти кажа, че днес изглеждаш страхотно.

Джоузи почувства, че страните ѝ пламват и реши, че е глупаво да се изчервява като ученичка.

— Благодаря.

Той ѝ се усмихна и каза тихо:

— Не мисля, че Джеръми би имал нещо против. Доколкото си спомням, никога не е обичал черния цвят.

Дъхът на Джоузи внезапно секна и тя не успя да отвърне. Затова само кимна и излезе с него от библиотеката, питайки се дали се досеща, че е престанала да се извинява на покойния си съпруг за това, че се чувства щастлива в прегръдките на друг мъж.

Докато вървяха бавно към изхода на лабиринта, Лора погледна преплетените им пръсти и се запита има ли смисъл да му казва, че го обича. Навярно вече знаеше. Съмняваше се, че досега не е издала чувствата си. Освен това още при първата им среща ѝ се бе сторило, че той долавя всяка промяна в настроението ѝ, всяка тревога или вълнение. Сигурно знаеше. Нежно бе изтрил сълзите ѝ, но без да проговори. Оттогава не бе казал нито дума. Дали се бе досетил? А дали за него имаше някакво значение?

— Много си мълчалива — каза Дениъл най-сетне.

Лора направи усилие да отвърне спокойно:

— Преди малко бях похитена в един градински заслон. Имам право.

Той се спря, погледна я и леко ѝ се усмихна.

— А аз дори пропуснах да те поздравя, нали?

— Да. Каза нещо...

Лора бе обзета от тревога, защото осъзна, че не си спомня думите му.

„Господи, дали ще мога да се съвзема след всичко това?“

Дениъл докосна брадичката ѝ със свободната си ръка и я целуна:

— Здравей!

— Здравей! Знаеш, че е възможно някой да се появи иззад онзи храст и да ни види. Всъщност само преди няколко минути можехме да бъдем разкрити.

Той каза сухо:

— След малката реч на Ан в трапезарията можеш да бъдеш сигурна, че тук нищо не остава в тайна задълго.

— Прав си — съгласи се тя и въздъхна. — Изглеждаше твърдо решена да разкрие тайните на всички и почти очаквах да съобщи, че снощи съм била в спалнята ти.

— Откъде би могла да знае?

След миг колебание Лора каза:

— Може да е била в коридора и да ме е видяла.

— Нейната стая е в източното крило, в другия край на къщата; какво би търсила до моята или твоята спалня?

Дениъл я изгледа малко намръщено.

Този пронизателен поглед вече ѝ бе познат и тя се опита да го избегне.

— Така е. Може би защото аз останах единствената, която все още не е нападнала, ми хрумна, че ще бъда следващата. Чу ли всичко, което тя каза?

— Почти. Лора, да не би да се е случило още нещо? Какво те тревожи?

Тя отново се поколеба, преди да отговори:

— Снощи, когато бях при теб, в стаята ми е влизал някой.

Той отново се намръщи:

— Какво те кара да мислиш така?

Лора нямаше намерение да му казва, че е донесла със себе си огледалото, въпреки че ѝ бе хрумнало внезапно да му го покаже, за да види реакцията му. Но отвърна:

— Когато реших да остана тук за уикенда, взех огледалото. Преди да изляза от стаята си снощи, го оставих на масичката с гърба

нагоре. Когато се върнах, беше обърнато.

След миг, без да промени изражението си, Дениъл каза:

— Амелия често се разхожда по коридорите нощем.

— Тя ми каза.

— Призна ли, че е била в стаята ти?

— Не, но имах чувството, че си играе с мен. Мислиш ли, че е вероятно да е била тя, отколкото Ан?

— Да.

— Тогава наистина си е играла с мен.

Дениъл нежно докосна лицето ѝ, задържа пръсти на шията и потърка с палец бузата ѝ.

— Може би. А може би просто не е искала да си признае, че е влязла, без да е поканена.

Малко озадачена, Лора полюбопитства:

— След всичко, което ти сподели за борбата си с нея, ми се струва логично да търсиш зад всяко нейно действие непочтени мотиви. Но ти не мислиш така, нали? Дениъл, защо позволяваш това да продължава? Начинът, по който Амелия... проверява докъде би я оставил да стигне, навярно те кара да се чувстваш напрегнат, а може би дори е и опасен. Но ти ѝ отстъпваш от толкова години. Защо? За да ѝ спестиш неудобството?

С малко унила усмивка Дениъл отвърна:

— „Quid pro quo“, както би казал Алекс. Сега може би ще ти бъде трудно да повярваш, но когато бях дете, Амелия беше много добра към мен. Баща ми прекарваше с мен доста време, но Мадлин... ме избягваше. Беше напълно обсебена от Питър. Амелия се грижеше за мен, разговаряхме, интересуваше се от мен. Известно време бяхме много близки, Лора. Не бих могъл да забравя това.

Лора помълча около минута, без да откъсне поглед от лицето му. Най-сетне каза:

— Но сега един от двама ви трябва да стане глава на това семейство, нали? Тази борба, това напрежение между вас почти се долавя във въздуха. Трябва да сложиш край.

— Трябва да сложа край — тихо се съгласи той. — Скоро.

— Тя ще отвърне на удара. Знаеш, че ще го направи.

Дениъл кимна.

— Зная, че ще се опита, но точно сега не мога да сторя нищо. В момента имам други грижи.

— Като например... какво е възнамерявал да направи Питър, преди да го убият?

— Как се досети?

— Подредих парчетата от мозайката. Намислил е нещо, нали? Опитвал се е да събере пари, за да осъществи амбициите си? Затова ли беше убит? Защото е поискат тези пари по неподходящ начин от неподходящи хора?

— Не зная.

Дениъл се обърна и продължи през лабиринта, все още държейки ръката ѝ.

— И не искаш да говориш за това.

Лора не бе изненадана, но направи усилие да прикрие болката, която почувства.

Пръстите му притиснаха нейните:

— Не, не сега. Ти каза, че приемаш това, Лора.

— Трябва да се прегледам при психиатър — промърмори тя.

Точно тогава стигнаха до изхода и докато вървяха по пътеката през градината, Дениъл попита:

— Защо? Защото се съгласи да ми дадеш времето, от което се нуждая?

— Искан ми се само да разбера — каза тя е въздишка. — Все още не зная какво искам от мен, Дениъл.

Той се спря и я погледна:

— Нима?

Лора долови топлия блясък в очите му и веднага разбра безмълвния намек. Леко се покашля и отвърна:

— Освен това.

Дениъл се усмихна:

— Искан да узная всичко за Лора Съдърленд.

Тя примигна.

— Наистина ли?

— Да. За града, в който си родена и отрасла. За роднините, с които не сте близки, и за хората, сред които си се движила. Какво харесваш и какво мразиш. Какви са политическите и философските ти възгледи. Коя страна на леглото предпочиташ. Такива неща.

— Това е... дълъг списък.

— Имаме време. Разполагаме с часове, преди да се преоблечем за вечеря, а и се съмнявам, че някой ще дойде да ни безпокои тук. Нека се поразходим заедно, Лора. Нека поговорим.

Тя погледна надолу към ръцете им и каза бавно:

— Ако прекараме целия следобед заедно...

— Всички ще разберат, че сме любовници? — Тонът му бе спокоен. — Някой знае, че снощи не си била в стаята си — вероятно Амелия. Не мисля, че другите биха изразили неодобрение. Зная, че обещах да ти дам време и ще се опитам... да не бъда твърде настойчив, но напоследък все повече намразвам тайните. Не се срамувам, че имам интимна връзка с теб, Лора, и ми е все едно кой знае за нас.

— Не съм казала, че се срамувам. Но ние се познаваме едва от седмица...

— И някой би сметнал поведението ни за неморално? Щом ние не виждаме нищо нередно, защо да ни интересува какво мислят другите? Лора, ако наистина се безпокоиш, че всички ще разберат за нас, ще се прибера и ще те оставя тук. Все още никой не ни е видял; лабиринтът се вижда ясно само от моя прозорец. Когато около нас има хора, ще се преструваме, че сме просто познати и че сме безразлични един към друг. Ще пазим истината в тайна, докато можем, ако това искаш. Може би ще успееш да се промъкнеш в стаята ми и тази нощ, след като всички заспят, или аз ще дойда при теб. За няколко часа. А утре ще продължим да се преструваме. Наистина ли това искаш?

Лора се предаде — на него и на собствените си желания.

— Не. Не искам това. Но Амелия...

— Съмнявам се, че ще каже нещо. Но ако го стори, аз ще се справя с нея. — Той повдигна ръката ѝ и я целуна. Жестът бе необикновено елегантен и нежен за мъж с неговото телосложение. — Сега, моля те, повърви с мен. И ми разкажи всичко за Лора Съдърленд.

По-късно тя реши, че именно тази целувка бе скъсала последната нишка на желанието ѝ да се съпротивлява и я накара напълно да загърби предпазливостта.

Вървяха заедно и разговаряха. В градината бе съвсем тихо и никой не прекъсна разходката им. Спираха се от време на време да поседят на пейка или да прекарат няколко приятни минути на уединено място.

Дениъл задаваше въпроси, на които Лора отговаряше. Разказа му за себе си неща, които не бе споделяла с никого, и узна още подробности за неговия живот. Не очакваше да бъде толкова откровен.

Лора си помисли, че държането ѝ все повече издава чувствата ѝ, но не можеше да стори нищо. Той успя да я привлече със своето внимание, с искрения си интерес към всичко, свързано с живота ѝ, така бързо, както я бе прелъстил с ласките си. Накара я да забрави всичко останало и да мисли само за него, сякаш светът се превърна в тунел, в който бяха само двамата и тази прекрасна градина.

Едва няколко часа по-късно, когато се върнаха в къщата, за да се преоблекат за вечеря, тя си спомни обещанието му да ѝ разкаже как Дейвид е получил идеята за лабиринта от някакъв непознат в бара, но поне за момента възможността да го попита бе пропусната.

Когато влезе в приемната малко преди шест часа, Лора не знаеше какво да очаква. И от останалите... и от Дениъл. Следобед не бяха срещнали никого, дори докато вървяха към къщата, и нямаше начин да разберат дали са забелязани, дали някой подозира, че между тях съществува нещо. Лора бе подготвена за всякаква реакция от страна на другите. А що се отнася до Дениъл, не бе сигурна как ще се държи с нея в присъствието на семейството.

Да поддържат тайна връзка бе едно, а да се държат като влюбени пред любопитните погледи на други хора беше съвсем различно. Но той бе спокоен и сдържан човек, който рядко показваше чувствата си. Поне така би казала преди разходката в градината, по време на която не бе пуснал ръката ѝ и я бе притеглял почти зад всяко дърво, за да я целува, докато краката ѝ се подкосят.

Все още леко трепереше и това ѝ се стори очевидно за всеки, който съсредоточи поглед в нея.

— Здравей! — весело каза Алекс, когато тя влезе. — Струва ми се, че имаш нужда от едно питие. Какво предпочиташ, Лора?

— Обикновено не пия — отвърна тя. — Шери?

Алекс ѝ се усмихна от обичайното си място зад барплота и пригответи пиетието ѝ. Освен него и Джоузи, в приемната нямаше никого. Когато Лора взе чашата си и застана зад дивана до прозореца, другата жена ѝ се усмихна приятелски:

— Не го слушай. Изглеждаш фантастично.

Лора погледна дългата рокля на Джоузи, която бе сребриста и прилепнала, а след това — към своя елегантен черен тоалет, и неволно се засмя.

— Благодаря, ти също.

— Промените са нещо чудесно, не мислите ли? — провлачено каза Алекс и се облегна на плота.

— Не и ако ти си този, който се променя — унило отбеляза Лора.

— Така е — съгласи се Джоузи.

— Тогава се чувстваш неловко — добави Лора и кимна.

Джоузи въздъхна:

— Най-малкото. Ужасно е да не можеш да се познаеш.

— И да ти е трудно да се владееш — промълви Лора на себе си и отпи глътка шери.

Алекс се засмя гръмко.

— Негодник! — закачливо каза Джоузи.

— Извинявай, скъпа, но да можехте и двете да видите лицата си!

Джоузи вдигна поглед към Лора:

— Най-големият му недостатък е неуместният хумор. Навярно вече си забелязала.

Шегите му я бяха накарали леко да се изчерви.

— Вратовръзките го издадоха — каза Лора.

Алекс погледна надолу към пъстрата вратовръзка със сцени от смешни анимационни филми, която бе в съвършен контраст с официалния му тъмен костюм, и каза:

— Протестирам.

— Срещу какво протестираш? — попита Дениъл, който влезе в стаята.

— Подиграват ми се — отвърна Алекс, бързо наля чаша скоч и му я подаде. — Нападат вратовръзката ми.

— Не бих се тревожил. Тя сигурно умее да се защитава.

Двете жени избухнаха в смях и Лора почти не усети как Дениъл се приближи към нея, но внезапно застина, когато обгърна талията ѝ и я целуна.

— Много си красива тази вечер — задъхано каза той.

Лора бе леко замаяна, когато видя удивително нежния израз на обикновено строгото му лице, и реши, че ѝ е все едно какво мислят за нея другите, щом наградата е този неустоим поглед.

— Благодаря — промълви тя.

Без капка свян Дениъл задържа ръката си на талията ѝ и леко раздвижи пръсти, сякаш не можеше да се сдържи да не я погали. Лора не бе изненадана от реакцията на тялото си, когато чувствено се изви към него, и едва успя да потисне желанието си да разкопчае сакото и да докосне кожата му.

Дениъл явно долови чувствата ѝ, защото в очите му проблесна задоволство. Но не ѝ каза нищо друго. Погледна Алекс и попита:

— Виждал ли си Ан?

— Не. — Алекс явно нямаше повече желание да разговаря за промените, въпреки че леко се усмихваше. — Но Джоузи ми каза какво се е случило днес на обяд и предполагам, че известно време няма да посмее да се покаже. Разказа ли ѝ играта?

— Донякъде. Тя побягна навън и оттогава не съм я виждал.

Джоузи въздъхна:

— Ти я познаваш, Дениъл. Ще се прибере у дома, след като намери друг начин да излее яда си.

— Днес не беше просто изблик на гняв — мрачно каза Дениъл.

В този миг влезе Кери и всички замълчаха. Тя привлече вниманието им с грациозната си походка. За всеобща изненада, тази вечер носеше рокля, която дори Амелия би одобрила. Беше дълга, с високо деколте, но без ръкави, и благодарение на сеплия модел тялото ѝ изглеждаше по-скоро крехко, отколкото хилаво. Тъмночервеният цвят придаваше на бледата ѝ кожа топъл оттенък, а на косите ѝ — златист блясък.

Както обикновено, когато бе само сред семейството, не бе сложила от силния грим, с който прикриваше белега си, но този път не изглеждаше така очевиден. Изражението ѝ бе ведро, както винаги, но в очите ѝ проблясваше нещо, което се бе появило за първи път или по-рано оставаше скрито.

„Тази вечер е решила да не достави удоволствие на Амелия“, досети се Лора и се запита дали случката по време на обяд не бе довела до последици, които нямаха нищо общо с намеренията на Ан.

— Както обикновено ли, Кери?

Тя кимна усмихнато, взе питието си от Алекс и седна на дивана до Джоузи. Усмихна се на Дениъл и Лора, без да изрази изненада от близостта им.

— Изглеждаш чудесно — отбеляза Джоузи. — Защо досега не съм те виждала е тоалет в този цвят?

— Навярно поради същата причина, поради която и ти досега не си носила рокля в този цвят — отвърна Кери леко развълнувано. — Мисля, че до днес и двете... просто се примирявахме.

Джоузи полюбопитства:

— Зная какво ме подтикна към промяната, а теб?

— Просветление — каза Кери. — По-добре късно, отколкото никога. — Повдигна чашата си за тост, отпи една глътка и добави с усмивка: — Тази вечер Амелия няма да бъде доволна.

Лора тъкмо се бе замислила за това. По всичко личеше, че днес Амелия бе загубила част от властта си над Джоузи и Кери, а злобните нападки на Ан по време на обяда бяха истински удар за нея. Не бе възможно да се предскаже каква щеше да е реакцията ѝ, когато види Лора и Дениъл така близки.

Преди някой да успее да отвърне на забележката, влезе Мадлин, чийто тоалет и грим отново бяха безупречни. Дори и да бе забелязала поне две от очевидните промени, не го показа по никакъв начин. Пое питието си, поздрави всички и зае обичайното си място.

Лора погледна Дениъл и си спомни това, което бе споделил с нея за отношението на майка си. Той я гледаше равнодушно, както винаги, но сега Лора знаеше каква болка бе изживял в детството си и с цената на какви усилия се бе научил да понася спокойно пренебрежението ѝ. За първи път изпита гняв към Мадлин. Между своите двама сина тя бе показала явно предпочитание към повърхностния чар на единия и пълно безразличие към далеч по-сложния характер на другия.

„Как е възможно една майка да избира между децата си по такъв начин?“

За миг Лора срещна блуждаещия поглед на Мадлин, чиито очи съвсем леко напомняха за тези на сина ѝ. Те сякаш не виждаха нито нея, нито Дениъл. Не забелязваха, че ръката му е обгърнала талията ѝ. Не виждаха и не изразяваха нищо.

Лора докосна ръката на Дениъл и му се усмихна, когато извърна глава към нея. На лицето му се изписа нежност, очите му добиха топъл блясък и той я притегли по-близо.

Това бе сцената, която Амелия видя, когато надникна в приемната. Двамата се гледаха в очите така, сякаш на света не

съществуваше никой друг. Джоузи бе облечена със светла рокля и съвсем не приличаше на скърбяща вдовица, а Кери носеше тоалет, който ѝ стоеше чудесно. Навярно в този миг осъзна, че е започнала да губи власт над семейството.

Когато чу потракването на бастуна на Амелия, Лора направи усилие да откъсне поглед от очите на Дениъл и видя възрастната дама на прага. Стори ѝ се, че повехналото лице леко трепна, но само за миг. С неразгадаем израз Амелия влезе в стаята, седна на своето кресло и взе обичайното си питие.

— Всички изглеждате прекрасно — каза тя и в гласа ѝ се долови известно усилие, сякаш бе почувствала, че обичайната фраза, с която започваше, вече е неуместна.

„Почти съм в състояние да изпитам съчувствие към нея — помисли си Лора. Бе изненадана, когато внезапно осъзна: — Сега мога да я нарисувам. Зная, че мога.“

— Трябваше да запалите камината — каза Амелия, взирайки се в купчината дърва. — Студено е тази вечер.

— Аз ще я запала — предложи Алекс, прекоси стаята и се зае с простата процедура.

— Благодаря — промълви Амелия.

Докато я гледаше, Лора си помисли, че тази вечер в изражението на Амелия има нещо жално. Дори ѝ се стори смутена. Въпреки че седеше с изправен гръб, както винаги, сякаш се бе смалила и видът ѝ не бе така внушителен. Изглеждаше състарена. Гордото ѝ лице не бе така строго, а бръчките около очите и устата ѝ бяха по-очевидни.

Никой не се осмеляваше да наруши мълчанието и Лора се запита дали и останалите почувстваха същото облекчение, когато чуха звънеца на входната врата. Още по-любопитна бе да разбере дали и Амелия забеляза, че този път Алекс не помоли за разрешение, преди да отвори.

— Отново не е просто приятелско посещение — каза той.

След него вървеше Брент Лондри. Както предишния път, полицейският инспектор бе облечен официално и елегантно и спокойно влезе в приемната. Също както тогава, застана пред камината, откъдето можеше да наблюдава всички, и ги поздрави. Съвсем леко повдигна тъмните си вежди, когато забеляза Лора и Дениъл, но това бе единствената му реакция.

— Тъкмо щяхме да тръгваме към трапезарията — отбеляза Амелия с известно раздражение, но не така язвително, както първия път.

— Извинявайте, мис Амелия. Но има нещо във връзка с разследването, което трябва да изясня незабавно.

— Открихте ли кой?...

Мадлин го изгледа втренчено.

Както преди няколко дни, той се обърна към нея с по-спокоен тон:

— Не. Все още елиминираме заподозрени.

— Колко врагове би могъл да има един млад човек? — мрачно попита Амелия.

— Достатъчно, за да ни създаде работа — учтиво отвърна Лондри.

Тя стисна устни:

— Добре. Продължавайте.

Проницателните му сиви очи обходиха с поглед стаята и найсетне се спряха на Кери.

— Имам няколко въпроса към вас, мисис Килбърн.

Тя спокойно вдигна поглед.

— Кери беше в Калифорния, когато убиха Питър — каза Джоузи.
— Какво би могла да знае?

— Може би повече, отколкото предполагате — отвърна Лондри, без да отмести поглед от лицето ѝ. — Мисис Килбърн, знаехте ли, че съпругът ви е натрупал дългове на комар?

— Да — уверено отговори тя.

— Преди да се омъжите за него?

Кери едва забележимо се поколеба:

— Не.

— Знаехте ли, че преди два месеца вашият съпруг е взел участие в игра на покер е високи залози в частния офис на един клуб в Атланта и е загубил триста хиляди долара за една нощ?

Алекс пръв наруши тишината, като промърмори:

— Господи!

Кери каза:

— Той не притежаваше толкова пари.

— Така е — каза Лондри. — Но е познавал управителя на този клуб и той е приел чековете му. Досещате ли се за кого говоря, мисис Килбърн?

Кери леко се усмихна:

— Предполагам, че имате предвид брат ми.

Той кимна:

— Лоренцо Димитри. Знаехте ли, че съпругът ви е дължал на брат ви такава сума?

— Да.

— И не бяхте изненадана?

— Питър не можеше да ме изненада е нищо.

Амелия се намеси, отправяйки към детектива рязък въпрос:

— Да не би да намеквате, че Питър е убит заради този дълг? Че братът на Кери има нещо общо?

Лондри отмести поглед към Амелия, но само за миг.

— Намеквам само, че това е... още един въпрос, който трябва да бъде изяснен, мис Амелия. Мисис Килбърн, знаехте ли, че само два дни преди убийството съпругът ви буквално е бил изхвърлен от клуба на брат ви?

— Тогава бях в Калифорния.

— Но знаехте за инцидента.

— Все още не.

— Кога научихте?

— Докато бях в Калифорния.

— Как разбрахте?

Кери въздъхна. Кафявите ѝ очи бяха ясни и спокойни.

— Брат ми се обади на баща ми.

Лондри присви очи.

— Значи брат ви не е имал намерение да поиска тези пари?

— Той знаеше, че чековете са фалшиви. Баща ми — също.

— Тогава защо изобщо ги е приел?

Кери се усмихна:

— Питър му беше роднина.

Лондри каза недоверчиво:

— Нима очаквате да повярвам, че брат ви, който е безскрупулен бизнесмен, би приел спокойно фалшиви чекове за стотици хиляди долари само защото са от неговия зет?

— Това е истината — каза тя.

— А баща ви също ли не възрази? Не даде ли разпореждане на брат ви да се опита да получи тази сума?

— Не.

— Не се ли разгневи на съпруга ви?

— Може би малко се ядоса. Но той познаваше Питър доста добре и просто сви рамене и каза, че няма да му позволи да играе повече в клуба.

Лондри отново я изгледа недоверчиво и попита:

— Ще се изненадате ли да чуете, че в онази нощ брат ви е бил забелязан на две пресечки от мотела, в който беше убит Питър?

Кери сви рамене:

— Неособено. Лоренцо има различни интереси. Винаги е в движение.

Алекс го погледна и каза провлачено:

— Хайде, Брент. Навярно не смяташ, че Димитри е убил зет си заради някакви чекове без покритие, колкото и голяма да е сумата. Какво би спечелил? Един мъртвец не би могъл да му ги изплати; ако Питър беше жив, поне щеше да има надежда да получи сумата.

— Може би шансът за това е по-голям сега, когато Питър е мъртъв — каза Лондри. — Мисис Килбърн, знаехте ли, че баща ви е застраховал живота на съпруга ви за един милион долара, които да бъдат изплатени на вас?

Кери изглеждаше леко изненадана, но след като помисли, отвърна:

— Не, но бих очаквала. Знаеше, че Питър пилее пари и навярно е искал да бъде сигурен, че ако остана сама, ще запазя известна независимост. — Тя се усмихна. — Мога да ви уверя, лейтенант Лондри, че нито баща ми, нито брат ми биха поискали от мен да използвам парите от застраховката, за да платя дълговете му... дори към тях.

— Мисля, че ще стигнеш до задънена улица, Брент — тихо каза Дениъл. — Освен естествено, ако имаш някакви доказателства, че братът на Кери или някой от подчинените му се е срещал с Питър в нощта на убийството.

Лондри погледна към него, а след това отново към Кери.

— Един последен въпрос, мисис Килбърн. Щом баща ви не е бил сериозно ядосан на съпруга ви, защо тогава е позвънил на личния телефонен номер на Питър тук, в къщата, следобеда преди да бъде убит?

— Не се е обаждал той — отвърна Кери. — Аз бях.

— Бихте ли имали нещо против да ми кажете защо?

Тя отвърна с изключително любезен тон:

— Да, имам.

— Достатъчно, Брент! — намеси се Алекс. — Кери беше на пет хиляди километра оттук и каквото и да са говорили с Питър, не би могло да помогне на разследването ти.

За миг детективът сякаш имаше намерение да настоява, но след това кимна:

— Съгласен съм. Освен ако се появят нови доказателства, които биха променили това.

Последва кратко мълчание, след което Амелия каза:

— Ако си свършил, Брент, сега бихме искали да вечеряме.

Резкият ѝ тон, изглежда, не смути Лондри. Той само кимна и каза любезно:

— Разбира се, мис Амелия. Простете за безпокойството. Не се тревожи, Алекс, тръгвам си.

Никой не помръдна и не проговори, преди да чуят как вратата тихо се затвори след Лондри. След това Амелия стана и сякаш не се бе случило нищо необичайно, каза:

— Явно Ан няма да дойде, така че е безсмислено да чакаме повече.

Дениъл леко стисна пръстите на Лора и двамата изчакаха, докато другите се изправиха и последваха Амелия. Когато останаха насаме, тя каза:

— Това беше неочаквано... поне за мен. Нима той наистина намекваше, че близките на Кери имат връзки с организираната престъпност или просто съм гледала твърде много гангстерски филми?

Дениъл я поведе към барплота, за да оставят недокоснатите си питиета, и каза:

— Твърде много филми. Все пак се носят слухове, че и баща ѝ, и брат ѝ са безмилостни, когато става въпрос за бизнес, и не ги е грижа

от коя страна на закона стоят. Игрите на покер в частния офис на клуба им са доказателство за това.

— Тогава защо са прощавали дълговете на Питър? Само заради роднинската връзка?

— Може би. Или в тази история има още нещо, което Кери не желае да каже.

Лора си помисли, че тя премълчава доста, но с Дениъл трябваше да се присъединят към останалите и нямаше време да обсъждат версии. Особено след като другите бяха тръгнали след Амелия, давайки си вид, че не се е случило нищо необичайно. Всъщност Амелия се държеше така, сякаш целият ден бе протекъл нормално, без да спомене за изблика на Ан или за посещението на Лондри. Дори не каза нищо, когато Дениъл си позволи още една малка волност, като настани Лора на стола до себе си, вместо на обичайното ѝ място вдясно от нея.

Амелия определяше насоката на разговора, сякаш нищо не се бе променило. Разпита всички как е минал денят им и предложи да прекарат останалата част от вечерта в игра на бридж. Алекс и Джоузи бяха опитни играчи, Кери — сравнително добра, а Лора...

— Без нас — уверено каза Дениъл. — Имаме други планове за тази вечер.

Лора си помисли, че прекалява и доста се смути, но когато ръката му докосна бедрото ѝ под масата и усети ласката му през тънката материя на роклята си, не успя да намери думи или достатъчно воля, за да възрази. Погледна към Амелия и видя как устните ѝ трепнаха, но възрастната дама кимна властно в знак на съгласие и продължи да дава разпореждания как останалите да прекарат вечерта.

Когато се нахраниха, всички се отправиха към малката приемна, с изключение на Дениъл и Лора, които се спряха до стълбището.

— Планове? — попита тя.

— Планове. — Той сложи ръце на талията ѝ, притегли я към себе си и се усмихна. — Да прекараме в моето легло следващите няколко часа, през които ще се опитам да те убедя да останеш там през цялата нощ.

— Дениъл...

— Лора, какво значение има, че ще спим заедно в моята стая? Кого засяга това, освен нас?

Тя си внуши, че причината да се поддаде, е, че все още бе замаяна от предишната нощ и няма достатъчно енергия да се съпротиви. Но всъщност знаеше, че не би могла отново да се измъкне от леглото му преди зори и скришом да се прибере в стаята си, сякаш са извършили нещо нередно.

По-късно се оказа, че всъщност съвсем не бе така изтощена, както мислеше...

Лора се събуди малко след полунощ в тихата стая на Дениъл, осветена от пламъците в камината.

Той все още спеше дълбоко, обърнат по корем, отпуснал едната си ръка върху талията ѝ и заровил лице в косите ѝ. Лора не можеше да си обясни защо се е събудила. След това, което преживя през последните часове, бе изненадана, че все още е в съзнание.

Предпазливо се протегна и почувства, че мускулите ѝ трепнаха в отказ да ѝ се подчинят. Сякаш тялото ѝ желаше единствено да се притисне към неговото и отново да заспи. Но съзнанието ѝ бе напълно будно и мислеше за случилото се през деня.

Лора се усмихна на това противоречие в себе си, отмести ръката му, като внимаваше да не го събуди, и се измъкна от леглото. Откри ризата му и я облече, а след това прекоси стаята до прозореца и погледна към градината и лабиринта.

Навън бе спокойно, лампите осветяваха почти оголените клони на дърветата, чиито пожълтели листа бяха опаднали от бурите напоследък, неподвижните храсти и пустите пейки. Тази вечер лабиринтът бе осветен слабо само от електрическите крушки в него. Навярно бе хладно, но не и мразовито. Нощта беше безлунна, тиха и спокойна.

Тогава защо Лора се чувстваше така напрегната? Заради нещата, за които Дениъл отказваше да разговаря с нея? Защото Ан неочаквано бе извадила на показ твърде много от тайните на семейството? Защото ставаше все по-очевидно, че Питър далеч не бе само черната овца на фамилията, или защото съпругата му беше една усмихната загадка? А може би защото тази вечер Амелия беше различна, с нея бе настъпила промяна, която Лора бе доловила, но не можеше да назове?

Защото бе влюбена до полуда в Дениъл Килбърн и беше сигурна, че ако той не споделя чувствата ѝ, не би могла да го понесе...

Вниманието ѝ бе привлечено от едва забележимо движение долу и тя леко извърна глава към задната врата. През нея се измъкна забулен силует, който се отправи към градината. Сега Лора се намираше дори по-далеч, отколкото когато за пръв път бе видяла това през своя прозорец. Присви очи и се опита да разбере кой излиза посред нощ. Но бе невъзможно да разпознае силуета под широката пелерина с качулка.

— Лора? Скъпа, върни се в леглото.

Тя понечи да му каже какво е видяла, но реши, че през този ден бяха разкрити достатъчно тайни; остави жената с наметалото, която и да бе тя, спокойно да се наслади на нощната си разходка. Обърна се и се върна в леглото на Дениъл.

Тази нощ Кери успя да стигне бързо до центъра на лабиринта. Разстоянието бе значително, а го бе изминала почти тичешком, но когато стигна до заслона, съвсем не бе задъхана. Влезе и за няколко мига огледа примамливия интериор, който бе създавала с толкова усилия. Тук беше нейното убежище. Непретенциозните мебели с меки възглавници, тънките пердета, които се спускаха като воал, и свежите цветя в изящните вази представляваха самата скромност.

Всичко бе така семпло и лишено от фалшив блясък. Това бе нейното бягство в един свят на чистота и искреност.

Тя разсеяно подреди възглавниците, седна на шезлонга, увита в пелерината си, и се загледа в пространството.

След по-малко от десет минути вниманието ѝ бе привлечено от нечии стъпки. Вдигна глава и срещна погледа на Брент Лондри, който прекрачи прага на заслона. Спря се там и проницателните му очи я изгледаха изпитателно. Красивото му лице бе малко бледо. Двамата помълчаха дълго и когато той най-сетне проговори, гласът му прозвуча задъхано.

— Извинявай — каза Брент.

Кери не отвърна и остана още миг с поглед, прикован в него. След това внезапно стана и се хвърли в прегръдките му.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ако още веднъж ме бе нарекъл „мисис Килбърн“ — промълви тя, — мисля, че щях да изкрещя.

Лежаха, притиснати, върху шезлонга. Дрехите им бяха разпилени по пода и само пелерината ѝ защитаваше телата им от нощния хлад. Но това бе достатъчно.

Брент обви ръце около нея.

— Не дойдох по свое желание. Нали разбираш защо трябваше да го направя?

Тя помълча няколко мига и топлият ѝ дъх докосна врата му. След това отвърна:

— Разбирам, че работата ти изисква да откриеш кой уби Питър, както и че трябваше да ми зададеш тези въпроси. Мисля, че дори разбирам... защо го направи по този начин. Защото знаеше, че в къщата, в присъствието на всички, не бих могла да се измъкна. Те ме гледаха и очакваха да чуят отговорите ми.

Той шумно въздъхна.

— Нашата връзка продължава почти година, Кери. А за цялото това време колко неща си споделила за брака си? Какво си ми разказала за живота си и за нещата, които те вълнуват? Нищо. Промъкваш се при мен като призрак, с който прекарвам повече време във въображението си, отколкото наяве. Един час заедно може би — и ти отново си отиваш и всичко, което ми остава, е споменът.

— Не искам да говоря, когато съм с теб — каза тя малко тъжно. — Искам само да чувствам. Толкова ли е нередно?

— Това, което ме безпокои, е, че ти не ми позволяваш да те опозная, не ме допускаш близо до себе си. Не ми даваш възможност да те обикна.

Брент все още бе поразен от силата на това, което ставаше, и от начина, по който така внезапно бе започнало. Когато я беше видял на новогодишния прием на Амелия Килбърн — голямо и бляскаво празненство, на което бяха поканени само приятели и известни

личности, той бе впечатлен по-скоро от изключителната ѝ свенливост, отколкото от белега на лицето ѝ. Бяха минали две години, откакто се бе омъжила за Питър, но никога не го придружаваше на обществени места и понеже Брент беше пропуснал последните новогодишни тържества в дома на Амелия, едва тогава се бе запознал с нея.

Дори сега не можеше да си обясни какво точно се бе случило. Знаеше само, че по-късно я намери сама в салона, скрита от останалите и почти разтреперана от отчаяние. Неволно бе докоснал лицето ѝ от лявата страна, на която беше белегът, защото бе протегнал към нея дясната си ръка и защото сякаш там бе събрана цялата болка, която искаше да облекчи. Беше срещнал погледа на големите ѝ очи, долната ѝ устна бе затрептяла и тя тихо се притисна към него.

Няколко мига по-късно двамата бяха завладени от необяснима страст, която изживяха в един тъмен ъгъл, сред огромните зелени растения, чиито листа ги обгръщаха от всички страни. След това бяха така изтощени, че им бяха нужни поне десет минути, докато се съвземат и успеят да се разделят един от друг. Без думи, без планове и обещания. Кери бе привела дрехите си в приличен вид и мълчаливо се бе върнала в къщата, а той я бе пуснал, защото нямаше представа как да я спре.

Седмица по-късно тя му се обади и каза, че ще прекара деня в града. Плахо го помоли да се срещнат. Той предложи своя апартамент. Изживяването бе като първия път — бързо, отчаяно и изтощително. Тя бе твърде неопитна, въпреки че от две години беше съпруга на Питър Килбърн, но така чувствена и изпълнена с копнеж, че почти разби сърцето му.

Докато се обличаше, за да си тръгне, го помоли да се видят отново. Нежна и крехка, тя беше докоснала в душата на Брент струна, която никога по-рано не бе трептяла. Въпреки присъщата си недоверчивост, не бе задал на Кери нито един въпрос. Просто се бе съгласил.

Известно време се срещаха в апартамента му, но за нея беше доста трудно да идва в града и когато навън бе топло, по нейно предложение се виждаха в заслона в центъра на лабиринта. Не беше сложно да извади за него дубликат от ключа на градинаря за задния портал. Вероятността да бъдат разкрити бе малка, защото лабиринтът се виждаше само от един-два прозореца на къщата, но дори от тях се

забелязваше само покривът на заслона. Винаги се срещаха късно през нощта и не беше възможно да бъдат видени случайно.

С течение на месеците Брент бе узнал доста неща за Кери, без да задава въпроси. Че притежава вродена чувственост и дори най-лекото докосване я възбужда. Че е много интелигентна и проникателна и обича остроумния хумор. Че въпреки своята свенливост, тя е решителна, уверена в себе си и сладкодумна в редките случаи, когато успяваше да я предразположи да говори. Както и че жадува за нежност и разбиране. И че се смята за грозна.

Късно една нощ, след като бе изпитал насладата от близостта им и бе осъзнал, че не желае повече да се разделя с нея, той я помоли да напусне Питър и да се омъжи за него. Отначало тя го изглежда изненадано, а след това тъжно отвърна:

— О, Брент, за нищо на света не бих те принудила да се обвържеш с една грозна жена.

— Какво?

С неизменния си приятен тон тя каза:

— Зная каква съм. Твърде слаба, твърде бледа, невзрачна, а отгоре на това — и с белег. Някоя сутрин ще се събудиш до мен и ще осъзнаеш каква грешка си направил.

— Грещиш — едва бе успял да отвърне той, питайки се дали Питър ѝ е втълпил тези жестоки думи и дали неговото пренебрежение е причината за болката на Кери.

— Не мисля така. Заставала съм пред огледала. Зная как изглеждам.

Оттогава нататък, както и да се опитваше да я убеди, че е красива и секси, Кери само се усмихваше и поклащаше глава. Беше повярвала, че я желае и не бе изненадана от неутолимата му жажда, която споделяше.

Сега Брент отново я притисна и каза:

— Никога не съм те разпитвал, защото ми стана ясно, че не желаеш да говориш за него, но... заради Питър ли не ми позволяваш да те обичам? Защото те е наранил?

Тя се повдигна на лакът, погледна го и лицето ѝ застина. След това каза:

— Ако трябва да говорим за него, бих искала първо да се облека.

Брент не попита защо, само каза:

— Обещай ми, че няма да се втурнеш към къщата веднага щом сложиш обувките си.

Кери леко се усмихна.

— Обещавам.

Той не бе сигурен дали да ѝ повярва, но я освободи от прегръдката си и двамата бързо се облякоха. Кери не седна, а закрачи из заслона, докосвайки по нещо от време на време. Избягвайки погледа му, най-сетне разказа за брака си с Питър:

— Бях на деветнадесет години, когато го видях за пръв път. Все още живеех в дома на баща си тук, в Атланта. Татко току-що се бе запознал е жената, за която няколко месеца по-късно се ожени, но тогава все още не бе обвързан и обичаше да кани гости, за да не се чувства самотен. Особено млади хора. Брат ми се бе запознал с Питър чрез игрите на покер, въпреки, че тогава все още не знаех това, и го бе поканил на летен прием у дома. После той често идваше да ползва басейна ни, както повечето приятели на Лоренцо. Но за разлика от другите, Питър разговаряше с мен. — Спря и погледна навън със замислено изражение. — Предполагам, че не е знаел как да се държи, без да очарова, една жена. Или момиче. Това за него бе така естествено, както дишането за останалите мъже. Аз бях... затворена, мисля, че това е най-подходящата дума. Прекарвах почти цялото си време с книги или пред рояла. Нямах приятели. Той бе първият мъж, който ми обърна внимание. Почувствах се поласкана. Освен това беше толкова красив!

Брент положи усилие да изчака мълчаливо.

Кери леко повдигна рамене:

— Навярно се досещаш какво се случи. Влюбих се в него. Не успях да го скрия. Чувствата ми не бяха тайна за никого, особено за Питър. И той се държеше... мило с мен. Ласкаеше ме, проявяваше интерес към мен, даде ми възможност да помечтая. Но никой не бе познанадан от мен, когато няколко седмици по-късно ми предложи да се омъжа за него.

Тя се обърна с лице към Брент и се облегна на стената на заслона. На устните ѝ се появи лека усмивка.

— Винаги знаеше какво да каже или стори. Искаш ли да чуеш как отне девствеността ми в нощта преди да се оженим?

— Не особено — отвърна Брент.

Кери явно не бе изненадана и кимна:

— Но искаш да ти разкажа останалото. Добре. Той се ожени за мен и ме доведе, за да ме представи на семейството си.

Брент попита учудено:

— Не беше ли го направил по-рано?

— Не. Ухажва ме съвсем кратко. Оженихме се в кантората на един мирови съдия само два дни след предложението му. Нямаше време. — Тя отново сви рамене. — Едно бих казала за семейство Килбърн: умеят да бъдат любезни дори когато положението е бедствено. Навярно всички са били ужасени, когато Питър ме доведе в дома им, но винаги са били безкрайно добри с мен. Знаех, че ще живея с Питър в тази къща, но не знаех, че ще имаме отделни спални. През първите няколко седмици това нямаше значение. Обикновено Питър спеше в моето легло. После постепенно започна да идва все по-рядко. Не се извиняваше и не даваше обяснения. Просто се прибираще в своята стая. Преди да изминат шест месеца от сватбата ни, вече... буквално трябваше да му се моля да дойде в спалнята ми.

Брент стисна зъби и не каза нищо.

Кери изглеждайте замислена, потънала в спомени за миналото:

— Винаги беше... внимателен. Когато отивах при него, когато го молах, винаги се любеше с мен. Но една сутрин, след една от нощите, в които го бях помолила да ме докосне и бе преспал в леглото ми, се събудих и видях, че ме гледа. Побърза да ми се усмихне, но... успях да видя израза на очите, лицето му. Оттогава престанах да го моля да се любим. И той никога вече не дойде при мен.

— Защо, по дяволите, не напусна това копеле? — гневно попита Брент.

Тя примигна и потърка лявата си буза:

— Татко току-що се бе оженил и се бе преместил в Калифорния; знаех, че съпругата му няма да ме приеме в дома си. Сестра ми беше омъжена, с деца, а Лоренцо имаше свой живот. Бях на деветнадесет години и не умеех да върша нищо. Бях грозна. Имах нужда само от място, където да се скрия. — Сви рязко рамене. — Тази къща бе подходящо убежище. Никой не искаше от мен да правя нещо или да ходя някъде. Бях оставена на спокойствие с книгите и музиката си. Питър винаги беше внимателен, дори мил, след като разбра, че вече не го очаквам в леглото си и че няма да го упреквам заради връзките му с

други жени. Понякога си мислех, че дори ми е благодарен, защото когато някоя от любовниците му започне да изисква твърде много внимание, можеше да ѝ покаже халката си.

— Кери...

— Животът ми би могъл да бъде доста по-тежък — уверено каза тя. — Бракът ми можеше да бъде още по-непоносим.

Брент безпомощно поклати глава:

— Но, за бога... затова ли се е оженил за теб? Защото е искал съпруга, която да стои кротко у дома и да не му създава проблеми?

Тя го погледна и на лицето ѝ отново се появи странна усмивка:

— О, Брент, все още ли не си разбрал?

— Какво да разбере?

— Защо Питър се ожени за мен. — Очите ѝ добиха печален израз, но от тях не потекоха сълзи. — Баща ми сключи сделка с него.

В първия миг Брент бе поразен, но след това започна да проумява. Кери спокойно продължи и той постепенно успя да си обясни всичко.

— Лоренцо му бе позволявал да трупя дългове в клуба, защото беше Килбърн. И двамата с баща ми нямаха представа, че Питър е без достъп до парите на семейството, и той ги държа в неведение, докато бе възможно, като ги омайваше с обещания. Както всички комарджии, сигурно е вярвал, че все някога ще му провърви, и е продължавал да играе и да губи. Когато баща ми най-сетне разбра, че няма начин Питър да изплати дълговете си, вече бе очевидно, че аз съм влюбена в него. Връзката на татко с новата му млада приятелка бе започнала да става сериозна и той намери начин да се отърве от мен... като в замяна на това опрости дълговете на Питър. Трябваше сам да избере. Или татко да занесе чековете на Дениъл и Амелия и те да узнаят, че е проиграл на комар толкова пари, или Питър да се ожени за мен и да се държи добре. — Устните ѝ леко трепнаха. — Може би това е единственият път в живота му, когато е удържал на думата си.

Брент бавно въздъхна:

— Кога разбра всичко това?

— Докато бях в Калифорния. Питър отишъл при Лоренцо, измислил някаква история, че напоследък има невероятен късмет, и той му позволил да играе в клуба, след като обещал този път да постъпи честно. По-рано правилата били ясни: Питър можел да играе

само с пари в брой и когато те свършат, участието му приключвало. Но в онази нощ някак е успял да измоли от Лоренцо разрешение да играе на кредит. Късметът не бил на негова страна и накрая, както ти откри, загубил над триста хиляди долара. Лоренцо го изхвърлил от клуба и му казал да не стъпва там без парите. Но бил сигурен, че няма да ги получи и затова се обади на баща ми да му съобщи за случилото се. Татко бе така ядосан, че ми разказа какво точно е станало преди почти четири години.

— И това бе причината да се обадиш на Питър?

Тя нервно кимна.

— Признавам, че се надявах да отрече. Да каже, че се е оженил за мен по собствено желание... дори ако по-късно е съжалявал за това. Но той не го направи. Изсмя се и каза, че би трябвало да бъда доволна... защото зестрата ми се равнявала на повече от половин милион долара.

— Копеле! — промълви Брент.

След миг Кери каза:

— Затворих. Това беше последният ни разговор. Нямам представа кой го е убил, Брент, но зная кой не е. Нито татко, нито Лоренцо имат нещо общо. За тях загубата беше просто лошо преживяване. Първата измама бе позор за него, втората — за тях, но не биха ме направили вдовица заради това.

Брент кимна и каза вяло:

— Всъщност не мисля, че Лоренцо би използвал нож. Човек с неговия темперамент би предпочел пистолет.

Кери се усмихна едва забележимо.

— Когато започнахме да се срещаме, ти не знаеше нищо за произхода ми, нали?

— Не знаех.

Той я погледна съсредоточено.

— Никога не съм участвала в незаконните афери на баща ми и брат ми.

— Излишно е да ми го казваш. — Брент се приближи към нея и сложи ръце на раменете ѝ. — Кери, нима мислиш, че досега не съм го разбрал? Наистина ли смяташ, че през всичките тези месеци съм се виждал с теб тук само за да задоволявам някакъв свой каприз?

Тя остана безмълвна няколко мига, без да отмести поглед от лицето му, а след това преглътна и каза тихо:

— Когато ме намери в салона в онази нощ, се криех там, защото бях видяла Питър да се прибира в спалнята си с една красива манекенка. Въпреки че отдавна знаех за връзките му с други жени, когато го видях с нея, се почувствах така наранена, че едва понесох болката. Тогава неочаквано се появи ти и ме погледна така, сякаш бе трогнат от страданието ми. И когато докосна белега ми, така внимателно и нежно... — Въздъхна тихо. — Брент, ти ми дари радост. Накара ме да изпитвам чувства, за които не смеех дори да мечтая. Искам да знаеш, че винаги ще ти бъда благодарна...

Брент обхвана с длани лицето ѝ и рязко я прекъсна:

— Престани. Не искам благодарност.

Очите ѝ продължаваха да го гледат съсредоточено, с почти измъчен израз.

— Така ли? Но как бих могла да не бъда благодарна? Ти ме накара да почувствам, че съм жена, Брент.

— Ти си жена. Красива и привлекателна жена, която обичам с цялото си сърце.

Долната ѝ устна затрепери и в очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Колко хубаво звучи! — каза тя с тъга.

Брент простена и за миг допря челото си до нейното. След това я целуна страстно. Когато откъсна устни от нейните, и двамата трепереха.

— Чуй ме — задъхано каза той. — Аз съм с дванадесет години по-възрастен от теб, Кери. Познавал съм други жени, имал съм други връзки. Зная какво искам и какво чувствам. Обичам те. Повярвай ми. Свикни с това, защото ще те убедя да го приемеш и да се омъжиш за мен.

— Но...

Той я прекъсна с целувка.

— Не, Никакво „но“, Ако държиш на благоприличието, ще изчакаме до пролетта или лятото, но ще се омъжиш за мен.

След това отново я целуна и без да изчака да чуе отговора и, излезе от заслона и я остави там, замаяна и озадачена.

Беше почти три сутринта, когато Кери най-сетне бавно се върна в къщата. Премина слепешком по пътеката през градината. Съзнанието ѝ

работеше така трескаво, че въпреки достатъчно силното осветление, тя не забеляза това, което лежеше под малкия извит мост.

Лора внезапно се събуди от неспокойния сън, отвори очи и в първия миг не успя да си спомни къде се намира. Но само за миг, Дениъл се бе повдигнал на лакът до нея и я гледаше с покоряваща нежност.

— Добро утро — прошепна той.

Тя бавно се усмихна и постепенно се отърси от необяснимото напрежение, с което я бяха изпълнили сънищата ѝ.

— Добро утро.

— Мисля, че бих могъл да свикна с това — каза Дениъл и плъзна поглед по буйните ѝ яркочервени коси, разпилени по възглавницата, към голите ѝ рамене, които се подаваха от тъмозелените чаршафи. — Господи, толкова си красива, когато се събуждаш сутрин!

Лора примигна и се засмя:

— Благодаря. Докога ще продължиш да ме изненадваш?

— Какво изненадващо има в това?

— Всъщност... не зная. Просто ми се струва необичайно за теб да говориш така. Не очаквах.

Той я целуна и леко ѝ се усмихна.

— Не очакваше да ти кажа, че си красива? Че не мога да ти устоя? — Ръката му докосна корема ѝ под завивките, плъзна се нагоре и дългите му пръсти обхванаха гърдата ѝ. — Че непрекъснато те желая, дори когато току-що сме се любили и съм така изтощен, че едва дишам.

Дениъл смъкна одеялото до кръста ѝ, погледна плътта под ръката си и проследи мигновената ѝ реакция при ласкавия допир на пръстите му.

— Не очакваше да кажа, че понякога ми е трудно да повярвам, че наистина съществуваш. Че почти се страхувам, че някой ще ме събуди и ще открия, че всичко е било сън?

Той се наведе над нея и обхвана с устни едното от твърдите ѝ зърна, докато ритмично прокара палец по другото. След това вдигна глава, усмихна ѝ се и плавно придвижи ръката си под завивките.

Не очакваше да кажа, че обожавам начина, по който отвърщаш на докосването ми, особено когато правя това?

Лора издаде слаб стон и го прегърна.

— Защо не пренесеш нещата си в моята спалня? — попита Дениъл, докато вървяха към стаята ѝ, за да се облече за закуска.

Заедно бяха взели душ в неговата баня, след което тя бе облякла халата му, и сега носеше в ръка тоалета си от предишната вечер.

Лора го погледна малко тревожно, когато влязоха във всекидневната ѝ.

— Дори не биваше да оставам в тази къща, да не говорим за твоята стая. Имах намерение всяка вечер да се прибирам в апартамента си. Такъв беше планът ми.

— Състави си нов план — предложи той.

Лора не се чувстваше съвсем готова за дръзкото решение да се пренесе при него, затова каза само:

— Идвам след минута. — И влезе в спалнята.

Почти очакваше да я последва, но той не го направи, и Лора бързо започна да се облича. Избра удобни джинси и широк пуловер, защото в плановете за деня не бе предвидено посещение на църква. Дениъл бе споделил с нея, че не ходи, без да коментира повече, а останалите явно също не бяха особено религиозни. Самата Лора избягваше организираната религия и бе доволна.

Докато седеше на леглото и обуваше чорапите си, вдигна очи и видя отражението на Дениъл в огледалото над тоалетката. Беше застанал до масичката и гледаше надолу към скицника ѝ или към старото огледало с метална рамка. Досега не го бе виждала с такова изражение. Сякаш се взираше в нещо, към което изпитваше едновременно и любов, и омраза. Нещо, което бе по-важно за него, отколкото би признал.

Докато все още го наблюдаваше, той вдигна огледалото. Изправи гръб и бавно го обърна. Изглеждаше потънал в тревожни мисли. Поклати глава, леко се наведе и отново го остави там, където го бе открил.

Лора изчака да се отдалечи от масичката и шеговито извика:

— Почти съм готова.

— Добре, защото съм ужасно гладен — отвърна той.

Тя сложи обувките си, върна се във всекидневната и в движение пристегна косите си с широка панделка. Спокойно попита:

— Ти си изпратил Питър да откупи огледалото от мен, нали, Дениъл?

Той се спря до камината, погледна я и леко се усмихна.

— Да.

Лора не бе очаквала да признае това и отново бе изненадана:

— Защо?

— Позволи ми и аз да те попитам нещо. — Тонът му бе небрежен, но не съвсем. — Каза, че си наела изследовател да проучи историята на огледалото. Направи ли го?

Тя бавно кимна.

— Стигнахме до двадесетте години. Дина, която се зае с проучването, ще ми се обади отново след няколко дни.

Дениъл кимна на свой ред:

— Ще поговорим за това, когато научиш и останалата част от историята. Съгласна ли си?

— Защо да чакаме дотогава?

Той се приближи и сложи ръце на раменете ѝ:

— Защото аз те моля.

Лора отпусна глава на гърдите му, а след това го погледна с известно раздражение:

— Правиш го нарочно, нали? Измъчваш ме, Дениъл...

Той докосна с пръст устните ѝ и я погледна съсредоточено.

— Моля те, Лора. Това е... важно за мен.

Най-сетне тя кимна, макар и с неохота. Но не можа да се сдържи да не каже:

— Този път поне не се опита да ме излъжеш, че е ненужна вехтория от тавана.

— Извинявай — каза Дениъл, хвана ръката ѝ и заедно излязоха от стаята. — В началото мислех, че постъпвам правилно.

Тя го изгледа с недоумение:

— Но аз се интересувах от него още тогава.

— Няма да чакаш твърде дълго. Ще получиш отговор на всички въпроси, които те вълнуват. — Той ѝ се усмихна. — Обещавам.

Лора се поколеба за миг и каза:

— Отговори ми поне на този: Възможно ли е огледалото да има нещо общо с убийството на Питър?

— Не виждам как би могло.

— А свързано ли е по някакъв начин...

— Лора. Няма да играем на въпроси и отговори.

Тя въздъхна:

— Струваше си да опитам.

Дениъл тихо се засмя, но когато стигнаха до първия етаж, попита сериозно:

— Кошмар ли сънува снощи?

— Не зная. Защо?

— Беше неспокойна. Дори реших да те събудя, но ти се укроти.

Лора помисли малко и сви рамене:

— Смътно си спомням, че бях разстроена, но не зная защо.

Извинявай, ако съм те притеснила.

— Не ме притесни. Просто те гледах, докато спеше.

Лора бе благодарна, че в този миг стигнаха до трапезарията, защото не знаеше какво да отговори. Малко се изненада, когато видя на масата само Алекс и Джоузи.

— Къде са всички? — попита тя, когато с Дениъл се отправиха към бюфета.

Джоузи отвърна:

— Кери спи, както обикновено в неделя сутрин. Амелия стана рано, както винаги, и пише писма горе в стаята си. Ан все още не се е появила... всъщност мисля, че снощи не се е прибирала. А Мадлин навярно вече е закусила и се разхожда в градината.

— Ето какво сънувах снощи — осъзна Лора. — Градината.

— Приятен ли беше сънят? — учтиво попита Алекс.

Тя не можа да сдържи смеха си, когато сложи чинията си на масата и седна.

— Извинявай. Преди да влезем, разговаряхме за сънища и не можах да си спомня своя. Когато Джоузи спомена градината, изведнъж се досетих.

— Е, какво сънува? — попита Джоузи и отпи глътка кафе.

Лора се замисли и постепенно я обзе тревога:

— Беше от онези странни сънища, в които всичко изглежда изкривено. Необичайни форми и ъгли и никакви цветове. Бях се

загубила в градината и в която и посока да тръгнеш, стигах до някой храст, пред който пътеката свършваше. Алеите ставаха все по-тесни и знаех, че ако не успея бързо да изляза, съвсем ще изчезнат.

— И какво стана? — попита Дениъл, щом седна до нея.

Лора си спомни и почувства, че страните ѝ пламват.

— Ами... някой извика името ми и ми показа вярната пътека. И излязох.

Дениъл не каза нищо, но навярно разбра, че гласът, който я беше повикал в съня ѝ, бе неговият. Стори ѝ се, че дори Алекс и Джоузи се досещат, защото забеляза, че те си размениха многозначителни погледи и се усмигнаха. Но никой от тях не попита.

— А аз сънувах русалки — замислено каза Алекс. — Чудно защо.

Лора и Джоузи се спогледаха с еднакъв израз на разбиране и Алекс побърза да се защити:

— Не беше от онези сънища!

— Когато мъжете сънуват русалки, виденията са винаги едни и същи.

Продължиха да спорят на тази тема доста дълго.

Когато приключиха със закуската, Дениъл и Лора излязоха от трапезарията и сякаш едновременно им бе хрумнала една и съща мисъл, се отправиха към салона, през който се излизаше към градината.

Докато минаваха покрай статива с едва започнатия портрет на Амелия, който търпеливо очакваше завръщането на Лора, тя каза:

— Трябва да поработя върху тази картина.

— Амелия не би те накарала да работиш в неделя — побърза да я успокои Дениъл.

Лора понечи да сподели, че това, което я подтиква да се съсредоточи върху портрета, не са желанията на Амелия, а по-скоро собственото ѝ съзнание, но не каза нищо. Не искаше да се наложи да обяснява на Дениъл колко странно се чувства, защото сама не можеше да проумее причината. Знаеше само, че е дори по-напрегната, отколкото първия ден, в който беше дошла. Бе обзета от необяснима тревога, че времето минава бързо и че няма да ѝ бъде достатъчно.

„Трябва да побързам. Трябва да завърша този портрет.“

— Много си мълчалива — отбеляза Дениъл, докато вървяха през откритата зелена площ и поеха по пътеката към лабиринта. Той обгърна раменете ѝ, за да вървят плътно един до друг.

— Така ли?

Лора се загледа в пътеката пред тях и тревогата ѝ се усили.

— Твърде мълчалива. Какво има, Лора?

— Не зная. Просто се чувствам...

Погледът ѝ се спря върху извития мост и тя внезапно застина.

— Лора?

Неволно се отдръпна назад, но направи усилие да спре. Безпомощно погледна Дениъл и каза:

— Не мога. Има нещо в този мост... и не мога да мина по него.

За нейна изненада, Дениъл дори не се опита да я увери, че няма причина да се безпокои. Леко притисна раменете ѝ, а след това отмести ръката си и каза:

— Почакай тук.

Лора изпита желание да избяга, да се обърне и да се втурне към къщата, но успя да се овладее и го проследи с поглед, докато той продължи по пътеката към моста. Колкото повече се приближаваше, толкова по-напрегната се чувстваше тя. Почти извика, за да го накара да спре.

Но той не премина по моста. Стъпи с един крак върху него, хвана се за парапета, наведе се и погледна към бетонните подпори. Изведнъж застина. Бяха на десетина метра разстояние един от друг, но Лора видя, че лицето му пребледня. Дълго остана неподвижен, след това се обърна и се върна при нея.

— Какво има? — плахо попита тя.

Дениъл сложи ръка на раменете ѝ и отвърна с пресипнал глас:

— Ан. Мъртва е.

След дълга пауза Лора колебливо промълви:

— Предчувствах, че ще се случи нещо ужасно.

Дениъл я притегли към себе си и я притисна.

— Било е злополука, нали? — попита Джоузи. — Просто е паднала. Подхлъзнала се е и... е залитнала.

Алекс, който бе седнал на облегалката на креслото ѝ, леко притисна с пръсти рамото ѝ.

Брент поклати глава:

— Парапетът е доста висок, ако се е подхлъзнала, нямаше да падне над него. Някой я е блъснал, при това доста силно, и се е озовала долу в позата, в която я открихме.

— Все пак е възможно да е било злополука — намеси се Дениъл. — Спречкване, завършило с фатален удар, но без умисъл. Мостът е бил влажен, подхлъзнала се е...

— Възможно е — каза Брент. — Но май никой от вас не бърза да приеме версията за нещастен случай?

— Да не би да намекваш, че я е блъснал някой от нас? — попита Алекс.

Всички бяха в приемната, освен Амелия и Мадлин. Когато Дениъл им бе съобщил за Ан, и двете бяха предпочели да останат в стаите си. Дениъл и Лора седяха на дивана до прозореца, Кери бе на другия диван, а Джоузи и Алекс — на креслото, в което обикновено седеше Амелия. Брент Лондри бе застанал до незапалената камина.

Бе рано следобед. Преди няколко минути бяха откарали тялото на Ан. Техническият екип и полицаите, дошли да търсят доказателства, бяха напуснали имението. Беше останал само Брент.

В отговор на въпроса на Алекс той каза спокойно:

— Ще узнаем кога е станало това едва след аутопсията, но, изглежда, смъртта е настъпила вчера между шест часа и полунощ. Градинарите са приключили работата си за деня, а от персонала в къщата са били само готвачката и една прислужница. Порталът е бил затворен и охраняван. Задната врата е била заключена и няма следи от опит за разбиване. Никой от детекторите на оградата не е засякъл движение. Тогава кажи ми, Алекс, кой би могъл да го направи?

— Никой от нас не би убил Ан — тихо каза Кери.

Брент ѝ хвърли един поглед, а след това изгледа останалите:

— Както каза Дениъл, възможно е да е било кавга с фатален край. Ако доказателствата потвърдят това и стане известно кой е бил, най-вероятно областният прокурор ще обяви случая за злополука. Или може би — за непредумишлено убийство. — Замълча за миг и добави: — Не е тайна, че Ан имаше... избухлив характер. Възможно е дори тя

да е предизвикала кавгата. В лошо настроение ли беше вчера? Беше ли сърдита на някого?

Джоузи и Лора се спогледаха, Дениъл отговори сухо:

— Мисля, че на всички, с изключение на Лора. По време на обяда направи сцена.

— Каква сцена? — попита Брент.

— Неприятна — колебливо отвърна Дениъл.

Брент го изгледа изпитателно, но разбра, че той няма намерение да добави нищо, и отместа поглед към Джоузи.

— Защо Ан беше сърдита?

Джоузи сви рамене.

— Не зная. От миналата седмица, когато разкрихте връзката й с Питър, все беше кисела. Но в петък вечерта и вчера сутринта се опита... да се помири с всички. После, по време на обяда, просто избухна.

— Какво се случи?

Джоузи погледна въпросително Дениъл и той каза:

— Просто се постара да обиди всички. Ан не обичаше да остава длъжница и явно бе решила да си го върне.

Брент бавно въздъхна.

— Дениъл, зная, че си готов на всичко, за да защитиш семейството си; уважавам това. Зная, че според теб станалото вчера по време на обяда не е моя работа. Но аз трябва да разбера как и защо умря Ан Ралстън, което, предполагам, и ти би желал да узнаеш. Независимо какъв е отговорът. Защото, за разлика от Питър, Ан не е убита в някаква хотелска стая на другия край на града. Тя умря тук. Буквално в собствения ви заден двор. И никой от обитателите на тази къща не е въвн от подозрение, защото сред вас има човек, който знае как и защо умря Ан.

Последва дълго мълчание, след което Дениъл погледна Джоузи и кимна. Тихо и спокойно тя повтори думите на Ан и добави:

— Но това не би могло да стане повод за сериозно спречкване. Всички познавахме Ан. А и... щом вече го бе казала, нямаше връщане назад. Какво би накарало когото и да е от нас да се препира с нея?

— Освен това — каза Алекс — вечерта всички бяхме доста заети. Пийнахме тук, после дойде ти, както навярно си спомняш. След вечеря повечето от нас играхме бридж в малката приемна.

— Повечето?

— Джоузи, Кери, Амелия и аз. Мисля, че Мадлин гледаше някакъв стар филм.

— До колко часа останахте заедно?

Алекс сви рамене:

— Мисля, че поне до десет.

— След това всички се разделихте?

— Почти. Амелия каза, че отива в стаята си да пише писма. Мадлин спомена, че ще чете. Кери отиде в музикалния салон; чувахме как свири. Ние с Джоузи останахме още малко в приемната. След това се качихме горе. — Замълча за миг и добави: — В моята стая.

Брент мълчаливо записа това в черния си бележник и погледна Дениъл:

— А ти?

— Ние с Лора бяхме на горния етаж — каза той. — В моята стая. Заедно.

— Цялата вечер? — попита Брент.

— И цялата нощ — спокойно отвърна Дениъл.

Брент кимна, отново без да каже дума, и отбеляза и това. Побърза да зададе следващия си въпрос:

— Някой от вас забеляза ли нещо необичайно?

Едва сега Лора колебливо се включи в разговора:

— Видях нещо. Но беше след полунощ, има ли значение?

— Какво видяхте?

— Погледнах през прозореца и забелязах, че някой излиза през задната врата. Носеше пелерина или нещо подобно, не можах да различа...

— Аз бях — каза Кери. — Често се разхождам нощем в градината. — Погледна Брент и устните ѝ тревожно трепнаха. — Минах по моста два пъти. Не съм забелязала нищо.

Брент кимна и добави още една бележка. След това погледна Дениъл:

— Съмнявам се, че Амелия има достатъчно сила, за да блъсне Ан през парапета, но трябва да поговоря и с нея. Както и с майка ти.

Дениъл се намръщи и поклати глава:

— Не днес. Когато им казах за Ан, естествено ѝ двете бяха потресени. Майка ми взе успокоително.

— Тогава утре. — Брент го изгледа съсредоточено. — Може би са чули или видели нещо. Трябва да поговоря с тях, Дениъл.

— Навярно не смяташ, че ще ми бъде приятно.

— Никога не съм очаквал подобни чудеса. — Той леко се усмихна, въздъхна, затвори бележника и го прибра във вътрешния си джоб. — Площта около моста е оградена и ще ви бъде признателен, ако никой не минава оттам един-два дни. Ще изпратя някого да свали лентата възможно най-скоро.

— Добре — каза Дениъл. — Предполагам, че няма нищо ново във връзка с убийството на Питър?

— Няма. — След миг колебание Брент добави: — Ако ме чуят моите началници, може би биха отнели значката ми за това, което ще ти кажа. Възможно е никога да не разберем кой уби Питър, Дениъл. Вече няколко пъти стигнахме до задънена улица. Естествено разследването ще продължи... но трябва да бъде откровен. В момента няма сериозен заподозрян и никакви доказателства, които да ни насочат към някого.

Джоузи каза:

— Минали са само две седмици.

Той кимна.

— Зная. Както казах, разследването продължава; при убийствата няма определен срок. Но ако не бъдат разрешени бързо, често остават неразкрити. Просто исках всички да бъдете подготвени.

— Чудесно — промърмори Алекс.

Брент погледна Дениъл:

— Ще дойда утре, вероятно следобед, за да поговоря с Амелия и Мадлин. — Дениъл кимна с неохота и той добави: — Ако междувременно някой от вас си спомни или се сети за нещо, което би могло да е от полза, обадете ми се.

Щом Брент излезе, всички останаха мълчаливи. След няколко мига Кери се изправи.

— Никога не съм харесвала Ан, но не съм й желала злото. Мислите ли, че смъртта ѝ може да има нещо общо с убийството на Питър?

Алекс я изгледа намръщено:

— Как би могла?

— Не зная. — Изражението ѝ бе спокойно. — Но двама души от едно и също семейство да умрат от насилствена смърт в разстояние само на две седмици — това ми се струва твърде много... дори за фамилия Килбърн.

Без да изчака някой да отговори, тя излезе от стаята.

— Знаеш ли, права е — каза Алекс на Дениъл с малко мрачен тон.

Той се намръщи:

— Мина ми през ум. Но проклет да бъда, ако мога да открия някаква връзка... освен че са спали заедно.

Джоузи въздъхна и каза:

— Зная само, че трябва да се погрижим за доста неща и смятам да се заема с това. Ще опитам да се свържа с Филип Ралстън в Европа. Трябва да му съобщим.

— Хубава новина ще му поднесеш в неделя вечер — промърмори Алекс и също стана. — Стига да успеем да го открием. Ще ти помогна, скъпа.

Джоузи не му благодари, но излязоха от стаята, хванати за ръце.

— Радвам се, че тези двамата вече не се крият — вяло каза Дениъл. — Крайно време беше.

Лора склони глава на раменете му.

— М-м-м. Дениъл, мислиш ли, че има връзка между убийството на Питър и смъртта на Ан?

— Искане ми се да знаех.

Тя помълча няколко мига, а след това каза:

— Най-добре е да си тръгна, да се върна в апартамента си. През следващите няколко дни Амелия няма да мисли за портрета и...

Дениъл се обърна и сложи ръце на раменете ѝ. Погледът му бе съсредоточен, а около устните му се появиха бръчки на напрежение.

— Лора... нямам право да те моля да останеш тук, особено днес. Не бих те обвинил в нищо, ако си решила да заминеш възможно най-далеч от това семейство. Но... моля те, остани. Чувствам нужда да бъдеш до мен.

Имаше много въпроси, които Лора би искала да му зададе, но в този миг никой от тях не ѝ се стори важен. Тя кимна и се притисна към него.

Беше доста късно вечерта, когато Алекс и Джоузи се качиха заедно на горния етаж. По време на вечерята никой не бе проговорил. Бяха нарушили обичая да се обличат официално и дори Амелия бе успяла да се престори, че не се е случило нищо необичайно. Беше се прибрала рано в стаята си, както и Мадлин, а Кери бе излязла с колата, без да обясни къде отива. Дениъл и Лора останаха за малко долу, но вече се бяха качили.

— Какъв ден! — промърмори Алекс, когато стигнаха до втория етаж и тръгнаха по коридора.

— И утрешният няма да бъде много по-добър — напомни му Джоузи. — Още въпроси, уточнения... не забравяй и пресата.

Алекс изсумтя.

— Чудесно. А аз трябва да се заловя с издирването на сейф номер две.

— Сейф номер две?

Той обгърна талията ѝ:

— Дори мъртъв, Питър не престава да ме ядосва.

— Какво означава това?

— Нищо. Не ми обръщай внимание, скъпа. Да кажем, че просто не очаквам нищо добро през следващите няколко дни.

— Прав си. Аз също. — Стигнаха до нейната спалня, която бе най-близо до стълбището, и тя колебливо погледна Алекс. — Ще дойдеш ли при мен тази вечер?

Той погледна затворената врата, зад която досега не бе прониквал, и решително се обърна към Джоузи:

— Защото преживяхме ужасен ден?

Тя поклати глава:

— Защото искам да бъдеш с мен.

Алекс изчака.

Джоузи се досети какво би искал да чуе.

— Обещавам, че ще бъдем само двамата. Снимката, която държах на тоалетката, вече не е там. Сложих я в един албум, където ѝ е мястото. В него са снимките на родителите ми, както и моите от детството и ученическите ми години. Спомени. Само приятни спомени, подредени там, където трябва да бъдат.

Алекс бавно се усмихна:

— Е, крайно време беше. Коя страна на леглото предпочиташ, скъпа?

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Здравей, скитнице! — Касиди влезе в апартамента на Лора в понеделник следобед и когато приятелката ѝ затвори вратата, добави: — Ще останеш ли у дома или...

— Не. Дойдох да си взема някои неща. — Лора избегна изпитателния поглед на приятелката си, върна се до барплота и ѝ наля чаша кафе. — Изненадана съм, че си у дома по това време. Не трябваше ли да бъдеш на работа?

— Боядисват офиса ми. Взех един ден отпуск.

Лора кимна и сложи чашата на плота:

— Току-що го направих.

— Не се притеснявай за кафето — каза Касиди, седна на един висок стол и взе чашата. — Прочетох вестниците от тази сутрин. Вярно ли е? Убита ли е?

Лора отпи глътка от своето кафе и сви рамене:

— Все още не знаем. Полицията, който се зае с разследването, трябва да дойде в къщата след около час, за да говори с Дениъл.

— Как го приемат роднините ѝ?

— Всеки посвоему. — Лора се усмихна. — Амелия се ядосва заради проваления уикенд. За нея е очевидно, че Ан се е подхлъзнала и въпреки тази ужасна трагедия, за останалите животът продължава. Държи се почти както след убийството на Питър — усмихната и спокойна. Тази сутрин реши, че би било добра идея да пороботим върху портрета. Дениъл искаше да я разубеди, но аз му напомних, че е по-добре Амелия да бъде заета, докато той и Джоузи отговарят на телефонните обаждания и въпросите на полицията. Освен това имах нужда от някакво занимание.

— Значи цяла сутрин си рисувала Амелия?

Лора кимна:

— Кери свиреше, Джоузи, както ти казах, помагаше на Дениъл, а Алекс замина за града. Мадлин излезе рано с колата, каза, че обещала да гостува на някаква приятелка, но ми се стори, че просто си търси

повод да избяга. Въпреки че взема успокоителни, не можа да понесе гледката на оградения с жълти ленти участък от градината.

Касиди я погледна настойчиво:

— А ти как го приемаш? Изглеждаш напрегната и уплашена.

— Точно така се чувствам.

Лора спокойно разказа на приятелката си за събитията от уикенда и описа участниците в тях. Бегло спомена за промяната в отношенията си с Дениъл.

— Ти си влюбена в него — отбеляза Касиди.

Лора повдигна чашата си като за малък тост:

— Това навярно не те изненадва?

— Не особено. Но съм изненадана, че толкова скоро ще се пренесеш при него. Лора... Сигурна ли си, че можеш да му имаш доверие? Че няма да ти навреди?

— Да ми навреди? Искаш да кажеш...

— Възможно е някой нарочно да е блъснал Ан, нали?

— Дениъл не би ми причинил зло. — Едва сега Лора осъзна, че е напълно уверена в това. Никога в живота си не бе изпитвала такова чувство за сигурност. — Не е ударил Ан. Зная, че не е той.

— Добре, щом казваш. Но би могъл да те накара да страдаш. Ти си влюбена, но дали той споделя чувствата ти?

Лора се поколеба:

— Не зная. Понякога, когато ме погледне, ми се струва, че... изпитва към мен същото. За бога, Кас, толкова неща се случиха, откакто се запознахме, че просто не зная. Почти не ми остава време да мисля. Но каза, че има нужда да бъде до него и затова се връщам.

Касиди я изгледа с нескрито любопитство.

— Винаги съм се питала как ще се държиш, когато се влюбиш. За теб той е всичко на света, нали?

Лора се засмя:

— Да, за разлика от теб. Мисля, винаги съм знаела, че ще бъде така, и именно затова досега бях толкова предпазлива. Преди да срещна Дениъл. С него... съм щастлива. Кас, когато сме само двамата, нищо друго няма значение за мен. Сякаш... най-сетне съм у дома.

След миг Касиди каза:

— Завиждам ти за това. Но останалото ми се струва пълна бъркотия. Явно ти влияе. Както казах, изглеждаш ужасно напрегната.

Каква е тази история с кошмарните сънища и страха да се приближиш към моста? Никога не си имала психични проблеми, нали?

— Доколкото зная — не. Дениъл го прие съвсем сериозно, без дори да се опита да ме успокои. А самата аз не зная какво ме накара да се чувствам така. Не зная и защо толкова бързам да завърша портрета. Тази сутрин работих така усилено... мисля, че е почти готов. Дори Амелия го хареса. Естествено тя смята, че е само пробен портрет.

— А не е ли?

Лора я погледна и през тялото ѝ премина странна тръпка:

— Не е. Това е единственият портрет на Амелия, който ще нарисувам.

Кас внезапно потръпна:

— Плашиш ме, приятелко.

— Самата аз съм уплашена. — Лора се обърна да налее още топло кафе и каза с по-уверен тон: — Може би атмосферата в къщата ми въздейства по този начин или това е поредното ми странно хрумване... не зная, Кас. Няма да има друг портрет.

— Не се ли страхуваш... че може да ти се случи нещо, както на Ан?

Лора поклати глава и каза:

— Не зная. Всъщност не чувствам страх, а по-скоро напрежение. По-силно, отколкото преди. Не преставам да се озъртам и мисля, че бих скочила до тавана, ако някой изкрещи зад гърба ми. — Засмя се тихо. — Може би причината е в къщата. Искам да кажа, за бога, помисли само колко нещастия са сполетели това семейство! Нима е чудно, че напрежението се долавя във въздуха? Нима е странно, че сънувам кошмари и непрекъснато се оглеждам?

— Не се връщай там — уверено каза Касиди.

— Трябва.

— Защо? Заради Дениъл?

— Да. Защото той е там. Защото нищо не е завършено.

— Кое не е завършено? Портретът? Историята на огледалото? Връзката ви не е приключила?

Лора направи усилие да се усмихне:

— Всичко това. А и все още не знаем кой е убил Питър.

Касиди направи нервен жест и каза:

— Предавам се. Ти явно си решила да си търсиш белята. Накрая Амелия ще те събори по стълбите, както в най-хубавите стари романи. Или някоя вечер Мадлин ще сипе в чашата ти от своите успокоителни и ще те блъсне през прозореца, защото не е харесала начина, по който ѝ се усмихваш. Или Дениъл...

— Дениъл не би ми причинил зло — прекъсна я Лора.

— Сега разбирам какво означава да бъдеш лудо влюбена. Няма съмнение, че е теб е станало точно това.

Лора остави чашата си и каза шеговито:

— Може би. Ако пострадам, ще имаш право да твърдиш, че си ме предупредила. Но междувременно — ще поливаш ли цветята ми, докато ме няма? Ще наглеждаш ли апартамента ми?

— Разбира се.

Касиди слезе от стола и поклати глава:

— Ти си полудяла.

— Благодаря.

— Ще ми изпратиш ли картичка от лудницата?

По-късно, докато караше към къщата на семейство Килбърн, Лора се замисли за разговора си с Касиди и отново се запита каква е причината за необяснимото ѝ предчувствие. Единственият портрет на Амелия, който щеше да нарисува. Откъде идваше тази увереност?

Не можеше да си отговори на този въпрос. Не можеше и да проумее защо, когато бе прочела материалите на Дина, изпита такава тъга. Беше прегледала копията от няколко писма, написани в началото на века, веднага щом се прибра в жилището си. Писмата на Шелби Хедън до нейния любим и съпруг Брет почти я бяха разплакали. Дина не се бе шегувала, когато ѝ каза за безкрайната им страст един към друг, но Лора остана поразена от невероятната привързаност помежду им. Те бяха преминали през ада, за да бъдат заедно, но явно и двамата бяха убедени, че наградата си струва цената.

„Просто им завиждам, това е.“

Когато стигна до къщата на Килбърн, тя се отърси от тъжните мисли, паркира до гаражите, влезе през страничната врата откъм кухнята и се качи по стълбите до втория етаж. Бе взела само една чанта, която остави в апартамента за гости. Не знаеше защо все още не се решава да се пренесе при Дениъл, въпреки че никой в къщата

нямаше съмнение относно връзката им. Вътрешният ѝ глас я съветваше да не бърза с това решение и тя се вслуша в него.

Върна се на долния етаж и откри Дениъл на бюрото му в библиотеката. Тихо почука на касата на вратата.

— Ако те прекъсвам...

— Ще ти бъда благодарен за това — каза той, обърна стола си и ѝ подаде ръка.

Лора се приближи към него и той бавно я притегли в скута си.

— Липсваше ми — каза Дениъл и я целуна.

Тя едва успя да промълви:

— Нямаше ме само два часа. Но ти също ми липсваше. — Преплете пръсти зад тила му и се опита да заговори шеговито: — Навярно си бил много зает. Телефонът престана ли да звъни найсетне?

Дениъл поклати глава:

— Поръчахме на телефонната служба да приема обажданията.

— Добра идея. Къде са всички?

— Джоузи се качи да вземе последните писма от Амелия. Кери се разхожда в градината, надявам се да е тръгнала по пътеката, която не минава през моста. Алекс трябва да се върне всеки момент. — Той се намръщи. — Както и майка ми.

— Лейтенант Лондри не трябва ли да дойде скоро?

— Обади се, че малко ще закъснее.

— Каза ли?...

— Не. Само спомена, че е излязло нещо интересно. Понякога се прави на загадъчен.

— Като каза „загадъчен“ — Лора кимна към листите на бюрото, — какво е всичко това?

Дениъл я погледна, подвоуми се за миг и отвърна:

— Предварителни проекти за авиационна радарна система, регистри и работни документи от изследователската лаборатория.

Малко изненадана, Лора попита:

— С такива неща ли се занимаваш? Мислех, че си специалист по финансовите въпроси.

— Така е. — Той леко сви устни. — Научната част от работата е извън моята компетенция.

— Тогава какво правиш?

— Търся отпечатъци. — Дениъл поклати глава. — Но тези, които успях да открия, не могат да ми помогнат с нищо.

— Явно не само Лондри се прави на загадъчен. Дениъл, и това ли е едно от нещата, за които все още не искаш да говорим?...

— Беше — откровено призна той. — Но ми се струва, че скоро тази история ще се разчуе и искам да бъдеш подготвена.

— Звучи страховито.

Изражението му стана мрачно:

— Няма да бъде приятно.

Преди да каже още нещо, в стаята влезе Алекс. Младият адвокат бе облечен небрежно, е джинси и пуловер с емблемата на колежа „Джорджия Тек“, но носеше официално дипломатическо куфарче. Каза на Дениъл една-единствена кратка дума:

— Бинго!

Лора усети, че Дениъл стана напрегнат и бързо се изправи:

— Ще ви оставя да си поговорите спокойно.

Дениъл хвана ръката ѝ и я спря:

— Не, Лора. Време е и ти да узнаеш.

Алекс внезапно попита:

— Случило ли се е нещо?

— Обадиха ми се по телефона — отвърна Дениъл. — Събранието ще се състои по-рано. Ако не успея да представя проектите до края на седмицата, репутацията ми ще бъде застрашена.

Лора го погледна озадачено:

— Дениъл?

— Дълга история — каза той, — но кратката версия е, че преди да умре, Питър е откраднал пакет планове от лабораторията. Много важни планове, предназначени за военните сили. Други кръгове биха платили цяло състояние, за да се доберат до тях. Когато правителството разбере, че са изчезнали, ще загазя.

— Но ако Питър ги е взел...

Дениъл поклати глава и пусна ръката ѝ:

— Всички доказателства водят към мен. Питър е задигнал кодовата ми карта и я е използвал; според всички регистри аз съм последният, който е влизал в помещението преди изчезването на плановете.

— Но навярно всички знаят, че ти не би го направил — каза Лора.

Дениъл хвърли бърз поглед към нея и в очите му проблесна нещо, което тя не успя да разгадае, но единствените му думи бяха:

— Добрият ми характер не би могъл да опровергае доказателствата против мен. Алекс, откри ли втория сейф?

— Да. Хрумна ми нещо и отново опитах в Мейкън. Наистина е имал сейф в друга банка.

Дениъл се обърна към Лора:

— След убийството открихме сред вещите на Питър ключ от личен сейф. Естествено надяхахме се да намерим в него планове. Но досега нямаме късмет. — Описа какво бе съдържанието на първия сейф, а след това погледна Алекс и попита: — А този?

Той сложи куфарчето си на бюрото и го отвори.

— Боя се, че не намерих никакви планове. Но определено — нови мръсни дела. Този път няма пари. — Алекс извади няколко касети, остави ги върху книгата на Дениъл и добави четири видеокасети. — Отбих се в офиса си и ги прослушах. Добре че се сетих да заключа вратата. Досещаш ли се?

Дениъл взе две от аудиокасетите. На едната имаше надпис „Андреа“, а върху другата, също с почерка на Питър, бе отбелязано името „Мелиса“. На видеокасетата, която беше най-отгоре, се четеше: „Гретхен“. На всеки етикет имаше дата. Някои бяха отпреди повече от три години.

— Господи! — промълви Дениъл.

— Дори ако все още не ги е изнудвал, явно е имал намерение да започне — каза Алекс. — Проверих ги набързо, но тези аудио и видеозаписи със сигурност биха разбили поне две семейства и една политическа кариера. Не можах да разпозная три от жените, но мисля, че безспорно биха имали какво да загубят, ако Питър изпрати касетите на техните близки.

Изречението на Дениъл остана спокойно, но Лора инстинктивно сложи ръка на рамото му. Без видимо да реагира, той погледна Алекс и каза:

— Сега разбирам откъде е намирал пари за комар през последните няколко години.

— Да. — Алекс започна да прибира касетите обратно в куфарчето си. — Ще ги унищожа.

— Не — каза Лора. И двамата я изгледаха с недоумение и тя обясни: — Тези жени трябва да разберат, че всичко е свършило. Дайте им касетите и им кажете. Иначе няма да бъдат сигурни, че със смъртта на Питър са се отървали от изнудването му.

Дениъл отново погледна Алекс:

— Права е.

— Добре. — Алекс се намръщи. — Няма да бъде никак приятно задължение, но ще се погрижа да го изпълня възможно най-дискретно. Вероятно ще бъде трудно да идентифицирам трите непознати.

— Постарай се.

Лора каза бавно:

— Всяка от тях е имала силен мотив да го убие.

Алекс погледна Дениъл, повдигна вежди и Лора разбра, че двамата са обсъждали този въпрос.

Дениъл посегна към рамото си и хвана ръката ѝ. Наведе се назад и я погледна в очите:

— Не одобрявам опитите за саморазправа, но в този случай искрено съчувствам на жените, които Питър е изнудвал. Ако някоя от тях е стигнала до това отчаяно решение, защото не е имала друг избор, бих могъл да я оправдая. А него — за нищо на света.

— С други думи — каза Алекс и затвори куфарчето си — няма да предадем тези доказателства на полицията.

— Не си ли съгласен с това решение? — попита тя.

— Всъщност да. Винаги съм казвал, че Питър би си получил заслуженото, ако някоя от любовниците му се обърне срещу него. Но за човек с моята професия е рисковано да изразява подобно мнение, така че не ме издавайте. — Той ѝ се усмихна и се обърна към Дениъл: — Мисля, че у дома тези неща ще бъдат на сигурно място до утре. После ще ги занеса в офиса си и ще започна да издирвам дамите.

— Благодаря, Алекс.

— Моля.

Адвокатът взе куфарчето си и излезе от библиотеката.

— Сега разбирам защо не искаше да ми кажеш — промълви Лора. — Навярно е ужасно да знаеш, че собственият ти брат е бил способен на тези неща.

— Най-лошото — каза Дениъл — е, че никога не съм се съмнявал, че би ги сторил. Освен за плановете... това ме изненада.

— Защо? Не смяташе, че би постъпил така?

Дениъл въздъхна:

— Не мислех, че ще продаде тайните на своята страна. Не предполагах, че дори ще въвлече и мен.

— Защо го е направил? Толкова ли те мразеше?

— Не мислех, че ще стигне дотам. — Дениъл внезапно се намръщи и погледна към книгата на бюрото. — Но...

Джоузи почука на вратата.

— Брент пристигна. Исква да говори с всички в приемната.

— Тя леко се намръщи. — Отново.

Дениъл я погледна за миг и кимна.

— Добре. — Пусна ръката на Лора, започна да прибира документите в чекмеджето на бюрото си и добави. — Защо ли имам чувството, че Брент ще ни каже, че Ан със сигурност е била блъсната!

— Знаехме, че е възможно — напомни му Лора.

Той побутна стола си назад и стана.

— Навярно е било случайно.

— Разбира се.

Лора преплете пръсти с неговите и тръгнаха към вратата. Представи си как се чувства в този момент. Както бе казал Брент, Ан беше умряла в задния двор на семейство Килбърн, което означаваше, че със сигурност е замесен някой от роднините ѝ.

Списъкът на заподозрените бе съвсем кратък.

— Цяла вечер бях в стаята си — студено каза Амелия на Брент. — Писах писма.

— А да сте се приближавали към прозореца? Да сте видели или чули нещо?

— Не. — Амелия седеше с изправен гръб, както обикновено, и тъмните ѝ очи го пронизваха. — Нима искаш да кажеш, че е била блъсната?

— Имам предвид точно това, което казах, мис Амелия. Медицинската експертиза показва, че раменете ѝ са били притиснати от

нечи ръце — явно на човека, който се е опитал да я събори през парапета.

— Навярно не мислите, че аз бих могла да го направя — рязко каза Амелия.

— Съмнявам се, че сте достатъчно силна — равнодушно призна Брент. — От друга страна, Ан беше слаба и лека и не е била нужна голяма сила, особено ако е залитнала.

— Не съм излизала от стаята си — отвърна Амелия, като произнасяше бавно и отчетливо всяка дума.

Алекс каза:

— Всеки от нас има алиби за събота вечерта, Брент.

Той седеше, отпуснат на дивана до вратата, между Джоузи и Кери, но в зеленикавите му очи се долавяше напрежение.

Брент го погледна:

— Всички сте имали предостатъчно възможности да се измъкнете незабелязано по различно време и вие го знаете. След вечеря не сте били заедно. И въпреки че някои от вас не са били сами, биха могли да излязат.

— Никой не е излизал — равнодушно каза Алекс.

— Според медицинската експертиза смъртта е настъпила между осем часа и един след полунощ — каза Брент. — Ти сам спомена, че сте се разделили около десет.

— Но някои от нас тръгнаха по двойки — напомни му Алекс и погледна към Джоузи, а след това към отсрещния диван, на който седяха Дениъл и Лора. Мадлин все още не се бе върнала от гостуването при приятелката си.

Брент леко поклати глава:

— Докато си следвал право, сигурно са ти споменавали, че когато любовници взаимно си осигуряват алиби, винаги има място за съмнение.

— Може би — спокойно отвърна Алекс. — Но при липса на доказателства срещу някого от тях, трябва да го приемеш.

— Поне засега. — Брент погледна Кери и за първи път пролича, че този разговор е изпитание за самия него. Лицето му доби напрегнат израз и в гласа му се долови тревога: — След медицинската експертиза стана ясно, че е възможно смъртта да е настъпила и след полунощ и

съм длъжен да попитам дали сте срещали Ан или сте разговаряли с нея в градината в събота вечерта, когато сте излезли.

— Не. — Кери го погледна с обичайното си приветливо изражение и любезно добави: — Бих го запомнила. Ан мразеше градината и щях да се изненадам, ако я бях видяла там.

Навярно Брент имаше намерение да каже нещо, но вратата внезапно се отвори и в стаята забързано влезе Мадлин. Видът ѝ не беше безупречен, както обикновено; пуловерът ѝ бе провиснал и едното ѝ рамо се подаваше, а косите ѝ бяха леко разрошени. Светлите ѝ очи бяха ясни и блестяха, а в ръцете си носеше дълга пластмасова цилиндрична кутия, затворена от двата края, две видеокасети, малък черен бележник и голям хартиен плик.

Стовари всичко това върху ниската маса пред Дениъл и каза задъхано:

— Ето. Казах ви, че зная всичките тайни на Питър.

Настъпи напрегнато мълчание. Дениъл се наведе и вдигна пластмасовата кутия. Разтвори капака от единия край и извади с пръсти няколко свитъка.

За Лора това, което бе отпечатано върху тях, беше неразгадаемо, защото нямаше понятие от технически схеми, но чу как Дениъл тихо въздъхна, щом ги видя, и долови облекчението му, когато започна отново да ги навива, за да ги прибере в защитната кутия.

Алекс тихо попита:

— Те ли са?

Дениъл кимна и погледна Мадлин:

— Мамо, къде намери всичко това?

Тя му се усмихна:

— В едно от скривалищата на Питър, разбира се. Зная всички негови тайни кътчета.

Дениъл леко повдигна цилиндъра:

— А знаеш ли какво е това?

Тя кимна и каза с безразличие:

— Някакви планове, които е откраднал по нареждане на Амелия. Отново настъпи пълна тишина.

Лора бе поразена и се огледа, за да разбере дали останалите споделят изумлението ѝ. Дори Брент Лондри, който преди влизането

на Мадлин бе владял положението, сега я гледаше намръщено и озадачено. Но не каза нищо. Всички останаха мълчаливи доста дълго.

Амелия внезапно се раздвижи и леко се засмя:

— Това е абсурдно, Мадлин. Защо бих сторила нещо подобно?

Снаха ѝ я погледна и ѝ се усмихна с явно задоволство от възможността да докаже твърдението си, че единствено тя знае тайните на своя любим син Питър.

— Защо ли? За да съсипеш Дениъл, разбира се.

Лора чу Лондри да прошепва:

— Господи!

Но само той изрази гласно удивлението, изписано на няколко лица.

Но не и на лицето на Амелия. Тя просто гледаше Мадлин с презрение:

— Трябва отново да повикаме доктора да те прегледа, Мадлин. Явно се налага да ти предпише по-сериозни лекарства. Или да те откара в клиника.

Мадлин изгледа другите и каза предизвикателно:

— Зная какво говоря. Това е истината. Питър е трябвало да даде плановете на някакъв агент от Средния изток... забравих от коя страна. Амелия е уредила всичко. Вършила го е и по-рано, преди години, и все още има връзки.

— Преди години?

Изречението и гласът на Дениъл не издадоха никакво чувство.

Мадлин отново кимна и отвърна развълнувано:

— През четиридесетте години. По време на войната и скоро след нея. Заради парите, които очаквала да спечели. Знаете, че винаги е харчила много и е обичала парите. Имала е достъп до военните проекти на компанията, до всички плановете. И започнала да продава. Докато Дейвид открил това, както смяташе Питър. А той безспорно е разбрал в какво се е забъркала; защо иначе би убила съпруга си?

— Тя се е побъркала — съвсем тихо каза Амелия. — Нима не разбирате? За бога, Дениъл, не виждаш ли, че е болна?

Дениъл дори не извърна глава. Все още гледаше втренчено Мадлин.

— Продавала е военни тайни на тази страна, на враговете?

— Да. Дейвид е успял да направи компанията преуспяваща и е имал много правителствени поръчки. Тогава тя е отговаряла за съхраняването на книгата и е било лесно да вземе каквото поиска. Всъщност не ги е изнасяла. Копирала ги е. Питър каза, че му се доверила за това и му дала списъка на лицата, с които е била във връзка. Но повечето от тях били покойници. Не е продавала нищо от периода след войната и не успяла да открие почти никого. Все пак една от компаниите изпратила свой агент и двамата с Питър получили възможност да продадат плановете.

Дениъл въздъхна:

— Защо Питър не ги е продал, както са възнамерявали? Защо все още бяха в скривалището му?

За първи път доволното изражение на Мадлин помръкна:

— Той... трябваше да се срещне с някого в онази нощ... когато беше убит. Същия следобед ми каза, че се колебае дали да отиде на срещата. Нямахше доверие на този агент. Освен това, колкото повече мислеше, толкова по-малко му харесваше идеята всичко да изглежда така, сякаш ти си го направил. Но когато... го убиха, си помислих, че е заради това. Защото посредникът го е изиграл. Предположих, че е задигнал плановете и дори не ми хрумна да надникна в скривалищата на Питър.

Лора стоеше неподвижна и не можеше да отгатне как се чувства Дениъл в момента. Лицето му бе лишено от израз, а тонът му бе напълно спокоен:

— Мамо, ако си мислела, че знаеш кой е убиецът на Питър, защо не ни каза?

Тя го изгледа изненадано:

— Защото това бяха тайни, скъпи. Не можех да издам тайните на Питър, нали? А и бях така разстроена, че исках единствено да спя и да забравя.

— Казах ви, че е луда — намеси се Амелия с по-силен и ясен глас и самоуверено добави: — Не виждаш ли, Дениъл? Нима не разбираш какви намерения е имал Питър? Ако бе успял да те прати в затвора, управлението на компанията щеше да премине в негови ръце.

— Не, Амелия — бавно отвърна Дениъл. — Формално все още начело на компанията си ти. Значи Питър би трябвало първо да

отстрани теб, за да поеме управлението, а той не разбираше от бизнес достатъчно, за да го постигне.

Тя стисна устни и тъмните ѝ очи засвяткаха:

— Питър мразеше да ти се моли за всичко. Мразеше да проси. Искаше да те съсипе, Дениъл. Искаше да види честта ти опетнена и да платиш за нахалството си.

— Мисля, че всъщност ти си искала това. — Гласът на Дениъл прозвуча съвсем тихо. Той остави пластмасовата тръба на масата и взе бележника с черни корици. Бавно, сякаш без да осъзнава, че всички са приковали поглед в него, прелисти страниците. — Имена, дати и пътища за свързване. Съмнявам се, че Питър е познавал агенти на оръжейни компании, родени четиридесет години преди него.

— Не бъди глупав! — рязко каза Амелия.

Дениъл продължи да разглежда бележника още минута, след което вдигна поглед към нея:

— Собственоръчно написаните бележки на Питър са доказателство срещу теб, Амелия. Записал е всичко, включително и твоите указания как да влезе в склада с кодова карта. Забрави ли, че той винаги си водеше записки, защото имаше слаба памет? Или просто се надяваше всичко да свърши така бързо, че да останат незабелязани? Когато се завърна след пътуването си, да открия, че съм заподозрян в измяна? Това ли целеше? Или толкова отчаяно си искала да ме унищожиш, че би се решила на всичко, за да успееш?

Тя го гледаше втренчено, без следа от надменното си спокойствие. На скулестото ѝ лице се изписа искрена ненавист. Тънките ѝ устни злобно се изкривиха:

— Нима мислеше, че ще ти се кланям до края на живота си, Дениъл? Че ще гледам как движиш нещата, когато това се полага на мен?

— Ти ни доведе до срыв, Амелия. — Тонът му бе спокоен, а очите му я пронизваха. — Нима трябваше да стоя със скръстени ръце и да гледам как това семейство върви към разорение?

За първи път борбата за власт помежду им намери явен израз, сблъсъкът на два непреклонни характера бе очевиден за всички. Никой не дръзна да проговори. Никой не се опита да спре битката, която с години се водеше безмълвно.

— Нямахте да стигнем до разорение — рязко каза Амелия.

— Напротив, Амелия. Още една диамантена огърлица, още една загуба на конни надбягвания в Кентъки — и семейството щеше да затъне в дългове. Трябваше да се намеся, да спра това пилеене на пари.

— Парите бяха мои — яростно каза тя. — Дейвид ми завеща управлението и правото да вземам решения...

— Нима? Съмнявам се, Амелия. Знаеш ли, направих проучване. Дейвид е имал уговорена среща с Престън Монтгомъри във връзка със завещанието си... в същия ден, в който е загинал. Странно съвпадение, не мислиш ли?

Амелия стисна устни и очите ѝ гневно светнаха, но не каза нищо.

— Може би Питър е бил прав да смята, че Дейвид е разкрил с какво се занимаваш. Това ли се случи? Заплаши ли те? Може би навън, до басейна, за да не чуе прислугата? Казали, че ще промени завещанието си и ще ти отнеме всичко? Тогава ли вдигна нещо тежко и го уби, Амелия?

— Ти си луд като Мадлин — студено процеди тя.

— Не. Но това старо престъпление не е от значение за никого, освен за нас, нали, Амелия? Щом тогава не е имало доказателства срещу теб, едва ли сега ще се появят. Просто си се отървала безнаказано. — Дениъл въздъхна и добави: — Но няма да те оставя да се измъкнеш след опитите си да разориш семейството. Трябваше да се възползвам от правата си и да те спра.

— Това навярно означава да ме унизиш? Постоянно да оспорваш властта ми дори в тази къща? О, не, Дениъл! Мисля, че не. Сигурно щеше да ти донесе същото удоволствие, с което сега измисли целия този...

— Имам доказателства — сурово и отчетливо каза той. — Ти знаеш това. Може би е време и другите да научат. Разполагам с предостатъчно доказателства, че ти си криминално безотговорна или дори по-лошо — съзнателно се стремиш да ни съсипеш. Всеки съдия щеше да реши делото в моя полза, ако ги бях показал. Щеше да бъдеш напълно лишена от власт и влияние, да получиш малка издръжка и правото да живееш в къщата до края на дните си. Публично унижена. Но аз не го направих, нали? Не те изправих пред съда, за да те види целият свят.

Лицето на Амелия внезапно доби израз на ледено спокойствие. Тя дори се усмихна и каза снизходително:

— Точно тук сбърка, Дениъл. Всъщност това бе единствената ти грешка.

— Нима? И каква беше тя?

В отговор на замисления ѝ спокоен тон Дениъл с лекота се върна към обичайната учтивост, с която разговаряше с нея.

— Не използва своето оръжие, своите доказателства, когато трябваше да го направиш. По този начин ми даде време. Докога мислеше, че ще чакам да престанеш да си играеш с мен и да ме заведеш в съда, за да получиш законно властта? Докогато се наложи, не повече. Но не можех просто... да се отърва от теб. Имаше малка пречка — онова писмо, което си оставил, за да бъде отворено, в случай че с теб стане нещо. Оставаше ми само един изход — да те съсипя. — Амелия стана и изправи гръб, без да се подпира на бастуна със сребърна дръжка. — Надявах се, че Питър е успял да се срещне с посредника в онази нощ. Предполагах, че той го е убил, за да избегне плащането. — Безразличието, с което говореше, бе поразително. — Знаех и че си разбрал за изчезването на плановете. Но бях сигурна, че след известно време ще се появят... с безброй твои отпечатъци по тях. Междувременно трябваше само... да отвлека вниманието ти, за да не мислиш твърде много за търсенето на плановете. Нямах да разбереш какво се опитвам да сторя и да ме изправиш пред съда, преди да те унищожа. За щастие получих чудесна възможност. — Тя отмести поглед към Лора и се усмихна. — Беше доста лесно.

— Ти се провали, Амелия.

— Не аз. Питър провали всичко. — Смехът ѝ прозвуча като вледеняващ полъх. — Винаги мъжете са проваляли замислите ми.

— Начело с Дейвид?

— Не. Първият беше баща ми. Но това е дълга история, а точно сега се чувствам доста уморена. — Тя се усмихна. — Ще ви я разкажа утре... може би.

— Очаквам с нетърпение — тихо каза Дениъл със същия учтив тон.

Все още усмихната, Амелия бавно излезе от стаята.

Последва дълго мълчание. Най-сетне Брент се раздвижи и за първи път след влизането на Мадлин се обърна към Дениъл:

— Можеш да повдигнеш обвинения.

Дениъл бе приковал поглед в бележника, който държеше.

— Не, не мога. Плановете не са продадени. Репутацията ми няма да пострада. Освен това няма доказателства, че тя ги е откраднала. Не е извършила престъпление.

— Но ако е убила съпруга си...

Дениъл погледна детектива и каза:

— Ако желаеш да разследваш злополука отпреди четиридесет години — успех! Щом тогава не е имало доказателства, нима очакваш сега да откриеш?

— Възможно е да е убила и Ан... — започна Лондри.

— Не, не го е направила тя — развълнувано каза Мадлин.

Дениъл прикова поглед в лицето на майка си:

— Мамо...

Навярно Мадлин долови нещо в изражението на сина си, което я накара нервно да се засмее:

— Не ме гледай така, Дениъл. Естествено не исках да я убивам. Не беше предумишлено. Но тя не престана да твърди, че знае всички тайни на Питър. И да издава неща, за които хората ѝ се бяха доверили. Продаде доверието им. Тогава, в градината... започна да ме дразни. Каза, че не зная всички тайни на Питър, че има неща, които е скрил от мен. Отговорих ѝ да млъкне и... и я блъснах. И тя падна. — Мадлин направи недоволна гримаса, поклати глава и добави: — Никога не бих предала Питър пред вас, но трябваше да докажа, че не е вярно. Че Ан не знаеше всички негови тайни. Аз ги знаех. Всички тайни, всички скривалища...

Гласът ѝ пресекна и тя се усмихна.

Алекс се отърси от вцепенението, което бе обхванало почти всички, и каза:

— Това е абсолютно недопустимо, Brent. Не си прочел правата ѝ.

— Не съм я питал — промърмори Brent.

Мадлин ги погледна и се намръщи, като че ли не разбираше езика, на който говорят. Придърпа пуловера над рамото си, сякаш внезапно осъзнала, че не изглежда безупречно, както обикновено, поклати глава и издаде слаб звук.

— Почти е време за вечеря, нали? Трябва да отида да се приготвя...

Леко залитайки, тя излезе от стаята. Лора се изправи и каза:

— Не бива да остава сама.

Тръгна след нея.

— Идвам с теб — каза Джоузи и я последва.

Дениъл погледна към бележника в ръцете си и мрачно стисна устни.

— Тя не носи отговорност, Брент. Било е нещастен случай.

— Това е очевидно — съгласи се Алекс.

Брент се поколеба.

— Ще поговоря с областния прокурор. Като се има предвид обстоятелството, че Мадлин все още е под въздействието на успокоителни заради смъртта на Питър... може да реши, че няма смисъл да се води съдебно дело.

Дениъл кимна:

— Благодаря.

Брент отмести поглед към бележника:

— Трябва да прегледам това, Дениъл. Възможно е Питър да е убит от човека, с когото е трябвало да се срещне в онази нощ. Ако има имена...

След миг Дениъл му го подаде:

— Нали ще бъдеш дискретен? Няма смисъл да се разчува, ако не би помогнало.

— Ще се постарая. — Брент смръщи вежди. — Нима искаш да кажеш, че нямаш намерение да предприемеш нищо срещу Амелия? След всичко, което е направила, за да те съсипе?

Дениъл отново седна на дивана и посегна към хартиения плик на масата. Без да промени изражението си, каза:

— Не, това трябва да спре. Ако Амелия не участваше в бизнеса, не би разбрала за новия проект. Никога вече няма да има достъп, а когато окончателно загуби властта...

— Съдебна битка? — попита Алекс.

— Вече нямам избор.

Брент изгледа и двамата.

— Това ли е наказанието, което заслужава? Да бъде публично изхвърлена от компанията?

Кери промълви:

— Не слушахте ли? Това би било най-тежкото наказание за нея.

— Но вероятно тя е убила съпруга си — каза Брент. — И може би е отговорна за обстоятелствата, при които беше убит Питър. Освен това от думите ѝ разбрах, че би направила опит да отстрани и теб, Дениъл, ако имаше начин да се отърве безнаказано. Определено заслужава повече от публично унижение.

Дениъл погледна Брент и той долови в изражението му непоколебима увереност.

— На земята справедливостта никога не възтържествува напълно. Амелия ще трябва да се изправи пред по-висш съд.

Отново настъпи кратко мълчание. Тогава Кери стана и каза на Брент:

— Ще ви изпратя.

Той тръгна с нея, но се спря на прага и извърна глава към Дениъл:

— Ти ли... ще се погрижиш за защитата ѝ?

— За коя от двете? — попита Алекс.

Но Дениъл кимна:

— Аз ще се погрижа.

След няколко мига чува как входната врата се отвори и затвори. Кери не се върна в приемната.

Дениъл отвори плика, изсипа съдържанието му и сви устни.

— Кадри... навярно от някоя от тези видеокасети или другите, които открихме. — Започна да прибира обратно черно-белите снимки на голи жени в интимни пози с Питър Килбърн, но спря за миг и вдигна поглед към Алекс. — Тя каза: „едно от скривалищата на Питър“. Това е било в едно от тях.

Алекс го изгледа замислено и промърмори:

— По дяволите!

Дениъл кимна.

— Трябва да поговорим с мама. По-късно. Когато е... в състояние. За да разберем какво друго е крил Питър. — Въздъхна уморено и прибра останалите снимки в плика.

— Страхотно! — Алекс се изправи и на лицето му се изписа едновременно раздражение и удивление. — Какъв ден! Слушай, ще повикам личния лекар на Мадлин... ако Джоузи все още не го е направила. Какво да му кажа?

— Каквото трябва. — Дениъл сви рамене. — Само това, което е нужно, за да й помогне.

Алекс кимна, поколеба се за миг и попита:

— Знаеш ли кое ми се струва най-невероятно?

— Кое?

— Че все още не знаем кой уби Питър. Сякаш някакъв призрак е влязъл от улицата, пробол го е и е изчезнал. През последните две седмици всички тайни излязоха наяве, а все още нямаме представа кой е убиецът. Питам се дали някога ще узнаем.

Дениъл си задаваше същия въпрос.

Малко преди осем часа вечерта Лора предпазливо почука на вратата на Дениъл. Чу гласа му, влезе и го видя, седнал на фотьойла до незапалената камина.

— Докторът е при Мадлин — тихо каза тя и седна на постелката до краката му. — Джоузи нареди да занесат вечерята на Амелия в стаята й, да сложат останалите порции на бюфета и всеки, който желае, да си сервира сам.

Той бавно кимна и прикова поглед върху лицето й:

— Трябва да хапнеш нещо.

— Реших да те почакам.

— Не съм гладен.

Лора се поколеба за миг, след това се приближи и сложи дланта си върху неподвижната му ръка.

— Ако предпочиташ да бъдеш сам, ще си отида.

Дениъл рязко хвана ръката й и я стисна почти до болка.

— Не. — Строгите му черти леко трепнаха. — Имам нужда от теб, любима.

— Тогава ще остана.

Тя неволно повдигна ръката му към лицето си.

Дениъл затаи дъх и изражението му стана малко по-спокойно. Очите му добиха сребрист блясък. Колебливо попита:

— Ти ме обичаш, нали, Лора?

Тя осъзна, че не е изненадана от този въпрос. Както и от отговора си:

— Винаги съм те обичала. Дори преди да те познавам. Не знаеше ли това?

Дениъл затвори очи.

— Знаех само колко отдавна аз те обичам. Господи... колко отдавна...

Той протегна ръце, притегли я в скута си и я притисна.

Лора отпусна глава на гърдите му, вдъхна от неговата топлина и сила, готова да му се отдаде изцяло. Тялом и духом.

— Остани при мен — промълви той. В гласа и изражението му се долови искрена болка и умора, породена от дълго водени битки, завършили с изстрадана победа. — Позволи ми да те задържа близо до себе си.

Лора осъзна, че не би искала да се раздели с него за нищо на света. Изрази шепнешком любовта си и доближи устни до неговите. И както винаги, тази нежност прерасна в неудържимо, изгарящо желание, което разсея болката и облекчи страданието. Когато най-сетне несъзнателно се озоваха в леглото, между тях се появи нова нишка на близост.

Същата вечер Лора премести вещите си в спалнята на Дениъл.

В тази нощ се случи още нещо. След няколко поколения свои роднини, загинали от насилствена смърт, Амелия умря спокойно в съня си.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Седмица по-късно, в една студена октомврийска утрин, Лора застана на крачка разстояние от статива, кимна вяло на себе си и натопи четката в кутията с терпентин на масичката, върху която бяха боите.

— Завърши ли я? — попита Дениъл.

Тя вдигна очи към входа на салона, в който работеше, и се усмихна:

— Готова е.

Той застана до нея, обгърна талията ѝ и двамата се загледаха в портрета на Амелия, започнат преди смъртта ѝ. Върху платното бе образът на елегантна възрастна дама със старомодна черна рокля с висока яка, която бе в удивителен контраст с пъстрата ветрилообразна облегалка на люлеещия се стол и буйните зелени растения наоколо. Тъмните ѝ, почти черни очи имаха загадъчен израз, а едва забележимата ѝ усмивка бе неразгадаема. Леко повдигнатата ѝ брадичка издаваше себична надменност.

— Справила си се блестящо — каза Дениъл. — Поздравления, скъпа! Наистина имаш талант на художник.

Лора му се усмихна и тръгнаха заедно към коридора.

— Трябва да призная, че най-сетне добих увереност. Щом успях да пресъздам образа на Амелия Килбърн върху платното, бих могла да рисувам всекиго.

— Ще го закачим в нейната приемна. Мисля, че това ще бъде идеално място за портрета ѝ.

— Навярно дори Амелия би одобрила идеята — съгласи се Лора.

Амелия би се радвала да узнае още, че смъртта ѝ предизвика истинска сензация, фактът, че настъпи толкова скоро след злополуката с Ан и убийството на Питър, даде повод за подозрения за самоубийство или дори убийство. Но резултатът от аутопсията бе неоспоримо доказателство, че Амелия е починала от сърдечен удар.

Това донесе истинско разочарование на журналистите от светските издания.

Все пак изминалата седмица бе трудна за всички. След известен период на размисъл и консултации с медицински лица областният прокурор реши да не повдига обвинение срещу Мадлин и официално бе обявено, че Ан е загинала при нещастен случай. Естествено това бе нов повод за вестникарски клюки. Ан бе притежавала минимална част от имението, но стана ясно, че Амелия е разполагала със значителна лична сума, в добавка към законното си участие в „Килбърн Дейта“ и останалите семейни инвестиции. Дениъл и Алекс бяха прекарвали дълги часове в изясняване на сложните правни процедури.

Всъщност това бе първият ден, в който Лора и Дениъл имаха възможност да прекарат известно време заедно. Рано сутринта той бе тръгнал с Алекс с намерението да остане в града не повече от два часа.

— Свършихте ли? — попита Лора.

— Направихме всичко, което бе възможно за днес, поне в кантората. Ще бъдат нужни месеци, за да се изпълни завещанието на Амелия, но законното прехвърляне на управлението преминава гладко благодарение на предвидливостта на Дейвид. — Дениъл сви рамене. — А останалото може да бъде свършено и тук. Алекс все още издирва жените, които Питър е изнудвал, за да им даде касетите, и сега, след като състоянието на майка ми се стабилизира, иска да поговорим с нея. Трябва да бъдем сигурни, че сме намерили всичко, което Питър е скрил.

Лора знаеше, че за него няма да е приятно, но беше необходимо. Може би по-рано щяха да разпитат Мадлин за останалите му „скривалища“ и съдържанието им, но новият лекар, който се грижеше за нея, бе разрешил да ѝ задават въпроси едва предишния ден.

— Там ли е сега Алекс? При Мадлин?

Дениъл кимна:

— Мисля, че бърза да приключи с тайните на Питър. Тази история му създаде доста грижи и не желае да се безпокои, че има още жени, които се страхуват, че тайните им могат да бъдат разкрити.

Тръгнаха заедно към библиотеката. Лора сложи ръка на кръста му и каза:

— Поне страхът им няма да трае още дълго. Сутринта, когато вие двамата излязохте, Джоузи отиде при Мадлин; струва ми се, че тя

най-лесно успява да я предразположи към разговори. Сигурна съм, че с Алекс ще разберат какво друго е крил.

Камината в библиотеката бе запалена, а завесите бяха разтворени, за да влиза слабата светлина на октомврийското слънце, и помещението имаше доста по-приветлив вид, отколкото по-рано. Седнаха на един от дългите дивани с кожена тапицерия, Дениъл я притегли в скута си и ѝ се усмихна.

— Благодарих ли ти за това, че бе така внимателна и търпелива е мама през последните дни? Повярвай ми, наистина съм ти благодарен.

Лора леко поклати глава:

— Не само аз. С Джоузи и Кери не сме разговаряли за това, но мисля, че сред нас Мадлин се чувства добре. Новото лекарство, което докторът ѝ предписа, изглежда, помага. Спокойна е, но не е замаяна, както преди. Мисля, че ще се оправи, Дениъл. Наистина.

Той кимна и каза:

— Все още имаме доста грижи, свързани с мама и с всичко останало. Знаеш това, нали?

— Зная. Но ще се справим.

Дениъл нежно докосна лицето ѝ и в погледа му се долови вълнение.

— Не мисля, че бих понесъл всичко това, ако не беше ти, любов моя. Особено през последните няколко дни. Мисълта, че ме чакаш у дома и ще спим заедно в нашето легло, ме крепеше. Обичам те. Толкова много!

Лора потърка буза в дланта му и му се усмихна.

— И аз те обичам.

Той се поколеба и отвърна:

— Зная, че почти не ти остана време да мислиш. Трябва да ти дам време. Но съм напълно уверен, че желая да прекарам целия си живот с теб. Кажй, че ще се омъжиш за мен, Лора. Моля те.

Тя задържа поглед върху лицето му и промълви:

— Изглеждаш толкова сигурен.

Дениъл кимна и брадичката му трепна.

— Сигурен съм. Разбрах, че сме родени един за друг още в онзи ден, когато влязох и те видях тук. Не го ли разбра и ти? Не го ли почувства?

Тя кимна бавно и все още предпазливо, поразена от силата на това, което така внезапно и неочаквано бе променило живота ѝ.

— Почувствах го. Не разбирах какво е, но... зная, че те обичам, Дениъл. Още тогава те обичах.

Той сложи треперещите си длани на лицето ѝ.

— Няма да бързам, скъпа, но искам да зная, че един ден ще застанем заедно пред олтара. Кажете ми, че ще се омъжиш за мен.

Една част от съзнанието на Лора я предупреди, че все още има неща, за които би трябвало да поговорят и че е нужно да прекарат заедно повече време. Но бе не по-малко убедена от него, че желае това да се случи.

— Да.

Ръцете ѝ обгърнаха врата му. Той я притисна и целуна и тя почти несъзнателно повтори отговора си, сякаш чувстваше нужда да го увери, че приема.

Останаха прегърнати няколко минути, докато в библиотеката влезе Алекс.

— Извинявайте — небрежно каза той, без да издаде и най-малко смущение. Откакто романтичната му връзка с Джоузи и тази на Дениъл и Лора не бяха тайна, подобни сцени не изненадваха никого.

Лора се премести до Дениъл и погледна големия кашон, който Алекс сложи на масичката пред тях.

— Какво е това?

Алекс седна на другия диван.

— Мадлин каза, че я е помолил да пази това. Беше в гардероба ѝ. От време на време слагал по нещо в него, но тя никога не е поглеждала. Защото било едно от неговите скривалища. — Той направи лека гримаса към Дениъл. — Все пак си помислих, че не е зле да хвърлиш един поглед.

Дениъл се намръщи, наведе се напред и отвори капака на кашона. В него имаше най-различни предмети. Някои бяха обикновени неща: заострена пластина за отбелязване на книги, малък порцеланов часовник, ароматизирана свещ. Но сред тях имаше и няколко бижута — златна гривна и дамски ръчен часовник. Виждаха се и сгъваемо ветрило, малка ваза, полупразен флакон от скъп парфюм, копринено шалче, велурена ръкавица... и чифт яркорозови бикини.

— Едва когато видях бикините, се досетих откъде са се взели тези неща.

— Господи, мислех, че е престанал още докато беше в колежа — промърмори Дениъл.

— С какво да е престанал? — попита Лора.

Той въздъхна:

— Това са трофеи, скъпа. Като гимназист Питър започна... да взема по някоя лична вещ от всяко момиче, с което спи. Всъщност крадеше ги. Каза, че момичетата никога не узнавали къде са, което било част от забавлението. Когато разбрах, му казах, че постъпва грозно и непочтено и той обеща да спре. Мислех, че е изпълнил обещанието си.

— Може би някои са стари — отбеляза Алекс. — Но Мадлин спомена, че от време на време добавял по нещо ново. Ако е вярно...

Обзета от любопитство, Лора предпазливо надникна в кашона. В първия миг видя само куп дребни ярки предмети, подобни на детска колекция. Когато погледът ѝ се спря върху шалчето, бе искрено озадачена. Изпита смътното чувство, че ѝ е познато отнякъде. Посегна към него, изтегли го от кашона, прокара пръсти по коприната и проследи с поглед цветовете. Докосна нещо, избродирано върху него, и забеляза малък монограм. Постепенно осъзна няколко факта, мислено направи връзката между вероятностите и стигна до истината. Двама души, които бяха постъпили по характерен за себе си начин. Отговорът бе пред очите ѝ през цялото време.

— Господи! — промълви тя.

Дениъл сложи ръка на бедрото ѝ.

— Лора? Какво има? Какво ти е?

Тя извърна глава към него. Побиха я ледени тръпки и за миг си пожела да се окаже, че греша, но искрено се страхуваше, че предположението ѝ ще се потвърди.

— Мисля, че зная кой е убил Питър.

Лора посегна към големия пакет, който ѝ бе дал портиерът. Разпозна почерка на Дина, но реши, че може да почака. В него безспорно бяха записките за последната част от историята на огледалото. През изминалата седмица се бяха случили толкова неща,

че тя почти бе забравила за младата изследователка, която все още се опитваше да открие как огледалото се е озовало в дома на семейство Килбърн. Пакетът бе доста обемист и Лора предположи, че в него има някаква книжка, но все пак съдържа желанието си да го отвори и го остави на плота.

Щом чу звънеца, отиде до вратата да посрещне Касиди, която я поздрави малко сухо:

— Здравей, скитнице! Като че ли вече не се познаваме. Знаеш ли, че не сме се виждали повече от седмица?

— Съжалявам, Кас. Случиха се доста неща.

Касиди ядосано въздъхна:

— Няма шега. Прочетох във вестниците. Отново ли се отбиваш само за малко?

— Може да се каже. — Лора наля на приятелката си чаша кафе и я плъзна по плота, когато Касиди седна. След това небрежно посегна към джоба на джинсите си и извади сгънат на четири къс пъстра коприна. — Държах да ти върна това.

— Хей, къде го намери? Господи, толкова се боях, че съм загубила подаръка ти за рождения ми ден! Къде беше?

Лора въздъхна и отново почувства хладна тръпка, защото до този момент пазеше искрица надежда, че може би греша.

— В един кашон с интимни трофеи на Питър Килбърн.

Касиди остана с поглед, прикован в шалчето, което бе в ръцете ѝ, бледа, неподвижна и безмълвна. Най-сетне каза тихо:

— Трябваше да се досетя, че това копеле си прави колекция от вещи на завоеванията си.

— Запознахте се в банката, нали? Същата банка, в която са спестяванията на семейството.

„Връзката винаги е била пред очите ми... а съм я пропуснала.“

Касиди бавно кимна, без да откъсне поглед от шалчето.

— Понякога идваше да изпълнява поръчки на баба си. Отначало просто флиртуваше с мен. Но веднъж, преди шест месеца, ме покани да излезем.

— И ти... хлътна по него?

— Веднага. — Касиди унило се усмихна и погледна приятелката си. — За първи път в живота си... желях някого с цялата си душа и

тяло. Никога по-рано не ми се бе случвало да бъда така... обсебена от друго човешко същество.

Лора озадачено поклати глава:

— Кас, не си ми казала нито дума. Дори не сподели, че в живота ти се е появил някой, който е важен за теб. Защо?

— Защото знаех, че няма да одобриш. Все пак той беше женен. Освен това... беше толкова романтично да имам тайна любовна връзка.

— Затова ли никога не го бях виждала тук? Защото си искала да запазиш тайната си?

Касиди поклати глава:

— О, Питър би предпочел моето удобно легло пред който и да е мотел. Обичаше удобствата. Но аз казах „не“. Признавам, че... мислех, че ако не спя с него в собственото си легло, бих могла да си внуша, че най-лошото не е истина и не се случва с мен. Че не спя с женен мъж... който няма никакво намерение да поиска развод. — За миг на устните ѝ отново се появи унила усмивка. — Не е ли удивително, че понякога човек върши неща, за които сам знае, че не биха му донесли нищо добро?

— Какво се случи?

— Как мислиш? — Касиди мрачно се засмя. — Омръзнах му естествено. Както всяка друга жена, с която се е срещал. Аз бях така привързана към него и кроях планове за розово бъдеще, което никога нямаше да имаме, а той вече е бил в началото на нова гореща връзка. С братовчедка си. Със собствената си братовчедка! Понеже го познавах, сигурна съм, че забраненият плод му се е струвал по-сладък. Това беше нещо ново за него. Щеше да бъде нещо ново.

Лора направи усилие да продължи спокойно, въпреки болката, която чувстваше:

— Как разбра за Ан?

— Стана в деня на търга. Не бях го виждала повече от седмица и започнах да се отчайвам. Затова те придумах да отидем в имението. Предполагах, че е решил да скъса с мен, но не исках да повярвам. Не можех да го приема. Обичах го толкова много, че ми се струваше невъзможно той да не споделя чувствата ми.

Тези думи, изречени със замислен тон, накараха Лора да почувства тъга, но тя успя да зададе следващия си въпрос, без да

издаде вълнение:

— Видяла си го на търга? Когато се разделихме.

— Да. Минах покрай пазачите и се промъкнах зад къщата, като се надявах да открия начин да вляза. Или поне да го видя през някой прозорец. — Тя леко се усмихна на себе си, когато си припомни случката. — Дотам бях стигнала. Все пак го видях. Беше в салона... с Ан. Бяха... той я докосваше.

— Значи затова цял ден беше ядосана! Не защото загуби масата, която искаше да купиш, а защото си ги видяла.

— Изненадана съм, че си обърнала внимание. Бях сигурна, че мислиш единствено за онова огледало — отвърна Касиди и сви рамене.

— Ако те бях попитала, щеше ли да ми кажеш истината?

— Вероятно не.

Последва кратко мълчание и Лора продължи:

— Какво стана в онази нощ, Кас?

Мислите на красивата блондинка бяха на километри разстояние... или седмици назад във времето. Отговори почти разсеяно:

— Бях я дочула да споменава нещо за среща в мотела същата вечер и бях разбрала докъде са стигнали. Че бяха любовници. Беше спал с мен само преди седмица, а тогава имаше намерение да прекара нощта с братовчедка си, при това — не за първи път.

— Какво направи?

Касиди се раздвижи и погледна Лора:

— Отидох там, разбира се. Трябваше да бъда на купон с онова момче, с което излязох няколко пъти, това ми послужи за алиби. Беше лесно да се измъкна, без никой да ме види; почти всички бяха пийнали.

— А ти?

— Не. Бях казала на приятеля си, че аз ще шофирам и може да пие колкото иска. Ключовете бяха у мен и взех колата. Мотелът беше на другия край на града и стигнах малко след единадесет часа.

Лора затвори очи за миг и тихо попита:

— Беше ли решила да го убиеш?

Погледът в сините очи на Касиди бе ясен и тя леко се усмихна:

— Зная, че ти се иска да отрека, но истината е, че ми бе хрумнало. Дори бях откраднала един голям нож от домакините и го

бях скрила в чантата си. За всеки случай. Но това не трябваше да става. Само ако Питър бе... — Поклати глава. — Но не го направи.

Лора се опита да събере кураж и отново да се съсредоточи върху сцената, която изплуваше във въображението ѝ толкова пъти.

— Какво се случи, Кас?

— Ан тъкмо си тръгваше — бавно каза Касиди, сякаш трудно си спомняше. — Бях паркирала малко по-далеч и ясно виждах вратата на стаята им. Той я изпрати, без да се облече. Познавах го и знаех, че ще вземе душ. Изчаках в колата, докато видях сянката му да се придвижва по щорите. Когато се облече, отидох до стаята и той ми отвори.

— Не беше ли изненадан?

— Беше. Но Питър си въобразяваше, че винаги може да ме омае с чара си. Мисля, че не разбра колко съм ядосана.

Лора преглътна:

— Навярно си права.

Касиди погледна приятелката си и изражението ѝ стана по-намръщено:

— Не си спомням как го направих. Помня, че първо поговорихме, но не съм сигурна какво точно си казахме. Освен едно. Казах му, че го обичам, че бих му простила за Ан и единственото, което искам, е и той да ме обича. Бях готова да падна на колене. Молех го. Но... той избухна в смях и дори залитна и седна на леглото. Навярно тогава съм извадила ножа. След като се подигра с мен, с любовта ми. Защото следващото, което си спомням, е, че погледнах към него и го видях мъртъв.

Лора положи неимоверно усилие да запази самообладание и каза:

— Сигурно цялата си била в кръв.

Касиди поклати глава и отвърна:

— Всъщност не. Имаше малко, но бях с черен панталон и черна копринена блуза. Увих ножа в кърпа от банята и взех един мокър парцал. Изтрих повечето кръв от ръцете... и лицето си в колата. После спрях до една тоалетна и се измих.

— Какво направи с ножа?

— В онази нощ дойдох тук, до паркинга, и го затворих в багажника на колата си. За да не го види приятелят ми. По-късно се отървах от него. Изхвърлих го на едно бунище на другия край на града.

— Касиди сви рамене. — Върнах се на купона. Дори не бяха забелязали, че ме няма.

Лора се почувства безпомощна и това се долови и в гласа ѝ.

— Господи, Кас! Съвсем не ми се стори променена.

— Винаги си казвала, че съм спокоен човек и умея да се приспособявам. Така е. — Касиди се изправи и вяло раздвижи рамене. — Е, това е мръсната ми историйка. Записа ли я, Лора? Записа ли признанието ми?

— Не — намеси се нечий глас. — Но аз го направих.

Касиди се обърна на високия стол и погледна към коридора, който водеше към спалнята. Оттам излязоха двама високи мъже. Този, който вървеше отпред, беше малко по-нисък и слаб, с тъмни очи със строг израз. Касиди го бе виждала в телевизионните репортажи.

— Вие сте Лондри — каза тя. След това погледна едрия мускулест мъж зад него. — А вие сте Дениъл. Предполагам, че ще се ожените за Лора?

Дениъл кимна и я погледна със съчувствие:

— Да.

— И живели щастливо до края на дните си. — Касиди слезе от стола и се усмихна. — Това беше краят, който аз желяех и мислех, че заслужавам. Щастливият край, който са ни обещавали в детството. Но навярно авторите на приказки никога не са чували за Питър Килбърн.

— Съжалявам — каза Дениъл.

Тя го изгледа малко изненадано и кимна.

— Благодаря. Аз също. Но никой от нас не може да промени миналото, нали?

— Не. Никой не може.

Касиди отмести поглед към Лондри и каза:

— Е?

Той леко кимна.

— Касиди Бърк, арестувана сте за убийството на Питър Килбърн. Имате право да мълчите...

Лора не желяеше да слуша повече и да гледа как отвеждат Касиди. Заобиколи плота, хвърли се в топлатата прегръдка на Дениъл и заплака.

На следващата сутрин, в петък, Лора си спомни за обемиестия пакет. Беше го взела със себе си в дома на Килбърн и машинално го бе оставила в едно чекмедже в стаята на Дениъл върху куп други свои вещи. Сети се за него едва днес.

В голямата къща нямаше никого, освен готвачката и две прислужници, които почистваха първия етаж. Дениъл бе в офиса си, а Алекс — в кантората; Джоузи бе завела Мадлин на лекар, а Кери бе отишла да почете в лабиринта и да се наслади на един от последните топли дни в годината.

Лора предполагаше, че ще бъде сама поне още два часа и реши, че моментът е подходящ да прочете последните сведения на Дина за историята на огледалото. С нея бяха свързани всички въпроси, на които все още не бе получила отговор. Това бе единствената неразгадана мистерия, която все още я караше да бъде предпазлива. Беше време да разкрие и нея.

Взе чаша горещ чай и се качи в спалнята на Дениъл... в тяхната спалня. Настани се удобно в голямото кресло. Отвори пакета и изсипа съдържанието му. Имаше няколко напечатани листа, прихванати с кламер, малък бележник е кожена подвързия, стегнат с ластик, и бележка, написана с красивия почерк на Дина.

„Лора, прочети първо записките.“

Заинтригувана, Лора остави бележника до себе си и се облегна назад, за да прочете напечатаните записки. Започваха с кратко обяснение от Дина, в което ѝ напомняше докъде бяха стигнали по-рано — до смъртта на Брет и Шелби Галвин. Следваше продължението на историята.

„През 1952-а година двадесет и три годишен мъж на име Марк Коулмън купил старо сребърно огледало от някакъв антикварен магазин в покрайнините на Сан Франциско. Продавачът му казал, че ако се интересува от огледала, навярно би искал да посети църковната разпродажба, която щяла да се състои идната събота. В църквата щели да бъдат изложени вещи, дарени от имението на Андрю Галвин (оцелелия син на Брет и Шелби Галвин, който преуспял в корабоплаването и умрял

ерген на петдесет години от удавяне). Марк отишъл на разпродажбата купил твоето огледало. Там се срещнал с Катрин Арчърд.

Когато се запознали, тя била осемнадесетгодишна и дълбоко религиозна. Според всички сведения Катрин имала крехко здраве и била изключително чувствителна. Явно Марк не е постъпвал прибързано и е бил внимателен с нея; в писмата си до свои приятелки тя споделя, че се чувства истински щастлива и че след своя Бог най-много обича Марк.

Година и половина след запознанството си те се сгодили. Но точно на Бъдни вечер през 1954-а, седмица преди сватбата, явно между Катрин и Марк е възникнало някакво противоречие, за което той никога не се е доверил на никого. Тя се качила в колата си и тръгнала нанякъде, а навън валил силен дъжд. Марк я последвал със своята. Катрин, която не била опитен шофьор, загубила контрол над волана и се блъснала в крайпътно укрепление. Преди Марк да стигне до нея, автомобилът бил обхванат от пламъци.

Това е всичко, което успях да открия за злополуката.

Навярно Марк Коулмън е бил покрусен от загубата. Някои негови приятели твърдят, че десет години по-късно още скърбял за нея. Тогава той загинал при самолетна катастрофа.

Завещал цялото си имущество на благотворителни фондации, включително и огледалото. Купил го един търговец на антики от Сан Франциско, заедно с много други неща. Има сведения, че го е изложил в магазина си... но не се споменава да е било продадено. Търговецът излязъл от бизнеса в началото на седемдесетте. Стоката му била раздадена. Но няма никаква информация за огледалото.

Тук следите свършват, някъде между 1964-а и 74-а.

Послепис: Лора, не мога да обясня смисъла на бележките в дневника. Може би ти ще успееш. Свързах се с една приятелка от Калифорния и я помолих да потърси в

архивите съобщения от вестници и други неща, свързани с Катрин Арчърд и Марк Коулмън, и тя откри няколко от писмата на Катрин (оставила съм копия).

Точно на следващия ден се отбила в някакъв антикварен магазин и попаднала на този дневник. Нарече това невероятно съвпадение и ми го изпрати по експресната поща. Но след като прочетох дневника, не съм сигурна дали е случайно. Трябва да ми кажеш какво мислиш. Прочети целия дневник, когато имаш време. Но особено държа да обърнеш внимание на последната бележка. Почти се боя да правя заключения... Но ако помислиш, може би именно в нея се крие обяснението за цялата история на огледалото.

Нека да поговорим за това.“

Лора озадачено поклати глава, обзета от любопитство и тревога. Първо прочете писмата на Катрин, написани с детски почерк и изпълнени със сантиментални разсъждения... най-вече за Марк, въпреки че доста често споменаваше своята църква и своя Бог.

Лора остави листите на креслото, взе дневника и отстрани ластиците, които го държаха затворен. Прелисти го набързо, без да се съсредоточава върху текста, и бе впечатлена от уверения четлив почерк, равен почти колкото напечатани букви. Откри последната бележка от 23-и октомври, която започваше така:

„Когато продавачът ми каза, че на църковната разпродажба ще бъдат изложени вещи, дарени от имението на Андрю Галвин, едва повярвах. Винаги ми е било трудно да проумея... смъртта на мое дете от предишен живот... Но днес за първи път истински се сблъсках с този факт. Господи, ако по-рано бях отишъл в Сан Франциско, бих могъл да се запозная със своя син от миналия си живот! Можех да го познавам като възрастен човек, на повече години от самия мен. Странно смущаващо. Както толкова пъти по-рано, чувствам, че нечия ръка ме направлява, може би на съдбата, защото смъртта на Андрю ми помогна

отново да намеря огледалото. И нея. Този път името ѝ е Катрин. Много е млада, само на осемнадесет години. Много нежна и сериозна. И набожна. Трябва да бъде търпелив.“

Лора дълго остана неподвижна и загледана в пространството. Мислите се надпреварваха в съзнанието ѝ и тя едва успя да ги подреди и свърже. Започна да си обяснява всички странни събития и чувства в живота си. Най-сетне можеше да проумее смисъла им... само като приеме нещо просто, макар и невъзможно, за истина.

Господи, как би могла да повярва?

Малко преди пет часа Дениъл влезе в спалнята и щом видя листите върху възглавницата и дневника, застина. Трескаво се огледа и когато я видя до прозореца, изпита такова облекчение, че едва не извика. Приблужи се към креслото, сложи ръка на облегалката и я погледна, изпълнен с такава надежда и страх, че почти затрепери.

— Лора?

Тя не се обърна и когато заговори, в гласа ѝ се долови умора:

— Каза, че Дейвид е взел идеята за лабиринта от някакъв непознат в бара. Разкажи ми за това.

Дениъл знаеше, че не може повече да отлага. Бе настъпил моментът, в който трябваше да сложи край на лъжите и увъртанията и да каже истината.

Въздъхна дълбоко и започна с уверен тон:

— През 1955-а година Дейвид пътувал по работа до Сан Франциско. В бара на хотела се запознал с млад мъж, скърбящ за своята годеница, която погребал година по-рано. Пред себе си държал огледало с метална рамка със сложна гравюра, подобна на лабиринт. Младият мъж бил доста пийнал и споделил с него интересни неща. Казал на Дейвид, че гравюрата се нарича „Вечност“, специално изработена, за да символизира... вечната любов. Докато моят дядо проследявал с пръст линията, издълбана в метала, младият му събеседник разказал фантастична история за прераждащи се влюбени. Разговоряли до сутринта, когато той взел огледалото си и си тръгнал.

Дейвид бил впечатлен от това, което чул, и когато се върнал у дома, поръчал да изградят лабиринта. Както виждаш, много добре е запомнил шарката.

— Само от този прозорец се вижда ясно — промълви Лора. — Това е била стаята на Дейвид, нали?

— Да.

Тя най-сетне се обърна и се облегна на перваза. Лицето ѝ изглеждаше бледо, но спокойно, а изразът на очите ѝ бе неразгадаем.

— Лора...

— Ти си бил, нали? Онзи скърбящ млад мъж в бара си бил ти. Десет години преди да се роди Дениъл Килбърн.

Дениъл бавно кимна:

— Аз бях. С друго лице и друго име, но аз.

— И си скърбял... за мен.

Той отново кимна.

— Направих грешка. Твърде рано ти разказах за нас. Твоята вяра беше така абсолютна, че не ти позволи да приемеш тази възможност, въпреки че бе чула за нея от мъжа, когото обичаше. Беше... потресена. Изплашена. Избяга от мен. И умря в онази нощ. — Той се опита да овладее гласа си. — А аз живях още десет безкрайни години без теб. Заклех се никога да не повтора тази грешка, Лора. Не исках да ти кажа истината, преди да бъда сигурен, че си готова да я чуеш.

— Затова не желаете да говорим за огледалото.

— Да.

Тя помълча няколко мига и промълви:

— Винаги съм мразила Коледа. Не можех да си обясня защо.

Дениъл пристъпи към нея, но видя, че тя протегна ръка напред и се спря. Навярно искаше да бъдат на разстояние един от друг. Поне засега. „Господи, моля те да е само за момента...“

— Не помня — каза тя. — Чувствам... някои неща, но не си спомням.

— Зная. Винаги е така. Едно от най-трудните препятствия, които трябва да преодолявам, е, че ти съзнателно не си спомняш за мен. Или за нас.

— А ти помниш? Какво точно си спомняш, Дениъл?

— Отначало, в детството си, имам само проблясъци, сънища. Докато раста, спомените постепенно се изясняват. Когато стана

възрастен човек, вече зная истината. И започвам да те търся.

— Но какви са тези спомени? — настойчиво попита тя.

Той въздъхна дълбоко.

— Спомням си за първия път, когато те видях, преди много, много време. Помня всяко лице, което си имала — дори по-ясно, отколкото своите. Помня в кой живот сме остарели заедно и в кой сме живели кратко. Помня всички наши трагични и щастливи мигове. Помня всяко място, където сме били заедно, и всеки наш дом.

— Шотландия — внезапно осъзна тя. — Моята картина.

Дениъл кимна:

— Там живяхме щастливо.

Тя го изгледа изпитателно:

— Но невинаги сме били щастливи?

Той се поколеба:

— Невинаги ни е било лесно, Лора. Понякога, когато те откривах, ти вече биваше сгодена. Понякога насила ни разделяха. Но винаги знаехме, че сме създадени един за друг.

Тя все още не сваляше поглед от лицето му и Дениъл не можеше да разбере дали го гледа с удивление или с недоверие.

— Защо не мога да подстригвам косите си? — внезапно попита Лора.

— Заради нещо, което се случи много отдавна — развълнувано отговори той. — Ти живееше в едно селце и когато те намерих, вече беше омъжена. Уреден брак, който баща ти те бе принудил да сключиш... буквално те бе продал. Беше много нещастна дори преди аз да се появя. Нямаше спасение за теб, но ние трябваше да бъдем заедно. Поехме... невероятен риск. — Дениъл замълча и продължи с известно усилие: — Когато съпругът ти разбра, те преби и отрязва косите ти до кожа. Искаше това да бъде позорен знак и всички да разберат, че си прелюбодейка. Ти не се срамуваше заради любовта си към мен, но когато острига косите ти, той те нарани много по-жестоко, отколкото с обидните си думи и ударите с юмрук. Закле се никога да не допуснеш да подстригват косите ти против твоята воля. Във всеки живот оттогава нататък ги оставяш да пораснат дълги.

— Какво стана, после? — попита Лора. — Какво се случи с нас в онзи живот?

Със спокоен и замислен тон, връщайки се мислено векове назад, Дениъл отвърна:

— Убих съпруга ти и избягахме. Животът ни бе тежък, но бяхме заедно. Това винаги ни е крепяло.

Лора леко поклати глава:

— Толкова е трудно човек да повярва.

— Зная, любима — нежно каза той. — Но това е истината, кълна ти се.

— Огледалото. То... ни помага да се намерим?

Той кимна:

— Не зная как. Научих се да приемам, че съдбата ни изпраща нишки, които винаги следваме. Като това огледало. Откакто го поръчах за теб, по някакъв начин то е свързано с нашата среща във всеки нов живот. Този път... нямам представа как се е озовало тук, в дома на това семейство. Предполагам, че татко го е открил в някой магазин и го е подарил на мама. В първите години на брака им често ѝ е купувал неща, към които тя не е проявявала особен интерес. Но единственото, което зная със сигурност, е, че когато видях описанието на огледалото в списъка от търга, ми хрумна, че е възможно да е нашето. И изпратих Питър да го откупи обратно.

— Щом си мислил, че може би е нашето огледало — бавно каза тя, — защо изпрати Питър? Защо не дойде сам?

— Боях се — призна той. — Страхувах се, че може и да не е нашето. Че може и да не си ти. Но Питър се върна и когато ми каза за колекцията ти от огледала, разбрах, че не съм се излъгал. Нямаше място за съмнение. Аз също проявявам интерес към огледалата. Всъщност в онзи следобед Питър закачливо ми намекна, че може би с теб сме сродни души, щом и двамата сме пристрастени към тях. — Дениъл внезапно се намръщи. — Навярно Амелия е чула това. Покъсно, когато ти дойде за първи път, подхвърли, че знае нещо за огледалото. Помислих си, че Дейвид ѝ е разказал историята, когато е поръчал лабиринта. Или случайно е чула разговора ми с Питър. Както и да е, тя е научила достатъчно, за да реши, че е намерила чудесен начин да отвлече вниманието ми. И те примами в тази къща.

След няколко мига Лора бавно въздъхна:

— Има още нещо, което искам да узная.

Той направи крачка към нея и сърцето му започна да бие неударимо. Все още не смееше да се надява.

— Какво е то, любов моя?

— Това... последният ни живот ли е? Или ще има и още?

Дениъл кимна.

— Не мога да предсказвам бъдещето, Лора. Виждам само миналото. Но зная едно. Винаги живеем така, сякаш е последния живот, който ще имаме. Защото може би наистина е последен.

Лора се отдръпна от прозореца и прекоси разстоянието, което ги делеше. Погледна го сериозно и каза:

— Тогава е най-добре да не губим време, не мислиш ли?

— Лора...

— Обичам те, Дениъл. — Тя обви ръце около врата му и се притисна към него. Усмивката ѝ бе така нежна, че сърцето му почти замря. — И искам това да бъде най-щастливият ни живот.

Дениъл сведе глава, устните му докоснаха нейните и всяко съмнение, което бе имал, изчезна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.